

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

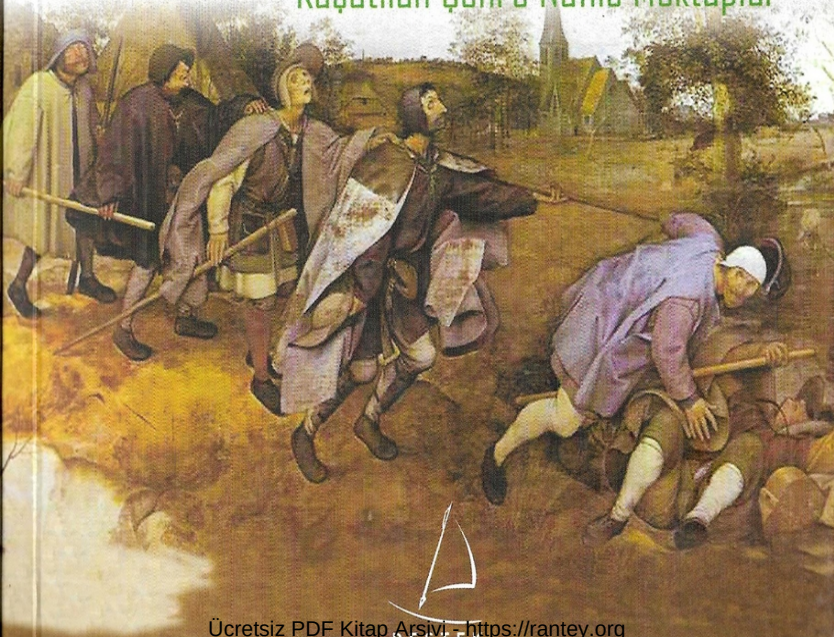
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Orhan Gökdemir

KÖRLER DÜŞERKEN

Kuşatılan Şehre Nafile Mektuplar

KÖRLER DÜŞERKEN

Kuşatılan Şehre Nafile Mektuplar

Orhan GÖKDEMİR

KÖRLER DÜŞERKEN

Kuşatılan Şehre Nafile Mektuplar / Orhan GÖKDEMİR

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

DESTEK YAYINEVİ: 106

EDEBİYAT: 26

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk AKŞUN

Editör: Senem YILMAZYERLİ

Teknik Hazırlık: Esmâ ÇERÇİL

Kapak: Derin AKŞUN

1. Baskı: Kasım 2010

Yayıncı Sertifika No: 13226

ISBN 978-605-4455-01-0

© Destek Yayınevi

İnönü Cad. 33/4 Gümüşsuyu

Beyoğlu / İstanbul

Tel : (0212) 252 22 42

Fax : (0212) 252 22 43

www.destekyayinlari.com

info@destekyayinlari.com

Baskı ve Cilt Kayhan Matbaacılık Tic. Ltd. Şti.

Davutpaşa Cd. Güven Sanayi Sitesi C Blok No: 244 Topkapı-İstanbul

Tel: (0 212) 612 31 85

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

KÖRLER DÜŞERKEN

Kuşatılan Şehre Nafile Mektuplar

Orhan GÖKDEMİR

Biyografi

1963 yılında Giresun-Bulancak'ta doğdu. Eğitimi-
ni 1986 yılında M.Ü. İİBF: Kamu Yönetimi bölümün-
de tamamladı. 1988 yılında gazeteciliğe başladı. 1992
yılında yayınlanan ilk kitabı *İnsan ve Doğa*'nın ardın-
dan çeşitli alanlarda yazmayı sürdürdü.

Felsefi Aklın Eleştirisi,

Aydınlanma Tarikatı,

Helenizm-Siyonizm-Türkçülük,

Din ve Devrim,

Öteki İslam,

Faili Meçhul Cinayetler Tarihi,

Pike-İç Savaşın Polisi,

*Eymür-İç Savaşın MIT'çisi Gökdemir'in yayınlan-
mış kitaplarından bazıları.*

Gökdemir, *Öteki İslam*, *Pike* ve *Eymür* kitapları ne-
deniyle pek çok kez yargılandı. *Öteki İslam* ve *Pike*
kitapları nedeniyle hapis cezasına çarptırıldı. Çeşitli
dergi ve gazetelerde çalışan ve yazan Gökdemir, ha-
len gazeteciliği de sürdürüyor.

Kuşatmanın ilk günlerinde düşen köprüde tanıdım onu. Köprü'nün merdiven altına sığınmış, o salaş öğrenci kahvesinde yitik arkadaşlarını ve geçmişini arıyor gibiydi. Sirtında taşıyordu, az yazılmış ama çok okunmamış şiirlerini...

Sonra köprü gitti, sonra Halim Şefik Amca...

O gün bugündür şehrin iki yakası bir araya gelmiyor.

Küfesinde şiirler taşıyan Halim Şefik Güzelson Amca'nın anısına...

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ	7
1.BÖLÜM - 08: Evine Kaçana Sokak Manifestosu.....	11
2.BÖLÜM 09 / 10: Züccaciyedeki File Öğütler.....	31
3.BÖLÜM - 06 / 07: Umumi İstek Üzerine Kimlik Beyanı.....	145
4.BÖLÜM - 05: Zamanında Okunmamış Şiirler.....	173
5.BÖLÜM - 04: Ölüm Eşitler Hepimizi.....	185

ÖNSÖZ

Eserin Adı: Körler. Yapım tarihi: 1568. Bulunduğu Yer: Galleria Nazionale di Capodimonte / Napoli - İtalya

İşte yaşadığım son on yılı özetleyen,o tek karenin künyesi böyle... O kareyi Pieter Bruegel'e borçluyum.

Körün Kıssası (Parabel van de blinden) ya da Körlerin Yürüyüşü, Hollandalı ressam Pieter Bruegel tarafından 1568'de yaratılmış. Avrupa'da süren din savaşlarının ortasında yapmış bütün resimlerini; ortaçağın cilalayıp azizleştirdiği insanı azizlik mertebesinde indirmiş ve herbirinin yüzüne bir köylü sureti çizmiş.

Onun için "köylü" ye çıkmış adı. Gerçekten köylü mü, bilen yok ama tarihin üzerinden süzülüp gelen bir devrimci olduğu kesin. "Para Çantalarıyla Kasaların Savaşı" adlı resminin altına şunları yazmış;

"Sakın bırakmayın altın dolu küplerinizi

sandıklarınızı, kumbaralarınızı...

altınlarınız ve servetiniz için sıklaştırmın safları.."

İşte din savaşlarının aslında birer "para" savaşı olduğunun en eski kanıtlarından biri daha.

Bruegel 1569 yılında öldü. Körler'i ölümünden bir yıl önce tamamladı. Tablonun ilham kaynağı, İncil'de yer alan, Ferisiler hakkındaki bir sözdü. Matta İncili'nde İsa, Ferisiler hakkında şöyle diyordu: "Bırakın onları; onlar, körlerin kör kılavuzlarıdır. Eğer kör köre kılavuzluk ederse, her ikisi de çukura düşer."

Ferisiler Hristiyanlığın ilk yıllarındaki yaygın tarikatlardan biri. Teoloji konusunda çok bilgililerdi, kutsal kitabı

ezbere biliyorlardı. Bu bağnaz Yahudiler, din ile çıkar arasındaki mesafeyi de oldukça kısaltmışlardı. İsa, Ferisileri şu sözlerle azarlamıştı: “Kutsal Yazıları araştırıyorsunuz. Çünkü bunlarda sonsuz yaşama sahip olduğunuzu sanıyorsunuz” Din ile kişisel çıkarı birbirine karıştıran Ferisiler kör olmuşlardı ve çıkarıcı körlerin kılavuzluğuna soyunmuşlardı.

Böyledir; dinin en yaygın olduğu zamanlar, ahlaki düşkünlüğün doruğa çıktığı zamanlardır aynı zamanda.. İnsanlığın çukurudur bu..

Bruegel, işte o çukuru resmetmekteydi.

Birbirlerinin sopalarına ve omuzlarına tutunan körler yürüyor. Körlerden ilki bir çukura düşmüş ve düştüğünün farkında. Ardındaki ikinci kör, önde giden kör düştüğü için dengesini yitirmiş çukurdaki körün üzerine kapaklanmak üzere. Üçüncü kör, bir şeylerin ters gittiğinin farkında ama ters gidenin ne olduğunu henüz algılayamamış. Gerideki üç kör ise birkaç adım sonra başlarına geleceklerden habersiz, çaresiz ötekileri izlemekte... Fonda görünen köyde bu altı körün dışında hiç kimse görünmemekte. Ortalıkta bir kilise... Belli ki körler düşerken köy halkı pazar ayininde. Belki de hepsi, körlerin çukura yuvarlanmakta olduğu tam o anda İsa'nın Feriseler hakkında söylediklerini dinlemekte. Kiliseden çıktıklarında çukura yuvarlanmak üzere ardı ardına dizilecekler...

Hollandalıdır Bruegel. Hollanda, kapitalizmin ortaya çıktığı ilk ülkedir. Bruegel çizmeye durduğunda Hollanda gemileri çoktan beri deniz aşırı sömürge seferlerindedir. Halbuki her şey hâlâ derinlemesine dinsel görünmektedir. Çünkü insan inançları ve idealleri ile birlikte çökmüştür ve bir çıkış yolu da gözükmemektedir. Yani, uçuruma doğru giden o üç beş kör, tüm insanlığın aldığı tarihsel yolu simgelemektedir. Körseniz çukura yuvarlanmanız kaçınılmazdır...

Belki de trajedi insanlığın her defasında kendi karanlık mağarasını yaratıp kör olmayı seçmesi ve kendini her defasında çukurun başında bulmasındadır. Görmek istemeyenin

göze ihtiyacı yoktur. Sözümüz, görmek istemeyen körlere-
dir.

O yüzden gülünçtür ilk bakışta körler ama yüzlerine dik-
katle baktığınız zaman görüp görebileceğiniz tüyler ürpertici
dramlardır sadece. Bruegel'in devrimci görüşüdür bu, onun
tablolarında güzel prensler yerine ablak yüzlü köylüler var-
dır, meleklerin yerine dilenciler, kahramanlar yerine körler,
sakatlar vardır. Sanki Türkiye'nin son on yılını resmetmek-
tedir Bruegel. Kendi karanlık mağarasında kör olmayı seç-
mişler ülkesidir resmedilen.

"Gökyüzü ayaklarımın ucundan başlıyor.
Köpeklerin bakışlarında birer keman tadı.
Avcılar ve kuşlar avdan dönüyor.
Zaten her yanda hüznün görülür
Uzakta çocuklar kayıyorsa,
Kızaklar tahtadan yapılmışsa,
Kar dinmişse, avdan dönüyorsa avcılar,
İnsan anlamışsa ansızın, başladığını
Gökyüzünün, ayaklarının ucunda.

Kuş tüyleriyle kaplıdır burunları
Birer sirk emeklisine benzeyen avcılarını;
Soluk alır, tüy verirler yorulunca,
Yürekleri birleşir, geniş bir av ülkesi olur,
İçinde tazılar yaban ördeklerini,
Çantalı okullular kar tanelerini avlar.
Norveç'in nüfusunu bilir de okullular
Karın nüfusunu bilmezler nedense.
Zaten her zaman hüznün bulunur biraz.
Norveç'ten söz açan şiirlerde.

Gökyüzü ayaklarımın ucundan başlıyor.
Ağzımın kemiğinde dağınık bir şiir tadı.

Gürgenler ve kayınlar avdan dönüyor.
Sırsız atmacalar çizirdim şimdi
Bir kayığın yelkeni geçseydi elime;
Unutmazdım, yelkenin bir köşesine
Tabut başlı bir avcı yerleştirirdim.
İçime çektiğim hava değil, gökyüzüdür.”

Ülkü Tamer Bruegel'in bir resmine bakarak yazar bunları.
“Gökyüzü ayaklarımın ucundan başlıyor, ağzımın kemiğinde
dağınık bir şiir tadı...”

Bu kitaptaki yazıları yazarken ağzımın kemiğinde dağınık bir şiir tadı vardı hep. Ben de Ülkü Tamer gibi körlere bakarak yazdım, insanlık çukuruna dikkat çekmek istedim, “düşüyorsunuz” dedim. Şair değilim, şiiri azdır, varsa bana ait değildir. Ama aşk, hüznün ve isyan vardır her birinde.

“Bırakın onları; onlar, körlerin kör kılavuzlarıdır. Eğer kör köre kılavuzluk ederse, her ikisi de çukura düşer.” Çukura düşmeyelim istedim...

Gelin görün ki, insanlığın kara kışında avdan dönen avcılarımızı izlemekteyiz yine. Körler aynı körler, çukur aynı çukur. Bugünlerden geriye kalacak tek şey düşen körlerin suratındaki o insanlık dramlarıdır belki, kim bilebilir?

Orhan Gökdemir

5 Ekim 2010

1.BÖLÜM - 08

EVİNE KAÇANA SOKAK MANİFESTOSU

Şiirin Ev Hali

Ev içerisidir, dışarıyı sınırlandırır. Evin kapısı içeriye de açılır dışarıya da. Girmek veya çıkmak ise tamamen size bağlıdır, öznedir yani. Seçimi siz yaparsınız ve kapıyı siz aralarsınız. Dışarıya kaçmak istiyorsanız kapı evin sınırır; içeriye sığınmak istiyorsanız dışarının sınırı. Sonra birden anlarsınız ki, ne kapılar, ne evler, ne sokaklar; sizin sizden başka sınırınız yok! Sokakları, evleri, kapıları yapan sizsiniz çünkü.

Bu durumda bir metafordur ev, neyi anlatmak istiyorsanız onun şeklini alan. En çok da Behçet Necatigil'in şiirinde nükseden bir şiir halidir.

Edebiyatın evini anlatıyoruz madem, Necatigil'in "evler" şiirini çağırmamak olmaz.

"İnsanların kaderi besbelli evlere bağlı:
Zengin evler fakirlere çok yüksekten baktılar,
Kendi seviyesinde evler kız verdi, kız aldı
Bâzıları özlediler daha yüksek hayatı,

Çırpındılar daha üste çıkmaya,
Evler bırakmadılar.”

Evler bazen bırakmaz insanı... Ama sokakların da bırakmadığı olmuştur. Gitmek isteyip de gidemedikten sonra, üstünüzdeki ağırlığın nereden geldiğinin ne önemi var. Hüzündür yakanıza sarılan bazen ve yalnızlıktır eski evlerde eski sokaklarda geri bıraktığımız. Ne korkunçtur şairin yalnızlığı. Tıpkı Necatigil’in “Eski Sokağı” gibi:

“Küçük ahşap bir dizi evlerdi
On yıl önce o sokak
Sonra geniş caddelere çıktık
Apartman -- sizden uzak.

Çocuklar orda büyüdü
Orda okula gitti,
Komşunuzduk ama görüşemedik
Hiç vakit yoktu.

...

Bilinmedi, ne çare, sizdendik
Yalnız biraz daha iyi yaşamaya özlemlili.
Şimdi aynı uzaklık, aynı utanç
Düşündükçe o sokağı, o evleri.”

Edebiyatçı evin penceresinden de baksa okyanus görür çünkü, bunun için bu yalnızlık.

Yalnızlık korkunç ama güzel... tıpkı şiirler gibi.

Nazım Plan

Behçet Necatigil'in yalnızlık ve hüznün kokan evlerinden ve sokaklarındansa göçebe ama kalabalık yaşamak evladır diyeceksiniz... Ne çare, ev insanıyız artık hepimiz. Dönecek bir eviniz olmadı mı yandı- nız. Nazım Hikmet ise evsizliği şöyle anlatır:

"Ayının ini var
Sümüklü böceğin kabuğu
Bizimse bu işte halimiz ortada."

Hapishaneleri ev yapan şairin özlemidir bu. Ranzasının etrafını çarşafarla kapatıp ev yapmayı bil-meyen anlamaz bunu. Koğuşun ev halidir bu. Bir de kentlerin ev halleri vardır ki, çoğumuz çoktan unuttuk. Gövdemizi sokağa atmayı, kalabalıklar içinde yalnız kalmayı marifet sayıyoruz. Sokağa, pencereden atılmış hüznünlü bakışların izleri çoktan silindi. "Ormanı yanmış ayı" gibiyiz artık.

Bir ev özlemeli, bir sokak çizmeli ve bir kent düş-lemeliyiz yeniden. Tıpkı Nazım'ın yaptığı gibi:

"Evler tek katlı da olabilir yüz katlı da
yeter ki sokaklarımız ezmesinler yeter ki tertemiz
çevik güler yüzlü görsünler hizmetimizi
çıplak duvarlara diyeceğimiz yok taze ve canlıysalar
dar pencereler giyotini hatırlatır bana
pencere dost gözü gibi rahat ve geniş olacak
ağaçsız asfaltı sevmem
neonlara diyeceğim yok akıllı ve sevinçliyseler
yukarda ve hatırlatıyorlarsa bana hasretlerimi bel-

li belirsiz

parklarda göller, göllerde ak kara kuğular olabilir
hatta ara sıra bando mızık da ama en önemlisi
parklarda öpüşülebilmeli....”

Belediyelerimizin park planında olmayan şeyler...
Ve anlatılmaz bir hüznün yakamıza ilişen. Öpüşeme-
diğimiz parkların, selamlaşmadığımız pencerelerin,
çalmadığımız kapıların, gölgesine sığınamadığımız
ağaçların, ağaçsız asfaltların mekanı olmamalı kent.
O hüznün, evet, yitirdiğimiz güzelliklerin hüznü. Ve
ne yazık ki hüznlerimizle, mutsuzluklarımızla, yal-
nızlıklarımızla, hırslarımızla tek sınır biziz!

Hüzün Durağı

Cemal Süreyya “Fotoğraf” adlı şiirinde durakta
üç kişiyi anlatır:

Durakta üç kişi
Adam kadın ve çocuk

Adamın elleri ceplerinde
Kadın çocuğun elini tutmuş

Adam hüzünlü
Hüzünlü şarkılar gibi hüzünlü

Kadın güzel
Güzel anılar gibi güzel
Çocuk
Güzel anılar gibi hüzünlü
Hüzünlü şarkılar gibi güzel

Hüzün durağıdır o durağın adı herhalde. Neşe duraklarımız azaldı son yıllarda, bekleyenler, inenler, binenler hep hüzünlü. Otobüsün penceresinden kaçamak bakışlarla algıladığımız insanlar değil, sadece hüzün. Bilmediğimiz, tanımadığımız, sınırlarında buluşmadığımız, akışıyla baş edemediğimiz bir şehrin durağı burası.

Hüzün durağı... Sokakları, parkları, asfaltları, balkonları yine var, müthiş bir kalabalık ve kesintisiz bir koşu akıp giden. Eksiği bizden; merhabalara yer yok, paylaşımlara, dertleşmelere... Dedikodularımızı bile kamulaştırdılar son günlerde. Herkesin herkesle konuştuğu ama kimsenin gözünün içine bakılmayan bir koca kent.

Yalnızca güzel anılar ve hüzünlü şarkılarsa söyleyebileceğimiz bir şehre dair, yanlış bir şehirdir bu şehir.

Başka türlü bir şey hepimizin istediği, bu açık. Halbuki bu şehir "Güzel anılar gibi hüzünlü, hüzünlü şarkılar gibi güzeldi" her zaman. Anılarınızı unutmayın ve şarkılarınızı söyleyin ki yeniden neşe duraklarımız çoğalsın.

Can Suyu

Evleriniz güzel, duvarlarınız gıcır, havuzunuz sulu, koltuğunuz yumuşak mı yumuşak... Ama içinizi kemiren bir büyük yokluk duygusu baba koltuğunda hep. Kovamıyorsunuz, kaçıp kurtulamıyorsunuz. Neyin yokluğu bu?

Bir tek hayata nanik yapabilmiş şairler bilir bunu. Hayatın sarhoşluğundan ayılmak için kendini şişelere vuran şair Can Yücel "Kibar hırsızın türküsü"nde evdeki bu yokluğu şöyle anlatır:

“Anamın ipiyle indim gökdelen damınızdan
Kelebek gibi girdim kelebek camınızdan
Taksinize mülkünüze dairenize...
Heceleyerek üzerinde ayak ve el uçlarımın
Belledim seyyarenizi ve kelimelerinizi...
Gözlerinize baktım, mukaddes ciltlerinize, büfe-
lerinize
Vesairenize...

Şiir fenerimle de baktım, son çığlık!
Aşk yokmuş sizde beş paralık!”

Aşk yoksa evde, şairin aşıracağı kelimeler de yok-
tur. Aşktır işin mayası... Ev, bir bina, bir beton yığı-
nağı, demir, plastik, masa, sandalye olmaktan onun
sayesinde çıkar. Ev aşkla ev olur, sığınak olur, örtü
olur sımsıcak.

Ve hüznle başladığımıza göre ev hallerine, hü-
zün, aşksızlıktır nihayetinde. Sevmiyorsanız evinizi,
sokağınızı, şehrinizi, ülkenizi ve yalnızlığınızı; Aşk-
la, tutkuyla bağlanmıyorsanız neyiniz varsa, şiir fe-
neriyle de baksak size nafiye. Evet yalnızlığınızı da
aşkla seveceksiniz ki, destek aramadan duracaksınız
çınarlar gibi dimdik ayakta.

Oysa bir “sevgi duvarı” örebilmişseniz hayatla
aranıza, hüznün tuz biber olur akıp giden zamana.

“Kumkapı meyhanelerine dadandık
önümüzde altınbaş altın zincir fasulye pilakisi
aramızda görevliler ekipler hızır paşalar
sabahları açıklarda bulurlardı leşimi
öyle sıcaktı ki çöpçülerin elleri
çöpçülerin elleriyle okşardın beni
yalnızlığım benim süpürge saçılım
ne kadar kötü kokarsak o kadar iyi”

Aşk, kendinizi çoğaltmak için, daha bi insan yapabilmek içindir. Pahalı mağazalarda aramayın boşuna, sizde yoksa bulamazsınız. Şimdi şiirin feneriyle bir kez daha bakın kendinize... Boşluk görüyorsanız sadece, hüznün görüyorsanız, demek ki aşk yetmezliğinden...

Kendi Vatanında Yalnız

“Her ev yuva değildir” şair mimar Cengiz Bektaş’ın sözü... “Tek kişiyle yuva yapamazsınız” da. Artık evlerimiz de yuva olsun diye yapılmıyor zaten. Yuvamız çözülüyor ve hızla yalnızlaşıyoruz. Yalnızlaşmak kayıplarımızın en büyüğü. Evimizde, sokağımızda, semtimizde, şehrimizde yalnızız artık. En acısı da insanın vatanında yalnızlaşması. Bu durumda nereye gideceksiniz, nereye sığınacaksınız, nereye yuva yapacaksınız?

Şiir kimsesizliğimize bir ağıttır artık. Şair ise evinde, sokağında, şehrinde ve ülkesinde yalnız olandır. Kalelerimiz düştü bir bir, barbar istilalarının içimizde açtığı yaraların sızısı çoğalıyor... Ve bu yüzden en çok şairlerin çığlığıdır duyulan.

“Yalnız insan merdivendir
Hiçbir yere ulaşmayan
Sürülür yabancı diye
Dayandığı kapılardan”

İşte Aragon’un çığlığı. Cahit Külebi’ninki ise yalnızlık yorgunluğunda bir dost arayışı...

“Bir gece habersiz bize gel
Merdivenler gıcırdamasın

Öyle yorgunum ki hiç sorma
Sen halimden anlarsın

...

insanlardan buz gibi soğudum,
işte yalnız sen varsın
Öyle halsizim ki hiç sorma
Anlarsın."

Anlayabiliyor muyuz yalnızlığı, yalnızlığımızı?
Kendi ellerimizle işlediğimiz cinayeti görebiliyor
muyuz? "Cinayet saati" dir aslında modern zamanlar,
ne gelen olur artık "bir gece habersiz", ne "halimiz-
den anlayan:" Kalabalığımızın ortasında yatar yal-
nızlığımız, faili meçhul bir cinayetin maktulü gibi.

"Haliç'te bir vapuru vurdular dört kişi
Demirlemişti eli kolu bağlıydı ağlıyordu
Dört bıçak çekip vurdular dört kişi
Yemyeşil bir ay gökte dağılıyordu

...

Cinayeti kör bir balıkçı gördü
Ben gördüm kulaklarım gördü
Vapur kudurdu kuduz gibi böğürdü
Hiçbiriniz orada yoktunuz"

Vapurlarımızı da vurdular çaktırmadan, yalnız-
lığımızı martılarla paylaşmayalım diye. Evlerimizi
yuvaya dönüştürebilsek hiç olmazsa, kapılarımızı
açabilsek sokağa, cinayet şahitliğini o kör balıkçıya
bırakmasak, yeniden çoğalabiliriz belki kim bilir...
kalabalıklara inat!

Göge Bakma Durağı

Şehirler yuvamız, evler duraklarımız. Eski zamanın asilerinin sığınacak kaleleri olurdu, düştü hepsi bir bir. Öksüzüz şimdi, kimsesiziz; şehirlerimiz ve eylerimiz kırk haramilerin tasallutu altında. Sahte ışıklarının parlaklığı o kadar güçlü ki, yıldızları göremediğimiz bir yaşam bizimkisi. Kim olduğumuzu unuttuk, kör olduk. "Göge bakma durağı"nı söküp götürdüler yerinden, hiçbir yere gitmeyen bir yolun başındayız yeniden. İşte göge bakma durağına yakıtı ağıtı Turgut Uyar'ın:

"Falanca durağa şimdi geliriz göge bakalım
İnecek var deriz otobüs durur ineriz
Bu karanlık böyle iyi aferin Tanrıya
Herkes uyusun iyi oluyor hoşlanıyorum
Hırsızlar polisler açlar toklar uyusun
Herkes uyusun bir seni uyutmam bir de ben uyumam
Herkes yokken biz oluruz biz uyumayalım
Nasıl olsa sarhoşuz nasıl olsa öpüşürüz sokaklarda
Beni bırak göge bakalım"

Çünkü kısacık bir akşam aslında hırsla tutunduğunuz hayat. Evren zamanında hükmü bir kelebek zamanı kadar ya var ya yok. Ve görmemek akıp giden zamanı kelebeğin intiharı.

İntihar dediğin kendi kendinin katili olmak. Aşksız, inatsız ve savunmasız olunca, insan, bütün kıyıları dolaşan bir intihar söylentisidir aslında. Bütün mesele dengeye yakalamakta, ipten düşmeden.

"Sizin alınız al inandım
Sizin morunuz mor inandım

Tanrınız büyük amenna
Şiiriniz adamakıllı şiir
Dumanı da caba

Bütün ağaçlarla uyuşmuşum
Kalabalık ha olmuş ha olmamış
Sokaklarda yitirmiş cebimde bulmuşum
Ama sokaklar şöyleymiş
Ağaçlar böyleymiş
Ama sizin adınız ne
Benim dengemi bozmayınız”

.

Aslolan Hayattır

Şiirler ne söyler bize kardeşler? Şairin aradığı nedir kelime dağarcıklarının taa diplerinde? Aslında, aslında kelimeler, gerçeğin beceriksiz avcıları... Gerçek, acıtır içimizi kelimelerin güzelliğine inat. Yoksulsanız yine yoksulsunuz kelimelerden önce, yalnızsanız yine yalnızsınız kelimelerden sonra. Öyleyse önemli olan şarkı dinlemek değil, şarkı söylemek. Tıpkı Edip Cansever’in dediği gibi:

“öyleyse dostlar bırakın bu yalnızlıkları
bu umutsuzlukları bırakın kardeşler
göreceksiniz nasıl
güller güller güller dolusu
nasıl gül kokacağız birlikte
amansız, acımasız kokacağız
dayanılmaz kokacağız nefes nefese”

Demek bir gül daha ekeceğiz balkondaki saksıya.
Nasıl olacak bu iş demeyin, yokuşa sürmeyin olur-

larınızı. Yalnızlığınızı süpürün, sessizliğinizi yırtıp atın, gözlerinizle, ellerinizle birleşin, açın bütün kapılarını kimsesiz odalarınızın gül kokularına...

“Oysa ne bir evim oldu, ne de bir yerim var şimdi gidecek

Ama gitmenin saati geldi

...

Sonrası şu: ben bir camı, bir perdeyi açmış adam değilim

Bilirim ama çok bilirim kapadığımı

Öyle iş olsun diye mi, hayır

Bilirim içerde kendimi bulacağımı”

Gitmenin saati gelmişse gitmek gerek hiç tereddüt etmeden, olmayan evlerin perdesini açmak için bile olsa. Aslolan hayattır çünkü...

“Hiç böyle ısınmamıştım;

Daldaki vişneye,

Vitrindeki aydınlığa,

Salça kokusuna mutfağımın,

Akan dereye, uçan buluta,

Hiç böyle ısınmamıştım yaşamaya.”

Demek ki gittiğin kadar varsın!

Mutlu Olmak Varken

Bir büyük ağıt bizimkisi, bir büyük ağıt insana. Sırf yoksulluğun acısı olsaydı gülüşümüzü gölgeleyen kolaydı yeşertmek göğsümüzün altındakini.

Ağız dolusu gülemiyorsak, ağız dolusu sevmiyorsak insani olana sırtımızı dönmemizdir. Kaybımızı kutsamamızdan, dayanışmayı unutmamızdan.

“Mutlu olmak varken bu dünyada,
geceler geldi dayandı kapımıza,
olduk acımızla sarmaş dolaş,
bekledik düşümüzle koyun koyuna.”

Asıl adı İbrahim Abdülkadir Meriçboyu olan şair A. Kadir kayıplarımızı ve acılarımızı böyle kayıtlı düşünüyor şiir günlüğüne. Geceler gelip dayanmışsa kapımıza, mutlu olmak varken üstelik, sızlayan her yüreği ve kederlenen her kafayı susturmamızdan. Paylaşmak neyimiz varsa, bölüşmek yeniden kelimelerimizi ve insan olmak sonuna kadar tek yol değil mi hâlâ?..

“Yaşlılara saksılar dizdim, bahçeler yaydım.
Yorgunlara diri beden verdim, taze yürek.
Döşekler serdim hastalara, rahat, yumuşacık.
Nerde yalan dolan gördüysem kızardım.
Yiğit yüreklere, dedim, canım armağan.
Ardına kadar açtım çocuklara kapıları.”

Siz de açın kapıları çocuklara, yorgunlara, yaşlılara. Sonra çıkıp bağırın pencerenizden... İnsana sığının, insanlığınıza.

“İnsan kuş kanadında gelen yazı.
İnsan gül fidanında yanan konca.
İnsan umutların kapısı.”

Barış Evi

Göçebe kıl çadırlarının zamanı geçti, beton koruklara doluştukça çağdaşlaşıyoruz. Tıka basa şehirlerde alt alta, üst üste. Sokaklarımız kifayetsiz, odalarımız bir örnek, duvarlarımız solgun. Ama neden penceresi güneşe açılan bir ev özlemindeyiz hâlâ?

Haklıdır “Evlerle savaşıyoruz/Savaşların çetini” diyen şair. Behçet Necatigil’in savaşı değil bu çünkü, hepimizin savaşı. Ve kaybetmeye yazgılıyız sanki. Büyük bir ricata dönüşmemişse evlerimizle savaşıyoruz, kaçmaya korktuğumuzdan savaş alanından... sanki!

Hep koşmak, hep yetişmek peşindeyiz; hiçbir yere gitmeyen yollara çıkıyoruz her gündeğümüzde evlerimiz yüzünden. Hızlı otomobillerimiz var hiçbir yere götürmeyen, geniş yollarımız sığamadığımız, geçitlerimiz var geçit vermeyen. Ama neden içi sevgi dolu bir ev özlemindeyiz hâlâ?

Eksik kalan bir şey var, bilemediğimiz, anlayamadığımız. Evlerle savaşırken kaybettiğimiz bir şeyler var belli ki...

Durun öyleyse, başınızı kaldırıp bakın gittiğiniz yere. Güneşe ve sevgiye açın kapılarınızı yeniden, ağaçlara, böceklerle, çiçeklerle... En çok da kuşlara!

Mimar Cengiz Bektaş anlattı kuş evlerini. Eski binaların duvarlarına, çatılarına kuş evleri yapmış eski kalfalar. Akan zamana rağmen her biri bir sevgi manifestosu gibi o eski duvarlarda.

Şimdilerde kuşlara ev yapmıyoruz evlerimizde. Hızlı, telaşlı ve kayıtsızız. Çocuklarımız kirpilerle dinozorları ayıramıyor birbirinden. Otel gibi evlerimiz, dışarıya kaçıyoruz her fırsatta... Kaybetmeye yazgılıyız sanki; evlerimizle savaşıyoruz, savaşlarımızın en imkansızını.

İncelikler, unutulmuş bir eski zaman masalı olmasın artık.

Öyleyse... barışın evlerinizle!

Sesini Kaybeden Şehir

Ne korkunçtur şehirlerin sesini kaybetmesi. Belleği silinmiş pencerelerden sızan yalnız arsız bir ışık. Önce kadınları baştan çıkardılar, sonra çocukları. Sonra, bir hayali dünyanın örtüsü üzerinde. Ne korkunçtur sesini kaybetmiş kalabalıklar...

Bütün anıları kirletilmiş bir şehrin ıssızlığında yalnız yürümektir artık yapabileceğin... Ahmet Telli'nin dediği gibi, isyan, anısı olmaya kalkışmaktır artık bütün sokakların.

"Anısı biz olalım bu sokakların
öpüşmediğimiz tek saçak altı
hiçbir otobüs durağı kalmasın
Biz yürüyelim kent güzelleşsin
gürültüsüz sözcükler bulalım
yeni sevinçlere benzeyen"

Evet gürültüsüz sözcükler bulmalıyız şehrin sessizliğine inat. Yürüdükçe güzelleşen sokaklar kurmalıyız. Bütün saçak altlarını ve bütün otobüs duraklarını aşka açmalıyız yeniden. Ve konuksever evleriyle yüzünü güneşe dönen bir şehir belki, balkonları, sokakları çiçekli.

Mahkumuz kelimeleri kovalamaya demekki ve mecburuz şairin susuzluğuna. Sessizliğin çölünde bir vaha yaratmaya mecburuz. Öyleyse, öyleyse an-

latalım birbirimize anlatacak neyimiz varsa. Söyleyelim bildiğimiz bütün hüzünlü aşk şarkılarını. Şarabın kızılığında kaybolalım, kana teslim olmadan. Sesimizi katalım şehrin sessizliğine...

“Bir akşam konuğum ol
oturup konuşalım biz bize
Anıların çubuğunu yakıp
uzatalım geceyi biraz

....

Sabaha doğru perdeyi
aralayıp ufka bakalım
ve bir çocuk gibi
hayretle seyredelim
güneşin kızılığını”

Sonra, sonra çıkalım sokaklara. Hadi, anısı biz olalım sesini kaybeden şehrin.

Düşler Evi

Çıksak yola, yürüsek yürünecek bütün sokakları, bütün meydanları fethetsek, bir evdir sonunda dönüp geleceğimiz tek yer. Evden özgür değiliz yani, evde özgürüz. Dört duvarı özgürlük bahçesine çeviren ise sadece, sadece paylaşmak... odayı, yatağı, tabağı, suyu, aşkı, sevgiyi.

Hapishane de, ev de dört duvardır sonuçta. Farkı kapılarında. Biri dışarıya açılır çünkü, diğeri içeriye. Evi hapishaneden özgür kılan kapısının konuklara açık olmasıdır daima. Penceresinin ışıklı olmasıdır, balkonunun saksılı. Sevgilinin önünden geçme ih-

timali olan bir caddeye bakan penceresi kapatıldığı için hapishanedir hapishane.

Düşlerinizi, sevgilerinizi, hesapsız paylaşımlarınızı, sofranızı, odanızı, yatağınızı, suyunuzu, aşkınızı imkansız kılan her duvar bir hapishanedir yani. Kilidin kimin elinde olmasının ne önemi var? Azsanız, yalnızsanız, aşksızsanız, saksınızda kurumuşsa çiçekler, bir de bakmışsınız gardiyanı olmuşsunuz hayatınızın.

Onun için bir düşler evidir şairin aradığı kapısı dışarıya açılan ve bir büyük firarın saklı planıdır sözcükler. Ama bir pranga ayaklarımızda, tarihin derinliklerinden bakiye kalan. Sesini kaybeden şehrin ıssız sokaklarında ağır aksak, yorgun ve yalnız ayak seslerinin anlattığı budur işte...

“badem pencereli
kavun kapılı
nar kiremitli
balık bacalı
küçücük bir evde
yaz sıcağında
sıcacık bir yerde
kış soğukunda
çiçekik bir evde
kırlar güzeli
esincek bir evde
eylül geceli
ufacık bir evde
gümüş gülüşlü
tefecik bir evde
erik bir evde
yaşamak yaşamak
yaşamak seninle
isterdim ben de”

Yaşar Miraç'ın evi bu.

Öyleyse bir düş kuralım yeniden, yeni bir eve ve yeni bir hayata açılan. Sonra... sonra çıkalım sokaklara. Hadi, mimarı biz olalım sesini arayan şehrin.

Çıkmaz Sokak

Bir modern zaman vebasıdır yalnızlık. Issız sokaklarda ıslık çalanlara bakmayın siz. Yalnızlık bulaşığı, vebalı şehirlerin ortasında eninde sonunda kimsesiziz.

Bu iç sıkıntıları, bu “gibi görünmeler”, bu aşksız, sevgisiz, ruhsuz yürümeler, bu gidememeler, bu saçaklar, bu kapalı kapıların ardı, bu kimsesiz balkonlar, bu yüzümüzde deniz kokusu bırakan rüzgâr hep yalnızlığa yazgılı... Bakmadan, konuşmadan, dokunmadan, paylaşmadan akan bir kalabalıktayız çünkü. Derya içre olup deryayı bilmeyen balıklar gibiyiz yalnızlığımızda. Ne yana dönsek kendimize çarpıyorsak, demek ki şehrin kalabalığında iflah olmaz bir yalnızlık...

Aziz Nesin “Yuva” şiirinde anlatır o şehir yalnızlığını:

“Yanyana geldikçe daha uzak
Birlikteyken daha kimsesiz
Bir ağrı sızım sızım yeri belirsiz

...

Acılar tütüyor bacamızdan
Görünmeyen taş duvarlar örmüşüz
Duvar olduk kendimize kendimiz

Ne yana dönsek
Kendimize çarparız”

Ölüleri ölülere gömdürürlerdi eskiden. Yalnızlığımızda yalnızlığımızı demliyoruz şimdi. Bıraksan kaçsan kalabalığa, kalabalık bir yalnızlık varabileceğin. Sırrını çözmemişsen insanlık macerasının, çıkmaz bir sokaktır nereye baksan.

”Sen de yalnızlık saçarsın.
İçmeye korkarsın, efkâr basar.
Ağlayamazsın elâlem var.
Şapkanı bile çıkaramazsın
Saçlarını uçurur rüzgâr... ” diyor Cahit Külebi.

Ve ne yana dönsen kendine çarpıyorsan ne yapacaksın? Aziz Nesin’in dediği gibi ”Şiire Tutunmak”tır yapabileceğin.

”Yok başka hiçbir umarın
En granit kayanın en ortasında
Balta girmemiş karanlıklarında kıpırtısız
Ya ölmektir kurtuluşun
Ya da şiire tutunmak”

Öyleyse bir şiir yazalım yeniden, yeni bir hayata ve yeni bir şehre açılan. Sonra... sonra çıkalım sokaklara. Hadi, şairi biz olalım sesini arayan şehrin.

Cennet Mahallesi

Yalnızlığa güzelleme yazmak bize yakışmaz. Şehirleri çıkmaz sokak sanmak tembellerin harcı. Bütün sokakları yürümelisin, bütün caddeleri, bütün meydanları, bütün evleri fethetmelisin. Dokunmadık, okşamadık tek köşe bırakmadıktan sonra bilebilirsin bir kenti ancak.

Biliyorum modern zaman haramileri, kent eşkıyaları pusudadır gün geceye dönerken. Ve baskın yemiş bir şehirde ağır yaralı yaşamaktır yalnızlık. Sokakta hoyrat bir postaldan kaldığı belli kirli ayak izleri. Sevgililer çoktan terk etmiştir yoksul şair eskilerini ve bir bezirganın kıllı ellerine açmıştır neleri varsa.

Yine de istesek cenneti kurabiliriz, imkansıza güzelleme yazmak bize yakışmaz...

“düşün ki coğrafyanın en güzel yerindeyiz
en güzel günlerinde gençliğimizin
ölümden ötesini aklım almıyor
beterin beteri var diyenlere inanmıyorum
istesek cenneti kurtarabiliriz.”

Diyor Hasan Hüseyin Korkmazgil.

Martıların kovaladığı o yaşlı vapur bilir kaçmanın korkunçluğunu. Neden o mahallenin adı cennet mahallesi hiç düşündün mü? Neden o sokağa çıkmaz sokak demişler biliyor musun? O yokuşa o merdivenleri yapan kim? Yürüyen, direnen, düşünen birileri var bizden önce de, öğrenmelisin.

Yine de istesek cenneti kurabiliriz, yılgınlığa güzelleme yazmak bize yakışmaz, yürümelisin!..

“Korkuyorsan yaygara ne?
Korkmuyorsan yaygara ne?
Gel benimle
Çık sokağa
Kaldır küflü alnını bahar şarkılarına
Dağılsın korkuların
Senin küflü duvarında o eski saat
Benimse yüreğimden bahar selleri
Bu güneşli günde bu aptalca pazarlık
Olmaz ki be babalık!

Bütün sokakları yürümelisin, bütün caddeleri, bütün meydanları, bütün evleri fethetmelisin. Dokunmadık, okşamadık tek köşe bırakmadıktan sonra sevebilirsin bir kenti ancak.

2.BÖLÜM 09/10

ZÜCCACİYEDEKİ FİLE ÖĞÜTLER

İnsansızlığımıza Ağıt

Asırlık Galata köprüsünün yerinden sökülüp daha sürgüne gönderilmediği zamanlardı. Her gün birer öğrenci kantinine dönüşen kahvehaneler, gün batımını seyretmeye gelen İstanbullular da akın edince hınca hınç dolar, sandalye bulup bir köşeye ilişmek imkânsız hale gelirdi. Öyle bir akşamda ilişti Halim Şefik amca masamızın kenarına. “Evlatlar oturabilir miyim?” dedi mahcup bir ses tonuyla.

Yer açtık, soluklandı, adımızı sordu. Öğrenci olduğumuzu öğrenince gözleri parladı. “Şairim ben de,” dedi. “Deli herhalde,” diye düşündüğümüzü hatırlıyorum. Delilerin şair olduğu zamanlardı şimdi anlıyorum.

Halim Şefik amca önce Orhan Veli'den, sonra Nazım Hikmet'ten şiirler okudu o akşam. Orhan Veli'nin arkadaşıydı anlattığına göre; "Otopsi" adlı şiirinde de onun ölümünü anlatıyordu.

Sohbeti tatlıydı, şiirleri güzel okuyordu ama şair olduğuna inanmamıştık biz. Ertesi gün yeniden buluşmak için sözleşerek ayrıldık. Sabah bir kitapçıya

uğramak oldu ilk işimiz. Evet, Otopsi diye bir kitap vardı; yazarı da Halim Şefik amcaydı.

Köprüdeki o salaş kahvehanede pek çok kez buluştuk onunla. Bizi gerçekten evlatları gibi sevdi. Kendi hikâyesini anlattı, bizim hikâyelerimizi merak etti. Kitaplarını bir küfeye doldurup sırtlayarak satması inanılmaz geldi bize en çok.

Halim Şefik Güzelson, 1990 yılında 77 yaşında öldü. Hayat gailesine kapılmış, köprüdeki o kahveye uğrayamaz olmuştuk. Bir gazetedeki kısa haber sütunundan öğrendik dolu dolu yaşanmış bir hayatı geride bıraktığını.

Halim Şefik tek bir şiir kitabı bıraktı geride. Melih Cevdet Anday onun mirası için şöyle yazıyordu: "... Halim Şefik bu küçük kitabı ile bizim kırk yıllık şiirimizi temize çıkarmıştır. Evet, küçük bir kitap ama yaşamı savaşım içinde geçmiş bir kişinin tanığı."

O gün Halim Şefik amcanın iliştiği masadaki esmer kızla beraberliğimin 24. yılı. O eski köprü hâlâ sürgünde, İstanbul hâlâ kalabalık. Ve ikimiz de biliyoruz ki, kızımızın bir öğrenci kahvehanesinde Halim Şefik'e rastlama şansı artık yok.

Bu bir yoksunluğun öyküsü, elbette yazılmasa da olurdu. Bizi yeni sulara götürecek akıntı durdu ve şunca sene sonra sırtımızda aynı zıpkın yarasının acısı...

Halim Şefik gittiğinden beri daha bir kimsesiziz ve daha bir kalabalığız. Çaresiz rakıya vuracağız...

Balıkgözü

Bu bir kılıç balığının öyküsü
Yazılmasa da olurdu

Ama bizi yeni sulara götürecek akıntı durdu
Uskumrunun arkasından gidiyorduk
Sürünün içinde ben de vardım
Sırtımda bir zıpkın yarası
Mutlu olmasına mutluydum
Nedense gitmiyordu kulağımdan bir türlü o 'ağ
var' sesleri

Denizkızı girmiş düşünceme ben iflah olmam,
Dalyanları birbirine katmak orkinosların harcı
Dolanınca çok geçmeden küserim
Bir çocuk bile çeker sandala beni bu kadar ağır ol-
masam
Beni böyle koşturan yaşama sevinci
Kanal boyunca, bir o yana bir bu yana
Siz yok musunuz siz, derya kuzuları
Kestim kılıcım ile karanlığın dibini
Yakamoz içinde bıraktığım suları
Ah aysız gecelerde olur ne olursa
Sırtımda bir zıpkın yarası...

Atın beni mor kuşaklı bir takaya götürün
İri gözlerimde keder kılıcımda hüznün
Satın beni
Satın beni
Rakı için!

Halim Şefik amca ellerinden öperiz....

Her Daim Genç Kamer Genç!

Meclisteki gelmiş geçmiş en renkli kişilik kim? Elbette her daim genç Kamer Genç! Üslubuyla, çıkışlarıyla, özlü sözleriyle "tek kişilik muhalefet" o... Tarikatı olmayan ama müritleri olan tek meclis üyesi. AKP'lilerin korkulu rüyası, CHP'lilerin saygılı ama mesafeli durduğu adam. Sevenlerinin sayısının nefret edenlerinden çok olduğunu bilmek için kâhin olmaya gerek yok.

Biyografisine göre köyündeki ağanın kızına da-danmıştır çok genç yaşında ve ağanın muhalefetine rağmen kızı almıştır. İnatçı kişilik. AKP ağa olsa ve güzel de bir kızı olsa kesin Kamer Genç'e kaçırdı.

12 Eylül Cuntası'nın Anayasa yapmak için demokrasinin bahçesine yaptığı bir gecekondu olan Danışma Meclisi'nde başladı siyasi kariyerine. Cuntanın adamı gibi görünmüş olmasına karşın, sivriliğiyle kısa zamanda Cunta kabına sığmayacağını gösterdi. Kötü talihi yolunu DYP'ye de düşürdü. Allah düşürmesin demiştir, kesin. Buna rağmen eylemci sol grupların idolü olmayı başarabilmiş insan. Obama'yı protesto eden gençlerin "Kamer Genç Obama'ya postal at" pankartı Meclis çatısı altında eylem yapma kabiliyetine sahip tek kişi olduğunun en somut delili...

Eylem yapmışlığı da vardır üstelik. "Ev, araba da versinler. Gerekirse bekârlara Nataşa versinler ama insanların onuruyla oynamasınlar," dedi, AKP'nin seçim yardımlarının etkisini sıfıra indirdi.

Mehmet Ali Ağca'nın idam dosyası önüne gelince, "Prensip olarak idama karşıyım" diyerek "ret" oyu verdi, paşalara inat. Paşalar tarafından uyarıldı ama o dinlemedi. "Ret" diye üç kez bağırdı. Bu çıkıştan sonra adam asmak kimin haddine?

Ona misilleme yapabilecek tek kişi genç yaşında

ağaya kafa tutarak evlendiği Sevim Hanımdır. Paşalara kafa tuttuğu günün akşamı eve döndüğünde Sevim Hanım radyoda "Ağca oylamasında 149 kabule karşılık bir ret oyu çıktı" anonsunu duyunca "Hangi kafasız ret verdi acaba?" demiştir. Kamer Bey'in kızardığı ancak yine de geri adım atmadığı malumumuzdur.

Darbecileri canından bezdirmiş insan. Danışma Meclisi'ndeydi ama yapımına katkıda bulunduğu Anayasa'nın tümüne "hayır" oyu verdi. Nurettin Er-sin Paşa kızmıştı, Genç'in Danışma Meclisi'nden çıkarılması için üç kez girişimdi bulundu. Ancak gücü yetmedi.

1983'te çok partili yaşama dönüşle birlikte Tunceli'den bağımsız milletvekili adayı olmaya karar verdi. Askerlerden veto yedi. Cuntanın yaptığı en büyük siyasi yanlıştı bu.

Danışma Meclisi'nden istifa edip cuntanın şaşı baktığı SODEP'e katıldı. 1987'de partisine rağmen aday oldu, birinci sıradan çıktı. Tunceli milletvekili olarak Meclis'e girdi.

1991'de yeniden seçildi. Baykal, 1995 seçimlerinde Genç'i aday göstermeyince DYP'ye geçti. Meclis Başkanvekilliği dönemlerinde Genç'in yönettiği oturumlar hep eğlenceliydi. Hakaretlere, suratına fırlatılan bardaklara, kürsüye yürüyen kızgın vekillere rağmen hiç ödün vermedi.

Diplomat olmadığı kesin. Cumhurbaşkanı Demirel üzerine gelince "Ancak ölünce kurtulacağız," dedi. Büyük Ankara Oteli havuzunun açılışında "Oh be, şu viskinin tadı ne güzel. Viski içince kendimi daha iyi Müslüman hissediyorum," diyerek muhafazakârları felç etti.

Zaman zaman hafızasının oyununa gelse de atasözlerine bambaşka anlamlar katmıştır. "Anlayana

sivrisinek saz anlamayana davul zurna az" atasözü-nü şöyle ifade etti:

- "Anlayana sivrisinek az, anlamayana davul zurna saz..."

Fark etti düzeltti:

- "Anlayana sivrisinek az, anlamayana davul zurna çok.

Şeytana pabucunun ters giydirecek kadar zeki, ancak alengirli işlere akıl sır erdiremeyecek kadar saf insan. Türbanın ne işe yaradığına bir türlü anlamamıştı. Şöyle dedi: "Kadının gözü güzel olur, dudakları güzel olur. Saçında ne varsa sanki? Kapatalım kadının yüzünü saçı açık kalsın, adamı koyalım bakalım ne hissedecek?"

"Bizler siyasetçiyiz. İşimiz gücümüz yalan dolanla oy toplamak. Oy almak için yalan söylüyoruz, para veriyoruz, başka şeyler veriyoruz," diyebilecek kadar açık sözlü.

Meclis kürsüsünde Abdullah Gül'e şu sözlerle hayırlı olsun demiştir:

- Kendisi kızını da evlendirdi. Allah rahmet eylesin!

Bir TV programına konuk olan Genç, Cumhurbaşkanı Abdullah Gül ile Abdullah Öcalan'ı karıştırınca sunucu toparlamaya çalıştı. Sözünün kesilmesinden memnun olmamıştı. Ağzından şu sözler döküldü:

- "Ha Abdullah Gül, ha Abdullah Öcalan; ikisi de Abdullah!.."

Türkiye'yi boş ver, biz seninle gurur duymaktayız ki, anamızın ak sütü gibi helalimizdir.

İyi ki varsın her daim genç Kamer Genç.

Dönüp Geriye Bakmadan!

“Yuva” belgeselini izlediniz mi bilemiyorum. Kendi evimizi kirlettiğimize dair yukarıdan bir bakıştı yüzümüze fırlatılan. Aklımızın önüne koştüğümüz dizginsiz hırsımızla, bizi tüketim Tanrısının müritlerine dönüştüren dizginsiz iştahımızla kirlettiğimiz kocaman bir yuvaydı söz konusu olan.

Oysa bütün felsefeler, bütün dinler, bütün ahlak öğretileri insanla doğa ilişkisini açıklamak üzere konuldu önümüze. Doğaya saygıyı öğretmek içinde bunca yolculuk. İnsana, insanın doğanın en yüce ürünü olduğunu göstermek içindi.

“Yuva” ihanetimizin, doğayla düz olmadığımızın, doğayı dümdüz ettiğimizin belgesi. Doğa, onca serüvene ve onca yolculuğa rağmen kendisine sırtını dönmüş insanlıktan kurtulmak istiyor artık. Sularını gönderiyor üstüne, sellerini, fırtınalarını, depremlelerini. “Tıpkı sizin gibi soluk alıp veriyorum ben” diyor, “tıpkı sizin gibi acı çekiyorum”... “Tıpkı sizin gibi tükenirken ve tüketirken mutsuzum.”

Gitmelerin en acısı, gidecek bir yeri olmadan gitmek. Yola düşmek mecburen, arkada bıraktığına dönüp bakmadan gitmek. Sodom ve Gomora'da yanan şehre dönüp bakan kül olur, hatırlar mısınız? İnsanlıktan çıkmış Sodom ve Gomora gibi yanıyor dünya. Ve hepimiz zorunlu göçmenleriz artık gidecek bir yeri olmayan... Gitmelerin en acısı, gidecek bir yeri olmadan gitmek!

Çarşamba'dan cuma yazısının dersi bu. Dönüp geriye bakmanın anlamı kalmamışsa bakma! O eski yol türküsünün ritmine uy sadece, yürü!

Her gün bir yerden göçmek ne iyi
Her gün bir yere konmak ne güzel

Bulanmadan, donmadan akmak ne hoş

Dünle beraber gitti cancağızım
Ne kadar söz varsa düne ait
Şimdi yeni şeyler söylemek lazım

Şairler gönüllü sürgünleri insanlığın; gidecek yeri olmadan gitmeye kalkışan Donkişotları. Bizim yerimize acı çektikleri için yazdıkları sarsıyor bizi. Yine de gerçeği kelimelere dökmek imkânsız bir çaba; kelimeler gerçeğin beceriksiz avcıları.

Kendi hapishanesinde tutsak olma şavalaklığının şaircesi şiir; kendi hapishanesinden firar etme eylemi. Bir ufacık tırnak törpüsüyle demir parmaklıkları kesmeye kalkışma hali insanlığın.

Şairi güneşe çıkardıklarında güneşte gözünün kamaşmasının nedeni işte bu!

Bugün pazar.
Bugün beni ilk defa güneşe çıkardılar.
Ve ben ömrümde ilk defa gökyüzünün
bu kadar benden uzak
bu kadar mavi
bu kadar geniş olduğuna şaşarak
kımıldamadan durdum.
Sonra saygıyla toprağa oturdum,
dayadım sırtımı duvara.
Bu anda ne düşmek dalgalara,
bu anda ne kavga, ne hürriyet, ne karım.
Toprak, güneş ve ben...
Bahtıyarım...

O hapishanenin avlusunda artık ne toprak kaldı
basacak, ne güneş kaldı bakacak.

İhanet etmişseniz dünyaya, ihanete uğradığınıza şaşırmanızdır. Yuvamız artık en büyük düşmanımız. Büyük bir depremle sarsılacağız mecburen, kendi üstümüze yığılacağız.

Dönüp geriye bakmanın anlamı kalmamışsa bakma! O eski yol türküsünün ritmine uy sadece, yürü!

Ak Parti'nin 'H' sini Kim Düşürdü?

“Askerlik yan gelip yatma yeri değildir,” diyen Başbakan’ın oğullarının yan gelip yatma akkı var.

H-h Türk Alfabesi’nin 10. harfidir. Türkçe'deki H harfi, yöreden yöreye telâffuz farklılıkları gösterir. Batıdan doğuya gidildikçe, alışlagelmiş H sesi, boğazın daha derininden gelen, ya da daha hırıltılı bir sese dönüşür.

Eski Türkçe'de h harfi yoktur. Ancak zamanla "K" harfi ile başlayan bazı kelimeler H harfi ile başlamıştır.

“Kan”, “han” olmuştur ya da “kanım”, “hanım” olmuştur. “Hatun” kökeni ise ‘katun’dur ve şimdi çok kullandığımız ve yerine göre biraz da kaba bulduğumuz “kadın” “hatun-katun”dan türetilmiştir.

‘K’ neden ve ne şekilde “h”ya dönüştü bilinmez ama bazı yörelerimizde “h” hâlâ söylenememektedir.

Rivayet odur ki bir genel seçim sonrasında, en genç milletvekili unvanını elinde bulunduran bir Edirne milletvekili TBMM'nin basın sözcülüğü ile görevlendirilmiş. Milletvekilinin ilk açıklaması meclisin “ham yağ” alımı ile ilgili aldığı karar olmuş. O açıklamadan sonra basın açıklamalarını memurlara

yaptırmaya karar vermişler...

Kaşgarlı Mahmut, "Divan-ı lügat it Türk"te ata yerine "hata" diye telaffuz eden bir Türk boyunu Türk-lükten çıkmış sayıyor. Hâlbuki şimdi "Ata"yı "hata" diye telaffuz etmek moda.

Belli ki dilimize "h"nın yerleşmesi Arap-Fars kültürünün bakiyesi. Ona en uzak Trakyalıların "h"yı iç etmesi de doğal. "Ata"da "hata" bulanların çoğu da Arap-Fars kültürüne geri dönmemizi istiyor zaten.

Demek ki "h" düşük Türkçe daha bir Türkçe. "Hakkıdır hakka tapan milletimin istiklal" diyor "gavur baytar", milli şiirinde. Trakyaçası şu: Akkıdır akka tapan milletimin istiklal... Fiili durum da "h"sı düşük versiyonundaki gibi zaten. Ak'a tapanın her şeye hakkı var!

Nereden çıkarıyorsun diyeceklere (h düşük bir şekilde...) sıralayalım:

1- "Askerlik yan gelip yatma yeri değildir" diyen Başbakan'ın oğullarının yan gelip yatma akkı var. Bir oğlu iç askerlik yapmadı, diğeri bedelini ödedi, iki korumasıyla 20 gün sayıyor. Bu arada Afyon'da şeit olan arkadaşlarının cenazesinde "Gemiciği olan bedel öder, şeidimiz fakirdendir," diyenler yaka paça gözaltına alındı. Onların da gözaltına alınma akları var.

2- Meclis Başkanı Köksal Toptan yeniden atanmak için Başbakan'ın kapısını çaldı. AK'a yeterince ak vermediği için fırçalandı. Bu arada milli eğitime dini eğitim olma yönünde çağ atlatan eski Milli Eğitim Bakanı Üseyin Çelik'in de o koltuğa oturmak için kulis yaptığı öğrenildi. Başbakan'ın atama, Toptan ve Çelik'in de atanma akkı var!

3- Yandaş medya günlerdir Akimler ve Savcılar Yüksek Kurulu'nun bazı üyelerinin yargı bağımsız-

lığını engellemek için uğraştığı yönünde kampanya yapıyor. Albuki o kurulun başkanı yandaşı oldukları partinin Adalet Bakanı. Onun onayı olmadan kurulun tek bir atama yapması mümkün değil. Demek ki buna üyelerin akkı yok ama Bakan'ın akkı var.

4- Abant Platformu Bülbülü Bolu Valisi'nin görevi ve addi olmayan konularda şakıma akkı var. Ey gidi Köroğlu, seni de yakında Höroğlu yaparlarsa şaşır-mam!

5- 3. Köprü'den hak geçti sanıyorsunuz ama belli ki Ak geçmiş. Ranta da sadece birilerinin akkı var.

Ey ak'a tapan alkım, bu hükümet de senin akkıdır! Akkıdır ak'a tapan millete "istiskal..."

Tuhafazakar Siyaset

Yer Trabzon'un Araklı ilçesi. Mevzu, ilçede içki satışı yasağı. Kendini IV. Murad'ın reenkarnasyona uğramış ve her nedense yolu Araklı'ya düşmüş hali sanan AKP'li Belediye Başkanı Recep Çebi, "İlçede içki satan tek yer kalmayacak," diye kükre-miş. İşin ilginç yanı, ilçede içki satan tek yerin olması. O da ilçede faaliyet gösteren bir benzin istasyonu. İstasyonun ilçede hüküm süren IV. Murad havasından nasibini almamasının nedeni benzin istasyonlarında içki satma izninin Belediye'den değil TABDK adlı bir başka merciden alınması. İşte, Araklılı çakma Murad'ın araklamaya çalıştığı tek yer de orası.

İlçedeki içki yasağının mucidi ise bir önceki Belediye Başkanı Saadetli Ümit Çebi. Çakma Murad'ın konuya dahil, sadece onun koyduğu yasağın istisnasız uygulamasını sağlamaya çalışmaktan ibaret. Bu arada ilçede benzin istasyonuna içki ruhsatının Recep Çebi tarafından verildiği dedikodusu yayılmış. Zavallı, siyasi kariyeri bitmesin diye didinip duruyor.

Bu arada belediyeyi “by pass” ederek içki satmaya başlayan benzin istasyonunun sahibinin adı da Çelal Çebi. İçkisever 3. Çebi “Biz kanuni hakkımızı kullandık. Bunun altında kimse farklı bir şey aramasın,” demiş. Kim, altında ne arıyor Allah bilir!

Yer Erzurum. Dinibütün valinin pinpon oynadık-tan sonra gittiği ormanda fanfinifon yaparken basıl-masının şoku daha atlatılamamış. MHP İl Başkanı topluyor yerel medyayı, ilde ikinci şok dalgasına yol açacak yeni bir açıklama yapıyor. Diyor ki, “İl Genel Meclisi’nin AKP Grup Başkanvekili de fuhuş yapmak ve yaptırmak suçundan mahkemelik oldu...”

Böylece pinpon vakasından sonra iktidar parti-si ile fuhuş iddiası da Erzurum’da yan yana gelmiş oluyor.

Bunun üzerine AKP Grup Başkanvekili Mustafa Macit kendisinin söz konusu davada “sanık” değil, “şahit” olduğunu öne sürüyor. “Yapmamız gereken birçok iş varken, biz bunlarla uğraşmamalıyız,” diyor.

Bu açıklamanın hemen ardından yerel medya, Macit’in Erzurum 2. Asliye Ceza Mahkemesi'nde görülen davada, tanık değil sanık olduğu belirliyor. Evli olan Mustafa Macit’in, 'sanık' olarak verdiği ifadede, 22 yaşındaki C.K. ile sevgili olduklarını ve baskın yapılan bürosunda defalarca cinsel ilişkiye girdiklerini söylediği açığa çıkıyor.

Bürolarda yapılan aramalarda, çok sayıda çıplak kadın fotoğrafları, prezervatifler, geciktirici spreyler, kadın iç çamaşırları ele geçirildiği de iddianamede yer alıyor.

Bu gelişme üzerine Macit ikinci bir basın açıklaması yapıyor: “Evliyim, ancak kız arkadaşım olan C.K. ile bir birlikteliğim söz konusudur. Onunla burada cinsel birlikteliğimiz oluyordu. El konulan

eşyalar bu nedenle kullandığımız eşyalardır. Ancak kimseye fuhuş için aracılık etmedim. Ben halen C.K. ile görüşüyorum. Nişanlanma süreci geçirdiğinden biraz soğuktur,” diyor.

Bu açıklamanın yapıldığı gün, pinpondan sonra vali ile fanfinifona giden AKP’li İl Genel Meclisi Başkanı Hanım, Meclis'in dünkü oturumuna gönderdiği dilekçeyle istifa etti. Karagöl istifa dilekçesinde “29 Mart seçimleriyle birlikte intisap ettiğim ve hedefinde sadece yaşadığı ile hizmet olan İl Genel Meclisi üyeliğinden istifa ediyorum. İzzet, iffet, ismet gibi yüksek değerleri hayatına kılavuz edinen bir ailenin ferdi olarak, malum gelişmelerin odağına oturtulmuş olmamı bizleri tanıyanların vicdan terazisine sunarken, bu söylentilerin kaynağında olanların, Cenab-ı Hakk'ın adil sıfatına havale ediyorum,” ifadelerine yer veriyor.

Araklılı çakma Murad'ın dediği gibi “yapılacak onca iş varken bu işlerle uğraşmamalıyız” evet. Ama yapılacak onca işi bırakıp içki yasaklamaya kalkışanlara, orada burada muhafazakar-dindar vs. görünüp sonra yemedik halt bırakmayanlara bakınca elimiz oraya gidiveriyor işte!

Dil çürük dişe gidermiş. Kalem de çürük siyasete gidiyor bazen. İşte size kısa günde bir tuhafazakar siyaset manzarası. Bakın bakın ağlayın...

Gündüz Gözüyle Dışarı Çıkma Yazısı

Olur bazen, canınız yazı yazmak istemez. Siyaset hayatınızın en küçük hücrelerine kadar nüfuz etmiş, söyleyecek sözünüz birikmiş olsa da canınız bazen konuşmak istemez. Sözün anlamsızlaştığı, sükutun sizi çağırdığı zamanlarda dönüp kendi gözlerinizin

içine bakmaktan başka yol yoktur.

Gerçeği gerçekten görebildiğimiz tek an odur belki. Dönüp kendi gözlerinizin içine baktığınız zaman görürsünüz hayatın kırılğanlığını. Yalnızlığınızı, acı ekmişliğinizi, umarsızlığınızı da... Ama evrenin karşısında bir koca evren olduğunuzu da görürsünüz bu toz duman içinde. Hayat karşısında dik durma yeteneğiniz neyse o kadar olduğunuzu anlarsınız o an.

O an, yazının, konuşmanın kifayetsiz kaldığı yerdesinizdir demek ki.

Konuşmak!..

Konuşmanın en zoru kendi kendisiyle konuşması insanın. Kekeleymeden, teklemeyen, ıhlamadan yapabiliyorsanız eğer bunu, demek ki ayakta kalanlardansınız siz. Demek ki evrenin dilini bilenlerdensiniz...

"Gündüz gözüyle dışarı çıkma kitabı"nı yazmış o eski güzel insanların hatırına yazılmıştır bazen yazı. Referansı binyılların ötesinden kağıdın üzerinize sinmiş tarif etmediğiniz, tarif edemeyeceğiniz bir koku olsa bile güçlüdür bazen yazı; siz yazsanız bile bir başkası yazmış gibi şaşırırsınız.

Kendisi öldükten sonra, geride kalacak kocasına hemen evlenmesini ve gündüz gözüyle dünyanın tadını çıkarmasını öğütleyen o bilge kadının yazısının üzerine kelimeler dizmek istemeyebilirsiniz yine de. Olur bazen, canınız yazı yazmak ister..ez. Dönüp kendi gözlerinizin içine, o eski zamanlardan bir kırıntı ararsınız çaresiz. Bulsanız da bulmasanız da mutlusunuzdur. Yazı, başkası için yazılır çünkü; kendi iinize yazı yazamazsınız...

Gündüz gözüyle dışarı çıkma zamanı gelmişse çıkmalısınız yleyse. Güneşe atmalısınız kendinizi.

O mummyası ucuza getirildiği için çürümüş ama yazısı her nasılsa kalmış kadının çağrısıdır bu. Uymanızsanız, kesin, kendinize ihanet etmişsinizdir.

Gündüz gözüyle dışarı çıkmıyor insanlar artık, korkuyorlar dönüp kendi gözlerinin içine bakmaya. Kendi kendisiyle konuşana deli diyorlar. Hem ihanet ettiler o bilge kadına; yazısında ne gündüz kaldı, ne dışarı çıkma sevdası. "Ölümler Kitabı" diye bilinmekte yazdıkları: işte yazmamak için esaslı bir neden daha...

Veda etmek sırası gelmişse, yazıya da veda etmekte tereddüt etmeyeceksin. Sırtını döneceksin gelip geçici olan ne varsa. İçindeki o ötekini, son kez gündüz gözüyle dışarı çıkaracaksın.

Olur bazen, eliniz yanar kağıda uzandığında!..

Zücaciyedeki File Öğütler

AKP hükümetinin en önemli ekonomik enstrümanı Toplu Konut İdaresi oldu. Bir örnek yüzbinlerce konut yapan TOKİ, görünüşe göre bunları dar gelirliilere uygun fiyatlarla satıyordu. Sonra gelir getirici projelere girdi devreye. TOKİ'ye ait devlet arsaları üzerine müteahhit firmalarla ortak havuzlu lüks villalar yapıldı ve çok yüksek fiyatlarla satıldı. Zamanla gelir getirici projeler sosyal konut projelerinin önüne geçti. TOKİ, AKP dönemindeki ekonomik patlamanın kurumu oldu.

Kentsel dönüşüm adı altında kent içindeki yüksek rant getirici alanların boşaltılması ve buradaki sosyal yerleşimlerin yerine lüks konut ve işyerlerinin dikilmesi de işte bu planın parçasıydı.

İstanbul'da, İzmir'de, Ankara'da ve başka pek çok

şehirde polis ve zabıta ablukası altında yapılan gecekondu yıkımlarının arkasındaki büyük plan bu. İnşaat sektörünü ekonominin dinamosu olarak değerlendirdi siyasal iktidar. Mevcut arsaları beton denizine dönüştürdü, yetmeyince kent içindeki iş-reti yerleşmelere el attı. Dar gelirli grupların ağırlıklı olarak yerleştiği mahalleler dümdüz edildi.

Oysa 2B yasasını çıkaran da aynı hükümet. Gecekondu ve kaçak yapılar yıkılırken, 2B ile orman arazisi üzerine kurulu gecekondu ve kaçak yapılar yasal bir çerçeveye ve gelir elde edecek bir yapıya kavuşturuldu.

Kentler dönüştürülüyor ve bu yapılırken bu kentlerde yaşayanlara sorulmuyor. Bu alanda yaşayanlar yoksulluklarıyla birlikte başka alanlara taşınıyor ve genellikle kentin dışındaki bu alanlarda yoksulluklarıyla baş başa bırakılıyorlar.

Gecekondu sorunu konut sorunu değil, bir yoksulluk sorunu, bir barınma sorunu, bir yeniden üretim sorunu. Dolayısıyla o gecekonduda yaşayanlara yalnızca bir daire verip başarı öyküleri yazmakla çözülmüş olmuyor hiçbir şey... Kaldı ki o daireler de alternatif oldukları gecekondulardan daha iyi durumda değil.

Bu nedenle gecekondularda yaşayanların çoğunluğu için çare hâlâ başka bir gecekondu yapmak. Sulukule'den Taşoluk'taki silolara doldurulanların birçoğu geri döndü, geri kalanlar da geri dönüş planları yapıyor. Çünkü kentin çok dışında yapacak iş yok, yiyecek aş yok.

Elbette gecekondu alanlarına müdahale şart. Kent-sel çöküntü alanlarında daha insani yaşam koşulları oluşturulmalı. Ancak bunun yapılış biçimindeki hoyratlık derhal engellenmeli. Bu müdahalelerle uzun vadede telafisi zor sosyal ve mekânsal sorun-

lar yaratmamaya özen gösterilmeli. Bu bölgelerde yaşayanları dışlayan, görmezden gelen uygulamalara son verilmeli.

Gecekondur, iyi yönetilmemiş, iyi planlanmamış, kendi kaderine terkedilmiş, bir rant tarlası olarak görülmüş kentlerimizin sızlayan yarası. Gecekondur az gelişmişliğin kentlere vurulmuş damgası. Gecekondur, yoksulluğun, sefaletin, acıklı insan yaşamlarının, imkânsızlıkların, yaşanmamışlıkların, ihmal edilmişliklerin, dışlanmışlıkların bir oda bir salon dört duvara dönüşmüş hali...

Biraz şefkat, biraz akıl izan ve biraz insaf bekliyor gecekondular!

Bu Yasakların Sahibi Kim?

1930`lu yıllarda kullanılan her Kürtçe kelime başına para cezası verilmesinin üzerinden uzun on yıllar geçti. Diyarbakır Cezaevi'nde "Türkçe Konuş Çok Konuş!" uygulaması unutuldu. Ama oğulları kızları cezaevlerine tıkılmış Kürt annelerin görüş günündeki çaresizliği unutulabilir gibi değildi.

O çaresizliği Ruşen Sümbüloğlu "Kamber Ateş Nasılsın?" adlı öyküsünde anlattı.

Kürtçe konuşmanın yasak olduğu Mamak Cezaevi'di öykünün mekânı. Kamber müebbetlikti, tecritteydi. Kürtçe konuşmak, yazmak yasaktı. Kamber, görüş günü annesiyle buluştu. Annenin Kürtçe sorması, Kanber'in Kürtçe yanıtlaması suçtu. Annenin Türkçesi üç kelimeyle sınırlıydı, görüşme o üç kelimeyle yapıldı:

- "Kamber Ateş Nasılsın?"

- "İyiym canım annem, iyiym..."

Bir daha sordu anne:

- "Kamber Ateş Nasılsın?"

- "İyiyim canım annem, iyiyim..."

Bir daha sordu anne, bir daha, bir daha.... Kanber Ateş nasılsın?

Dillere kilit vurulunca gözler konuşur. Kanber'in anası da o üç sözcükle değil gözleriyle konuşmuştur oğluyla. Gözlere yasak konulmuşsa Türküler girer devreye.

Ya türkülere yasak konulmuşsa?

Ahmet Kaya, "Tek bir hayalim var o da bu memlekette Kürtçe bir şarkı söylemek." dedi, linç edilmekten zor kurtuldu. Ertesi gün gazeteler Ahmet Kaya'nın aslında bir hain olduğunu duyurdu. Kürtçe şarkı söyleme hayali yüzünden uzak ülkelerde öldü Kaya.

Kürt şarkıcı Rojin, Kürtçe'nin azat edildiği bir zamanda sarf etti aşağıdaki sözleri: "Ha molotof kokteyli atmışsınız ha Kürtçe şarkı söylemişsiniz..."

İstanbul'da Esenyurt Örnek İlköğretim Okulu 8. sınıf öğrencisi Kadir Karadağ'ın sınıfta Kürtçe şarkı söylemek istediği gerekçesiyle öğretmeni Ayşe Kök tarafından dövülmesi keşke tek örnek olsaydı. Kadir de tıpkı Ahmet Kaya gibi şarkısını söyleyemeden yemişti resmi görüşün tokadını.

Yıl 2008... Cumhurbaşkanı Gül ve Başbakan Erdoğan'ın "Kürtçenin önünde hiçbir engel yok," açıklaması yaptığı bir zamanda Dikili Asliye Ceza Mahkemesi, Balıkesir'de düğünlerde Kürtçe şarkı söyleyen Nihat Sönmez'e "suç işlemek için örgüt kurmak", "Suç ve suçluyu övmek"ten 1 ay hapis cezası verdi. Cezaevlerinde Kürtçe yazmak ve konuşmak hâlâ yasak.

Yasakların geride bıraktığı acı tortulara rağmen yolunda ilerliyor Türküler. Dillerin, kültürlerin, önyargıların duvarlarını aşıp yürüyor.

Kanber Ateş'in anasının çaresizliğe yaktığı ağıttır türküler, yasak masak dinlemez. Hangi dilde söylenirse söylensin türküler bizim.

Ya yasakların sahibi kim?

Yarın Sadece Kendinize Ağlayacaksınız

Yasaların bol, hukukun ve adaletin ise kıt olduğu bir ülke bizimkisi. Bu kadar çok yaşamız olmasına karşın neden hukuk ve adalet kuramıyoruz peki?

Çünkü yasaları uygulayanlar insanlardır. Adalet isteyen, hukuka saygılı insanlar yetiştirmemişseniz yasalarınızın çok ve mükemmel olması işe yaramaz.

Danıştay 5. Daire Başkanı Salih Er'in hukuka çağrısı yapan ve adalet talep eden konuşması işte bunun içindir. Bir ülkede bir yüksek mahkeme daire başkanı hukukun olmamasından ve adaletin gerçekleşmemesinden yakınıyorsa o ülkede yargı göçmüştür. Yargısı göçük bir ülkede ise kimse güvence altında değildir.

Yargısı göçük de diğer kurumları ayakta mı? İlk ve orta öğretimin bilim çizgisinden uzaklaşmasının üzerinden uzun zaman geçti. İyi saatte olsunlar, yıldızı bol yönetenlerimiz bütün imamları laik yapmak isterken bütün laikleri imam yaptılar. Darwin tukaka, yaradılışçılık büyük sponsoru Adnan Hoca desteğinde atakta. Her on öğrenciden dördüne göre Darwinçilik bir sapkınlık, geri kalanın neye kime inandığı belirsiz.

Sağlık sistemi de sizlere ömür. Polis teşkilatı bir

cemaat ve daha kötüsü haşın bir siyasal parti gibi. Medyayı ne siz sorun ne ben söyleyeyim.

Devletin terk ettiği eğitime el atıp çocuklarımızı kurda kuşa yem etmemek için çabalayan Türkân Saylan'ın ölümü işte bu nedenle pek çok açıdan önemli. Kirlenilmiş, kaderine terkedilmiş eğitim ve sağlık sistemimizin Don Kişot'uydu o. Ergenekon kovuşturması nedeniyle evi basılınca adalet sistemimizin de Don Kişot'u haline geliverdi.

Bu çürümüşlüğü üzerine oturmuş kokuşmuş siyasal sistemimiz Saylan'ın susturulmasını gerektiriyordu: Sustu! Oysa elbirliği ile katillerden kahraman üreten bir düzen tıkr tıkr işliyor. Anlaşıldı ki Yeşil'e bayılıyoruz... Çürümenin sebebi olarak Saylan'ı kovuşturuyoruz ama Mehmet Ağar-Mehmet Eymür ekürisine diyecek sözümüz yok. Tuncay Güney'i çürümüşlüğüümüzün savcısı yaptık, yazanı, çizeni, soru soranı kovuşturmayı sürdürüyoruz.

Türbanı evinin içi, diyaneti siyasal otorite sanan, sadece yargının işine gelen kararlarına saygı duyan, tarafgir, adalet duygusu geri kalmış, kesin inançlı, fanatik siyasetçilerle ilgili hayaller bunun için ham hayal. Türkiye çocukların çantalarındaki çizgi karakterleri müstehcen bulan bir zihniyete teslim olmuş durumda.

O siyasetçinin ve onun eğitimin başına getirdiği Nasreddin Hoca'nın bekası için basıldı Türkân Saylan'ın evi. Ve Saylan, eğitimi-sağlığı sorunlu, hukuku yaralı, adaleti tepelenmiş bir ülkede yumdu gözlerini hayata...

Yarın, o tabutun içinde sadece Türkân Saylan olmayacak mezarlığa taşınan. Daha az olacaksınız yarın, daha umutsuz ve daha bedbaht olacaksınız.

Ve kendinize, sadece kendinize ağlayacaksınız...

Arsız Mezarcıya Ölüm Dersleri

Ölüm yaşamımızın ayrılmaz bir parçası... Ölüm yaşamın anlamının saklı kutusu, insanın manevi yaşamının sebep-i hikmeti... Kurulu bir denklemin bozuluşu, ölümsüz bir hayatın kuruluşu bazen.

“Benim olduğum yerde ölüm yok, ölümün olduğu yerde de ben yokum. Onun için ölüm bana bir şey ifade etmiyor,” demiş Epikür. “İyi yaşamayı öğrenmek, aynı zamanda iyi ölmeyi öğrenmek veya iyi ölmeyi öğrenmek iyi yaşamayı öğrenmektir,” demiş Stoacılar. “Felsefe yapmak ölmeyi öğrenmektir,” demiş Karl Jasper.

Peki, neden acıtıyor ölüm bizi öyleyse? Heidegger'e göre, biyolojik anlamda yaşam ve ölüm olgularının birbirinden kesin çizgilerle ayrıldığı, buna karşın psikolojik olarak iç içe geçtiği için. Ayrımın ayırdında olmadığıımızdan acıtıcı ölüm yani.

Seçebilmemizden ama kaçınamamamızdan çaresizliğimiz. İnsan isterse ölümü seçebilir fakat istemese de ölümü yaşayacaktır. Seçebildiğimizde özgür kılabiliriz kendimizi ölümden demek ki. Varoluşun çözemediği fakat yaşamak zorunda olduğu, belki de yaşamın anlamının içinde saklı bulunduğu en büyük gizem ölüm.

Varoluşçulara göre ölüm, varoluşsal farkındalığı artırarak bizi bir varoluş şeklinden daha yüksek olana sevk etmektedir. Felsefe de olabilir bu, inanç ta... Ölüm yoksa ikisi de mümkün değildir.

O nedenle dinlerin ortaya çıkmasında ölüm ve ölüm kaygısının izleri var. Ölümün olmadığını öğütlediği için çekicidir din.

İslamiyet'e göre ölüm, “Allah'tan gelen varlığın yine ona dönmesi,” dir. Tanrı tarafından insana verilmiş bir cezadır başkalarına göre; Adem'in işle-

diği günahın bedelidir.

Heidegger,  l m kaygısını “Daha  te bir imk nın imk nsızlığı” olarak nitelendirip bunun “hayatta kalanlara bir yok oluş tecrübesi yaşatmasından kaynaklandığını” söylemektedir. Onun için ölülere ağlayan herkes aslında kendisine ağlamaktadır.

Artık sakın ve rahat değiliz ölüm karşısında; ölüm itici, uzak ve yalnız. Dışımızda, bizden uzak olmasını diliyor, dileğimize inanıyor ve ancak bu yanıl-samayla rahatlıyoruz.

Oysa  l m eşitler hepimizi; hayat karşısında dinlerden, inançlardan, duruşlardan, sınıflardan, cinsiyetlerden azad eder. Doğduğumuz gibi, çırılçıplak yüzleşmeye çağırır bizi.

Elbette her fani ölümü tadacaktır dediğiniz gibi!

Peki, neden  l lerimizi suçlu gömmek için bu çaba? Neden, hem de inançlı olduğunu hepimizin gözüne sokanlarda bu hiç ölmeyecekmiş gibi olma arzusu?

Ey ölümle yüzleşmek zorunda olan fani, hangi Tanrıdır ki senin bu kadar gözünü karartan?

Yaşarken bedbahtsınız, anlamaktayız. Ölüm de insan yapamıyor sizi, fark ettiniz mi?

Azız Ama Uysal Koyun Değiliz!

Az olduğu halde çok olmaya kalkıştığı için öldürülen Hrant Dink'in oğlu Arat Dink, Milli Savunma Bakanı Vecdi Gönül' n “Ermeniler, Rumlar olsaydı  l e böyle mi olurdu?” sorusu üzerine yazmıştı aşağıdaki satırları: “S r kardeşim o zaman. Gönlümüz zaten sürüldü çoktan. ...Atalarımızın, daha da önem-

lisi torunlarımızın yüzüne bakacak onurlu bir duruş uğruna ağız dolusu lafı yiyip yuttuğumuz, her gün yaşamaya çalışarak yaşadığımız dünyamızdan, sür bizi de gayrı. Sür gitsin, sür bitsin. Bu lafı yutmaya-
cağım ben.”

Başbakan mayınlanmış toprakların İsrail'e verilmesine karşı çıkılınca, bizim gibi olmayanlara eziyet etmenin faşistlik olduğunu söyledi. Oysa bu ülkenin azınlığı değil İsrail. Olsa olsa biz İsrail'in azınlığı olabiliriz. Arat gibi, bu lafı da yutmamak lazım o yüzden...

Peki, nedir azınlık olmak?

Türk olmamak ama Türklerle aynı dine inandığın için Türk sayılmaktır bazen.

“Aaa senin ismin niye öyle, nerden geldiniz, neresisiniz?” gibi yersiz sorulara maruz kalmaktır.

Uzaylı sanılmak ama uzaya kaçacak UFO'su olmamaktır bazen.

“Musevidir-Ermenidir-Rumdur ama çok iyi insandır,” cümlesinin öznesi olmaktır, nüfus kâğıdındaki dini hanesinden dolayı sorun yaşamaktır.

Askere alınıp, silahsız tutulmak; "Siz askere gidiyor musunuz?" sorusuna cevap vermek zorunda kalmaktır. Öteki olmaktır durup dururken, iki arada bir derede kalmaktır.

“Vatandaş Türkçe konuş,” un muhatabının sadece siz olduğunuzu bilmektir bazen.

Çoğunluk-azınlık tartışmasında zarar görme ihtimali yüksek olan olmaktır; çoğunluğa farklı bir gözle bakmaktır.

Devlete işiniz düştüğünde “Türk vatandaşı değilsen pasaportunuzu görelim” talebini “O tuttuğunuz kimlik zaten TC kimliği,” diyerek geri çevirmektir.

Tribünlerde rakip takım formasıyla oturup, edilen küfürleri üzerine almamış gibi davranmaktır azınlık olmak.

İki kültür arasında kalmış olmak, kimseye yaranamamaktır, devlet kapısına yolunu düşürmek istememektir.

Az olmak ve az olduğu için çok olmayı öğrenmek, adını söylediğinde gelecek olan soruyu her zaman bilmektir.

Kimliğini saklayarak yaşamayı öğrenmektir, kimliğini alçak sesle telaffuz etmektir.

Ait olduğu topluluğu istemeden de olsa temsil etmektir.

İstanbul'da İstanbullu olmaktır.

"Onlar da bizim vatandaşlarımız," hoşgörüsüne katlanmaktır bazen.

Tehcire, mübadeleye, 6-7 Eylül cinnetine, varlık vergisine için için ağlamaktır.

Kendini çoğunluk sanan kuru kalabalığa "Ben de sizden değilim!" demek, yalnız kalmayı göze alabilmektir.

Eee bir sürü azınlığız demek ki... Arat Dink'in dediği gibi "Sür kardeşim o zaman!"

Kan Kızılığında Şarabi Barış!

"İki savaş arasında verilen çay molası mıdır barış yoksa

Tünediği balkon uçuruma düşen yavru bir kuştur barış

Saatçiye hapse attıkları için kurulamayan bir mey-

dan saati

Oyuna getirilenlerin ülküsüdür barış

İçine bayat pil konmuş el feneridir barış

Kör bir toplumun tehdit dolu yazılarla kirlettiği
bir defterdir barış

Kendinde bulamayıp başkalarında aradığıdır in-
sanın barış

Halkının üzerine devrilen bir devlettir zor döne-
meçlerde

Açılmadığı için posta kutusunda ölen bir mektup-
tur barış"

Bu tarif Akgün Akova'nın...

İçine bayat pil konulmuş el fenerinin ışıksızlığının
sorumlusu el feneri değildir yani. O pili o el fenere
koyan eli teşhis edemediğimizden, oyuna getirilen-
lerin ülküsüdür barış.

Bu durumda "Madem ki maksat barış," diyor Ok-
tay Rıfat;

"Salla gitsin atom bombasını

Mister Fışfış

İnsan dediğin nedir

Abur cubur

Olsa da olur

Olmasa da olur

Maksat barış

Yurtta barış cihanda barış

Kendi savaş

Adı barış

Ama yanarmış yıkılırmış

Boş veeer

Maksat barış"

Hayyam'ın barışı ise elbette başka! Şarabi bir barış onunki.

“Barış istemiyorsa felek, işte savaş
İster serseri deyin bana, ister ayyaş
İşte şarap duruyor ortada, kıpkızıl
İçmeyen taşa çalsın başını, işte taş...” diyor dört-
lüğünde...

Savaş ile başını taşa çalmak arasında bir bağ var
demek ki! Bu da Hayyam'ın taşı!

Yannis Ritsos'a göre ise "Çocuğun gördüğü düştür
barış"...

"Evrenin yüzündeki yara izleri kapandığı zaman,
ağaçlar dikildiğinde top mermilerinin açtığı çu-
kurlara,

yangının eritip tükettiği yüreklerde
ilk tomurcukları belirdiği zaman umudun,
ölüler rahatça uyuyabildiklerinde, kaygı duymak-
sızın artık,
boşa akmadığını bilerek kanlarının,
barış budur işte.

Barış sıcak yemeklerden tüten kokudur, akşam
yüreği korkuyla ürpertmediğinde sokaktaki ani
fren sesi

ve çalınan kapı, arkadaşlar demek olduğunda sa-
dece.

Barış, açılan bir pencereden, ne zaman olursa ol-
sun

gökyüzünün dolmasıdır içeriye."

Ritsos'un tarifi çok basit: Barış, bir annenin gü-
lümseyişinden başka bir şey değildir.

Annelerin ağladığı bir ülkede, şairlere kalıyor bütün iş. Çünkü bu ülke 30 yıldır anaların ağlamasını kutsamak üzerine kurguluyor kendini. Aydınları, siyasetçileri, bürokratları, halkları bir çıkış yolu, bir çözüm yolu bulamıyor. Gencecik çocukları mezara gönderirken, en çok anaların ağlamasını izlemekten gurur duyuyor.

Oysa bir annenin gülümsemesinden başka bir şey değil aradığımız barış. Savaşları kutsadın mı analar ağlar belli, analar ağladı mı aslında hepimizin anası ağlamaktadır.

Bu durumda el fenerine taze pil koymaktan başka çaremiz yok ışığa ulaşmak için.

O taze pili de Albert Einstein keşfetmiş yıllar önce. "Milliyetçilik bir çocukluk hastalığıdır," diyor; "İnsan ırkının kızamığıdır. Eğer bir adam bir marşa ayak uydurup, emir altında neşe içinde yürüyebiliyorsa, benim gözümden beş para etmez. Kendisine yalnızca bir omurilik yetebilecekken yanlışlıkla kocaman bir beyin sahibi olmuştur. Uygarlığın bu kara lekesi en kısa sürede yok edilmelidir."

En iyisi Can Yücel'e uyalım biz... Barış için dövüşelim, dövüşelim barış için. Hem Hayyam da katılır bize Can babaya uyduğumuzda. İşte şarap duruyor ortada hâlâ, kıpkızıl!

Kan kızılığından iyidir...

Nehirdeki Kir

A. Kadir'i 1985 yılında kaybettik. Harp Okulu davasında Nazım'la birlikte tutuklanan öğrencilerden biriydi. Çileli bir hayat sürdü sonra. Sürgünün ve sansürün vakayı adiyeye olduğu zamanlarda iğreti iş-

lerle sürüklenen bir hayattı onunki. Mevlana'nın şiirlerini Farsçasından işte o günlerde çevirdi. Çevirdiği sözler Mevlana'nındı gerçi ama A. Kadir o sözlere kendi çilesinin tadını, kokusunu bulaştırmıştı. "Kendime yediremem," işte böyle bir karışımın ürünü oldu...

Düşman saçma sapan lâflar eder,
duyar can kulağım.
Benim için kötü şeyler düşünür,
görür can gözüm.
Üzerime köpeğini salar,
ısırir köpek ayağımı,
çok acılar çekerim, çok acılar.
Köpek değilim, onu ısıramam,
ısırirım dudağımı.

Büyük kişilerin sırlarına ortağım,
gene de na şu kadar övünemem.
Bütün ayıplar bende ama,
ne yapıp yapmalı,
ulaşmalı dostlara,
geride kalmayı kendime yediremem.

Şiirimiz geride kalmayı kendine yediremeyenlerin çilesinin şiiridir bir anlamda. Şairlerin en çilekeşi ise A. Kadir'in mahpus arkadaşı ve hocasıydı. Şair baba, gençliğinde bir Mevlevi'ydi, Mevlana esintili gençlik şiirleri yazmıştı. Sonra olgunlaştı, kendi tarzını yarattı. En acıtıcı şiirini ise yine bir sürgün vaktinde yazdı...

Yürek değil be, çarıkmiş bu, manda gönünden,
teper ha babam teper paralanmaz

teper taşlı yolları.

Bir vapur geçer Varna önünden,
uy Karadeniz'in gümüş telleri,
bir vapur geçer Bogaz'a doğru.
Nazım usulcacık okşar vapuru,
yanar elleri...

Hasretten elleri yanmak nasıl bir şeydir bilir misiniz? Bilir misiniz Kırşehir'in bir kır köyünde dünyanın en yakıcı sözlerini yan yana getirebilmenin sırrını? Abuk şarkılarıyla çuval dolusu para kazanan o pop kızımızın henüz tanımadığı Neşet Ertaş sözünü ettiğimiz sırrın sahibi. "Tektaşını henüz kendi almamış" kadınların ve metro ile seksi yan yana getirmeyi akıl edememiş erkeklerin çağına ait bir hasret onun ki. Yar ile diyar arasında bir yerde, derdine derman bulmak için gitmenin zorunlu olduğu bir zamanda, bir bağlamanın tellerinde kendini açığa vurmuş çağların birikmiş acısı bu...

Yare gidem yare gidem
Yareliyim nere gidem
Bu derdimin dermanını
Almaya ben yare gidem

Saçlarını ben öreyim
Buna dayanmaz yüreğim
Seni vermem ezraile
Ben öleyim ben öleyim

Mevlana'nın kokusunu duyumsadınız mı? Neşet Ertaş Alevi-Bektaşî geleneğinin üzerinde söylüyor bu sözleri. Alevi-Bektaşî kültürü Mevlevilikle aynı kaynaktan geliyor, besleniyor.

Hep birlikte aynı ağızdan söylenmiş türkülerin tadını unuttu artık şehirler. Üç kelimeyi yan yana getirme becerisini unuttu... Dağlara küsmüş kasti kendine hayatların esiri olduğumuzdan kayıtsızlığı-mız...

Tozlu yollarına düştüm de geldim
Haramiler kesmiş suyun başını
Yolların bacını verdim de geldim
Bilmem kim silecek gözüm yaşını

Kendime kastım Ali, dağlara küstüm Ali
Dar günde dostum Ali
Kınama hallerimi, bağlama dillerimi
Açık et yollarımı

"Bir insanı sevmekle başlayacak her şey" desek, siz bir ada esintisi hissedeceksiniz. Sait Faik bunu şöyle tamamlamış: "Burada bir insanı sevmekle bitiyor her şey..." Demek ki hüznü bir ada esintisi söz konusu olan.

Hepimiz bir nehrin içindeyiz çağların ötesinden akıp gelen. Bu çağ kendini kendinden başlatmaya yelteniyor oysa. Cari olanın değerli olduğunu iddia ediyor... Saçma sapan laflar ediyor düşman, üzerimize köpeğini salıyor...

Büyük kişilerin sırlarına ortağım, gene de na şu kadar övünemem. Belli ki bütün ayıplar bende ama ne yapıp etmeli ulaşmalı dostlara...

Dostlarım, orada mısınız!

Aydınının Kavanozla İmtihanı

Sevan Bedros Nişanyan adını öğrencilik yıllarımızda popüler kitaplarımızdan biri olan "Grundrisse"de görmüştüm ilk. Bu kitabın çevirmeni olmanın ötesinde, giriş mahiyetindeki uzun yazısı tek kelimeyle mükemmeldi. Bu kitabı, Marx'ı anlamak isteyenlere hâlâ şiddetle öneririm.

Bu nedenle bizim için önemli olmuştu. Birkaç dile hâkim olduğunu öğrenmiştik, iyi bir entelektüeldi, yetenekliydi ve asıl önemlisi bu ülkede az rastlanan bir şeye, müthiş bir zekâyâ sahipti.

Sonra bir gün Aziz Nesin'in oğlu Ali Nesin'le birlikte tutuklandığını öğrendik. Nişanyan, Ermeni kökenliydi ve gazetelerdeki haberlere göre Ali Nesin'le birlikte kısa dönem askerlik yapması birlikte bu bir sorun olmuştu. Sanıyorum bu nedenle tutuklandılar da... Ermeni demenin ağır küfür sayıldığı zamanlardı, Ermeni arkadaşlarımız vardı. Üzülmüştük.

Sonra Nişanyan bir kez daha tutuklandı. Bu kez sorun değişti, sit alanı olan Şirince'de izinsiz inşaat yapmakla suçlanıyordu. Onun bu köyde bir küçük otel yaptığını ve işlettiğini de böylece öğrendik.

"Küçük Oteller Kitabı" herhalde onun bu yeni uğraşısının ürünüydü. Ne ilgilendim, ne okudum. "Grundrisse"den "Küçük Oteller Kitabı"na giden çizgiyi doğrusu biraz garipsemiştim.

Bu garip çizgiyi taçlandıran olay ise daha yakın zamanlarda basının konusu oldu. Planlamış, kavanozda biriktirmiş, pusuya yatmış ve sorunlar yaşadığı eşine b.k atmıştı.

Arada yazdığı sözlüğü atlamışım. Onu da Hulki Aktunç'la girdiği "lagaluga" kavgasından öğrendim.

"Sallıyorsun" ile başlayan bir tartışmanın "Beyin

yerine g.t taşıyanlar" başlığı altında sınıflandırılması ile bittiğini de bu vesile öğrenmiş bulunuyorum.

Nişanyan'ın etnik aidiyetiyle ilgili değilim. Türkiye'deki aydın hareketinin içinde, bu tür aidiyetlerin konuşulmasının ayıp sayıldığı zamanlarda yaşadım. Ama "Grundrisse" ile başlayıp bir kavanoz b.k'a dönüşen bu hikâyeyle çok yakından ilgiliyim. Nişanyan'ın kişisel tarihinin ötesinde, genel bir felç halinin özeti belki bu; Türkiye'de aydın olamamanın, aydın kalamamanın trajedisinin bir tezahürü.

Ne yazık ki, bilgiye, bilime, sanata ihtiyacı yok bu ülkenin. Belki de o nedenle otel motel işleriyle iştigal ediyor ülkenin en seçkin evlatları.

Kitaplara sızmış bu küçük esnaf kokusunun nedeni bu...

Nişanyan'a üzülüyorum ama bu ülkeye daha çok!

Güneş Açsa Nereden Bileceksiniz?

"Atalarınız iyi insanlardı, şimdiki halinize bakıp yerinebilirsiniz demiş," bir eski bilge.

Yerinme zamanlarındayız yine. Kutsanmış miyop hayatların ülkesindeyiz, çünkü ışıkla aramız hoş değil. Uzak, hep göz kamaştırıcı; yakın, elimizin uzanabileceği kadar yakın! İş ile ev arasında sıkışmış çağdaş Samsaların atalarıyla övünmesinden daha trajik ne olabilir ki? Yeme, içme ve sevişmeye indirgemiş olduğunuz şeyi ne sanıyorsunuz? Ey akıp giden zamanın miyop mutsuzları, sürdürdüğünüz bu hayat hayat değil.

Kin ve nefretle dolmuşsanız bütün gece, sabah güne sağ ayağınızla başlasanız ne yazar. Siz sağın felç edici etkisinden bile habersizsiniz, biliyorum. O

yüzden mırıldandığınız bütün dualar boşuna. Işıksızlıktan göze ihtiyacınız kalmadı, onun için uzağa bakışsızlığınız. Derin mağara balıkları gibisiniz aslında, gözünüzün yerinde bir perde, ışık olmadığı için gördüğünüzü sanıyorsunuz hâlâ. Bir gün ışık vurma ihtimalini de düşünmeyin boşuna, körelmişsiniz ışığa.

Oysa bir bahar günü bütün ışıqla dışarıda. Grilerin üzerinde yaşamın yeşil ağacının dalları. Erguvan vakti İstanbul için, aşk vakti, ışık vakti, deniz vakti... Sokakları hayata açma vakti, sarhoş olana kadar içme vakti. Gözleri uzağa, ufka dikme vakti, yelken olma vakti rüzgâra karşı.

Miyopsunuz, gördüğünüz yalnızca yakın. Oysa sizden uzaklarda akıp gitmekte hayat. Bir yeni hayat filizlenmekte uzak evlerde, bir aşk yeşermekte... Bir ekmek bölüşülmekte, bir kitap yazılmaya durmakta. Sanıyorsunuz ki gördüğünüzdür tek gerçek, miyopsunuz oysa... Görüp görebileceğiniz önde yürüyenin mabadı!

Yerinme zamanlarındayız yine. Kutsanmış miyop hayatların ülkesindeyiz çünkü ışıkla aramız hoş değil. Uzak, hep göz kamaştırıcı; yakın, elimizin ulaşabileceği kadar yakın! Erguvanları unuttuk çoktan, hayata, aşka, paylaşmaya uzağız. O yüzden mırıldandığınız bütün dualar boşuna. Işıksızlıktan göze ihtiyacınız kalmadı, onun için uzağa bakışsızlığınız.

Görüp görebileceğiniz öndekinin mabadı olduğu için bu bahar gününde bu kış griliği.

O yüzden erguvanların çiçeğe durduğu bir bahar sabahında, üç ölümün üstüne uyandı nisan güneşi. Sabah sabah üç ölüyü kuşattı. Birbirini hiç tanımayan insanlar, sabah sabah silahlarını kuşandı, sabah sabah doğrulttu birbirine. Tam da nisan gününde, tam da erguvan vaktinde, tam da güneşli güzel gün-

lere hasretin buğusunda sabah sabah üç kurban verdi İstanbul...

Yakın değil tehlike biliyorsunuz. Sırf siz uzağa bakmıyorsunuz diye yitip gidiyor hayat. Güneş açsa nereden bileceksiniz, körsünüz!

Ahlaka Mugayir İnanışlar Ülkesi

Din ve ahlak sanıldığı gibi birbirinin ikizi değil. Din hep vardı, ahlak ise zaman zaman parladı insanlığın şafağında. İnsan doğası, kendine sınırlar getirmeye çalışan bütün dinleri yendi, kendi yatağında akmanın bir yolunu buldu hep. Dinler tarihi ahlak yetmezliğinden çöküşlerin tarihidir aynı zamanda. Ve ahlak azaldığı içindir ki yeni dinler kabul görmüştür.

Dinin diyalektiğidir bu; din ihtiyaçtan doğmaktadır demek ki. Arap çölünde ya da Roma'da, Mezopotamya'da ya da Mısır'da, İran'da ya da Ege-Akdeniz kıyılarında çözülmüş, parçalanmış ve doğasına teslim olmuş toplumların ürünüdür din. Durup dururken olmamıştır, durup dururken gelmemiştir hiçbirisi.

Ne yazık ki dinler tarihi erken gelmiş veya gecikmiş peygamberlerin çetelesini tutmuyor. Cemil Meriç'in dediği gibi "Havarilerini yaratmayan İsa'nın yeri tımarhanedir." O zaman... Zamanında geleceksiniz, havariler ve müritler bulacaksınız. Asıl önemlisi ahlakı hatırlatacaksınız çözülmekte olan topluma. Daha eşit ve daha özgür bir dünya öneriniz yoksa ve birleştirmeyeceksiniz dağılmakta olanı; zalimin zulmüne dur demeyecekseniz, peygamber olsanız tarihe söz dinletemezsiniz.

Demek ki din ile ahlak birbirinin ikizi değil... Hat-

ta akraba bile oldukları kuşkulu. Eskisi ahlaksızlığa teslim olduğundan geliyor yenisi. Din insanı ahlaklı yapmıyor yani.

Oysa dinin karmaşıklığına karşı ahlak hep basit önermeler üzerinden kurmuştur kendini. Bugünden yedibin yıl önce papirüslere yazılı "Ölüler Kitabı" ilkeleri hâlâ geçerliliğini koruyor o yüzden.

"Hiç kimseye kötülük etmedim.
Yakınlarımı bahtsızlığa sürüklemedim.
Gerçek evinde alçaklık etmedim.
Kimseyi gücünün dışında çalıştırmadım.
Benim yüzümden kimse korku duymadı, yoksulluk ve acı çekmedi, bahtsız olmadı. Tanrıların kötü gördükleri şeyleri hiçbir zaman yapmadım.
Kölelere kötü muamele etmedim.
Kimseyi aç bırakmadım.
Kimseye gözyaşı döktürmedim.
Kimseyi öldürmedim.
Kimsenin kahpece öldürülmesini emretmedim.
Kimseye yalan söylemedim.
Hiçbir utandırıcı davranışta bulunmadım.
Zina etmedim.
Yiyecekleri pahalı ve eksik satmadım.
Terazinin dirhemi üzerine hiçbir zaman elimi bastırmadım.
Teraziyle tartarken hiçbir zaman hile yapmadım.
Süt çocuklarının ağızlarından sütü uzaklaştırmadım.
Hayvanları çalmadım.
Tanrı'nın kuşlarını ağ kurup avlamadım.
Ölmüş balığı tutmadım.
Hiçbir arkın suyunu başka yöne çevirmediim.
Ben temizim, temizim, temizim."

İşte, gördüğünüz gibi denklem bu kadar basit. İnancın inanmamakta değil mesele, temiz olmakta, temiz yaşamakta ve temiz gitmekte.

İnananın bu kadar çok ve ahlakın bu kadar az olduğu pek çok döneme tanıklık etti tarih. Sonunda inançlar da çürümüşlüğü seli önünde yok olup gitti. Şimdi yine ahlaka muhtacız, yine eşitliğe, yine özgürlüğe... Yine zalimin zulmüne dur diyecek bir yiğitliğe...

"Söz çoğaldıkça anlam azalır. Bunun kime yararı olur?" olur diyor Kitab-ı Mukaddes. Çok sözün ve az anlamın esiriyiz bak yine.

Duyduğunuz uğultu, acı çeken ruhların inlemeleleri... Yol belli, hadi!

Seçim Yasaklarını İhlal Çağrısı

O kadar kalabalıksınız, denizde kumlar gibi, ormanda ağaçlar gibi.

O kadar ümmisiniz, başsız ayaklar gibi, kurumuş yapraklar gibi.

Kömürün, demirin, makarnanın, bir somun ekmeğin esirisiniz; oysa onları siz ürettiniz...

Sevgisizsiniz, seçimsizsiniz; açsınız, yoksulsunuz, umarsızsınız...

İnsana duyulan umudu boşa çıkarmakmış gibi sanki işiniz, gidip gidip secde ediyorsunuz ışıksız, ışıksızlığa...

Neyseniz, zalimin zulmünde bulduğunuz hikmet yüzünden.

Oysa kaderiniz sizindir, bilmeseniz de, kaderimiz sizindir. Çokluğunuz değil yokluğunuzun nedeni.

Üreten sizsiniz, yaratan siz.

Anadolu'nun bilgeliği omuzlarınızda, binyılların acısı, tortusu... Öyle bir mirasın üzerindesiniz ki, dizlerinizin üzerinden kalkıp doğrulmanız iş bile değil.

Kalkın, atın düşmanınızı yere, cahilliğinizden kurtulun, esirliğinizden, ümmiliğinizden, sevgisizliğinizden, yoksulluğunuzdan, umarsızlığınızdan!

Işığa dönün yüzünüzü.

Kaderinizin sizin olduğunu hatırlayın yeniden.

Kalkın, boyayın gökyüzünü maviye; bir sabah uyanalım bakalım ki bildiğimiz mavi!

Yırtılmış denizimizi dikin...

Bir baş düşünün başınızda,

Bir mide düşününün midenizde,

Bir ayak düşünün ayağınızda,

Bir kez, bir kez ne halt edeceğinizi bilin...

Ki yeşersin sürülmüş tarlaların bahtı.

Seçim sizin kardeşlerim!

Balili Buraya Yumruk Havaya!

Ali Sami Yen'de toplu ve örgütlü bir küfür sağanağı; hedefte Sivasspor'un İsraili oyuncusu Balili. Sanki Filistin'de olup bitenlerin nedeni oymuş gibi, maçta gol atan Balili "Kahrolsun İsrail" sloganlarıyla rahatsız edilmeye çalışılıyor. Oysa aynı takımın aynı seyircileri İsraili oyuncu Revivo'yu bağrına basıyordu daha birkaç yıl önce. Yuvarlak topun sihrine kapılmış kalabalık, ezberini okuyor. O ezber ne yazık ki hiçbir inceliğe aşına değil.

Bu olayda bir ırkçılık kokusu var mı bilinmez ama "öteki"nin bu kadar kolay ve bu kadar hoyratça ör-

selenmesi yeni zamanların bir hastalığı. Oysa bu tür olaylara karşı bağışıklık kazanmamız için o kadar çok sebebimiz var ki...

Türk Sanat Müziği onlarsız düşünülemez örneğin. Bugün hâlâ isimleri yaşayan, gayrimüslim müzisyenler arasındaki Tanburi İzak'ın, Tanburi ve neyzen Oskıyan'ın, lavtacısı Andon'un, Hristo'nun, Bimen Şen'in, Ali Ufki'nin, Dimitri Cantemir'in, Hampartsum Limonciyan'ın memleketi burası.

Muzıka-yı Humayun'u kuran Giuseppe Donizetti'nin ülkesi. Dinlerken kendinizden geçtiğiniz Yorgo Bacanos'un da...

Müzisyenimiz Arto Tunçboyacıyan, "Ben Ermeni olmayı seçmedim, doğdum ve birisi bana "Sen Ermenisin," dedi, sadece bu. Bu ne kadar önemli, gerçekten hiç... İnsanlar birbirlerini sevmek zorunda değil, ama bunu nasıl kabulleneceğimizi öğrenmemiz lazım," diye açıklıyor içinde bulunduğu ruh halini.

İçimizden herhangi biri olan Arto Tunçboyacıyan, en değerli müzisyenlerimizden biri. 1970'lerde neredeyse çocuk yaşta dâhil olduğu arabesk orkestra Grup Metronom'dan şimdilerde Amerika'da beraber çaldığı Armenian Navy Band'e kadar hep iyi müzik çıkardı ortaya. Şimdi Amerika'daysa eğer, bizim özensizliğimizden!

Neredeyse bütün İstanbul'u inşa etmiş Balyan ailesi de şimdi uzak öteki. Oysa İstanbul'un her ilçesine o aileden birinin heykeli dikilmeliydi. Hâlâ 700 yıllık Osmanlı'nın sadece Mimar Sinan'ı çıkarmış olduğunu sanıyoruz. Ve o da azınlıklarımızdandır!

Lefter Küçükandonyadis'i biliriz de hepimiz, taa 1912'de başlatılmış utanmaz bir tutumu bilmeyiz.

Yıl 1912. Beşincisi Stockholm'de yapılan olimpiyatlarda Osmanlı'nın da temsilcileri var. Vahram

Papazyan ve Mıgirdiç Makaryan adlı atletler Ermeni cemaatinin aralarında topladığı paralarla olimpiyatlara gönderiyor. Atletler Stokholm'e vardıklarında organizasyon alanında Osmanlı bayrağının olmadığını görüyorlar, hemen organizasyon komitesine ve Osmanlı elçisine şikâyetle bulunuyorlar. Bayrak asılıyor. Büyükelçinin eşinden kendilerine hilal ve yıldız motiflerinin olduğu bir forma yaptırmalarını rica ediyorlar. Vahram göğsünde taşıdığı ay-yıldızlı bayrakla Osmanlı'yı olimpiyatlarda temsil ediyor. 5 Haziran 1912 tarihindeki 1500 metre yarışında birinciliğe birkaç adım kala bayılıyor. Mıgirdiç ise olimpiyat dördüncüsü oluyor.

Hikâyenin gerisi Balili'nin başına geldiği gibi... Stockholm'e Osmanlı Devleti'ni temsilen olimpiyat komitesi üyesi olarak giden Selim Sırrı (Tarcan) döndüğünde polemiklere sebep olan bir yazı yazıyor. Tarcan yazısına "Gözlerim doldu. Olimpiyatlarda bütün milletler temsil edilirken Türkler yoktu," diye başlıyor. Koskoca bir imparatorluğunun sonunu getiren marazi milliyetçiliğin ayranını kabartmaktan öte işe yaramıyor yazı. Sporda ilk milliyetçilik tartışmaları böylece başlamış oluyor.

Bu tartışmaları siyasete tevil eden Jöntürkler ve İttihatçılar aktif olarak spora da el atıyor. Talatpaşa Altınordu'nun yöneticiliğini yapıyor. Altay 1914 yılında yine İttihatçı paşalar tarafından kuruluyor. Kulüplere üye olan gençler İttihat ve Terakki Partisi'ne de üye yapıyor.

Yine de sahâlârın tozunu almaya devam ediyor pek çok gayrimüslim yurtaşımız. Futbola o zamanların efsane takımı Vefaspor'da başlayan ve babası tenekeci olduğu için Tenekeci Garbis namıyla meşhur Garbis örneğin. Onu efsane yapan 1953 yılında Zürih'te oynanan maçta iki mükemmel gol atarak Türkiye'nin galip gelmesini sağlamasıydı. Küçük

Fikret, Şükrü, Tahtabacak İsmet, Arap İhsan, Leyla Basri, Beton Mustafa, Rober, Canavar Müjdat ve Tarzan Mehmet gibi unutulmaz futbolcularla milli takım forması giyerek dostluğun ve kardeşliğin örneklerini göstermişti.

"Kötü adam" ve asıl adı Kirkor Cezveciyan olan Kenan Pars, "tonton dede" Nubar Terziyan, 1979 yılında kaybettiğimiz Türk dili üstadı Agop Dilaçar, buğulu Sezen Aksu şarkılarının yaratıcısı Onno Tunç ya da asıl adıyla Ohannes Tunçboyacıyan... O kadar çok ki sayıları ve o kadar derin ki izleri... Bu ülkede ırkçılık olmaz o yüzden. Sahâlârda örgütlenmiş zibidiliğe kanmayın sakın:

Balili buraya yumruk havaya!

Sahipsizsiniz, Sahip Sizsiniz...

Karanlıkta kar yağıyor, sen Madrid kapısındasın.
Karşında en güzel şeylerimizi
ümidi, hasreti, hürriyeti
ve çocukları öldüren bir ordu.

Kar yağıyor. Ve belki bu akşam ıslak ayakların
üşüyordur. Kar yağıyor ve ben şimdi düşünürken
senin şurana bir kurşun saplanabilir ve artık bir
daha ne kar, ne rüzgâr, ne gece...

Kar yağıyor ve sen böyle "No pasaran" deyip
Madrid kapısına dikilmeden önce herhalde vardın.

Kimdin, nerden geldin, ne yapardın? Ne bileyim,

...

ne sana bir kasa kurşun,
bir sandık taze yumurta,
bir çift yün çorap gönderebilirim.

Hâlbuki biliyorum, bu soğuk karlı havalarda iki çıplak çocuk gibi üşümektedir Madrid kapısını bekleyen ıslak ayakların. Biliyorum, ne kadar büyük, ne kadar güzel şey varsa, insanoğulları daha ne kadar büyük ne kadar güzel şey yaratacaklarsa, yani o korkunç hasreti, daüssılası içimin güzel gözlerindedir Madrid kapısındaki nöbetçimin.

Ve ben ne yarın, ne dün, ne bu akşam onu sevmekten başka bir şey yapamam.

İspanya İç Savaşı 1936'da patlak verdi. Nazım Hikmet yukarıdaki satırları 1 yıl sonra 1937'de yazdı. İspanya'da cumhuriyetçiler, faşist Almanya ve İtalya'nın desteğiyle bütün güçleriyle saldırıyordu cumhuriyetçi saflara. Dünyanın her yerinden gelen sosyalistler, komünistler, anarşistler kol kola, omuz omuza faşizme karşı cumhuriyeti savunmak için çarpışıyordu. Karanlıkta kar yağıyordu Madrid'in kapısını tutmuş direnişçinin üstüne...

Yazar, şair, eleştirmen Christopher Caudwell makineli tüfek başında faşist saldırganlara kurşun yağdırıyordu. Tek başınaydı düşmana karşı; donanımlıydı, güçlüydü, zırhlıydı düşman. Taa Londra'dan çıkıp gelmişti buralara. Başkasının savaşı diye düşünmemişti. Halk cephesi onun büyük ailesinin bir parçasıydı. Daha aydınlık olsun diye dünya, çocukların ayakları üşümesin diye, açlar, yoksullar, işçiler ezilmesin diye daha bir güçle asıldı tetiğe.

Sonra bir sızı duydu derinde. Cansız düştü aydınlık kafası sipere. Karanlıkta kar yağıyordu başkasının cumhuriyeti için ölen Caudwell'in üstüne...

30 yaşındaydı o faşist kurşun tenine değdiğinde Caudwell. Arkasında üç kitap bıraktı. Öldüğü uzun zaman sonra duyuruldu Londra'daki dok işçilerine...

Caudwell'in yoldaşları kaybetti savaşı. Faşist Ge-

neral Franco babasının çiftliği gibi yönetti koca ÷lkeyi taa 1975'e kadar.

Yarın 29 Ekim, Cumhuriyet'in kuruluş yıldönümü. At izi it izine karıştı biliyorum. Düşman ilan ettiler laik cumhuriyetten yana kim varsa biliyorum. Sahipleri gibi görünenler sessiz. Cemaatler, ümmetler, karanlık adamlar, sahte cumhuriyetçiler, liboş işbirlikçiler, karanlık adamların nursuz acenteleri yıkmak istiyorlar onu...

Oysa bol yıldızlı generallerin, yanar döner siyaset esnafının, çıkarı ile cumhuriyeti birbirine karıştırmış varsılların harcı değil cumhuriyet.

Cumhuriyet sizin, bizim, gençlerin, işçilerin, işsizlerin, emekçilerin, Kürtlerin, Alevilerin, Lazların...

Karanlıkta kar yağıyor, sen Madrid kapısındasın.

Biliyorum, ne kadar büyük, ne kadar güzel şey varsa, insanoğulları daha ne kadar büyük ne kadar güzel şey yaratacaklarsa, yani o korkunç hasreti, daüssılası içimin güzel gözlerindedir Madrid kapısındaki nöbetçimin.

Biliyorum karanlıkta kar yağıyor direnen cumhuriyetçilerin üstüne.

Dikilin yine de en iyisi siz şehrinizin kapısına, cumhuriyete mukayyet olun, kurda kuşa yem ettirmeyin.

"No pasaran" diyin en güzel şeylerimiz, ümidimiz, hasretimiz, hürriyetimiz

ve çocuklarımız için...

“Din-ayet”li Türkiye

Türkiye'de kaç okul var? 67 bin...

Kaç hastane var? 1220...

Kaç sağlık ocağı var? 6 bin 300...

Kaç kilise var? 270...

Kaç cemevi var? 100...

Peki kaç cami var?

Yuvarlak rakam 80 bin...

* * *

Türkiye'de kaç doktor var? 77 bin...

Peki kaç din görevlisi var? 90 bin...

Türkiye'de her 900 kişiye bir doktor düşerken, her 780 kişiye bir din görevlisi düşüyor. Her 60 bin kişiye 1 hastane düşerken, her 350 kişiye 1 cami düşüyor.

Ülkemizde 200 bin kişi aynı anda hastaneye yatacak şekilde hastalanırsa yatıracak yatak yok; çünkü yatak sayısı 189 bin. Ama aynı anda 29 milyon kişi camilere doluşup namaz kılabilir. Buna rağmen önümüzdeki 1-2 yıl içerisinde yeni yapılması gereken sağlık kuruluşu / hastane sayısı 30-40 arası ifade edilirken, inşaatı sürmekte olan cami sayısı 1340.

Yani bu dünyada hastalanırsan ayvayı yedin, öteki dünyayı boylamışsan cennet yolu tarifi garanti!

* * *

Peki, dünyevi hayata hazırlıklı mıyız?

MEB'e bağlı okullarda, 535 bin 872'si kadrolu, 48

bin 944'ü sözleşmeli olmak üzere toplam 584 bin 816 öğretmen görev yapıyor.

Türkiye'de öğretmen başına 26 öğrenci düşüyor. İlköğretimde görevli bir öğretmene düşen ortalama öğrenci sayısı Portekiz'de 12, Yunanistan ve Macaristan'da 10, Çek Cumhuriyeti'nde 19, İsveç'te 13. ilköğretimde öğretmen başına öğrenci sayısı Türkiye'de 24, OECD ortalaması 16; sayıyı 20'ye çekmek için 80 bin öğretmen daha gerekli. Derslik ihtiyacı da 80 bin.

* * *

Türkiye'de kaç kütüphane var? 1435...

Almanya'da kaç kütüphane var? 11 bin...

Türkiye'nin kaç kentinde devlet tiyatrosu var? 13...

Kaç kentte kuran kursu var? 81... Bu kursların toplam sayısı kaç? 3852...

* * *

Dernekleşme açısından durumumuz:

Türkiye'de 1 opera derneği var; 11 bale, 10 heykel, 18 resim, 18 sinema, 38 tiyatro derneği var.

Peki kaç tane "cami yaptırma derneği" var? 14 bin 433...

* * *

Peki vergilerimizi nereye harcıyoruz?

İçişleri Bakanlığı'nın bütçesi 1.9 milyar TL... Ulaştırma Bakanlığı'nın 1.1, Bayındırlık ve İskân Bakanlığı'nın 0.7, Kültür ve Turizm Bakanlığı'nın 1.0, Sanayi ve Ticaret Bakanlığı'nın 0.6, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı'nın 0.4, Çevre ve Orman Bakanlığı'nın 1.2.

Sadece Sünnileri temsil eden Diyanet İşleri Başkanlığı'nın bütçesi ne kadar? 2.4 milyar TL. Üç - beş bakanlığın bütçesini toplasanız anca yetişirsiniz.

Bu rakama Diyanet İşleri Başkanlığı, MEB'e bağlı İmam Hatip Liseleri, YÖK'e bağlı İlahiyat Fakültele- ri, Vakıflar Genel Müdürlüğü tarafından yürütülen cami yapım ve onarım işleri, Köy Hizmetleri Genel Müdürlüğü ve Devlet Su İşleri Genel Müdürlüğü ta- rafından köylere "sosyal tesis" yapılması amacıyla ayrılan bütçe, Kamu ve İktisadi Teşebbüsleri ve Üni- versiteler bünyesinde yapılan sosyal tesisler içindeki cami yapımları, bütün devlet daireleri ve özel sek- törlerde, sayıları giderek artan mescitler ve bunlara harcanan bütçeler dahil değil...

AlınsizesayısalbirTürkiyemanzarası.Diyanet'teki imamlar elbette Aleviliği kendisine ve İslam'a tehdit olarak görür. Bu ballı börek nerede, nerede bu dağ- lar, taşlar... Yürüyelim arkadaşlar!

Aşk-ı Memnu!

"Servet-i Fünun" dergisinin yazıişleri müdürlüğünü Tefik Fikret üslenmişti. Onunla birlikte fenle ilgile- nen dergi bir edebiyat dergisine dönüştü. 1896 yılıydı, Aşk-ı Memnu dizisinden 124 yıl önceydi. Halid Ziya Uşaklıgil'in Aşk-ı Memnu romanı ilk o dergide 1899 yılında yayınlandı. İmkansız bir aşkı anlatıyordu eser.

24 yıl sonra, 1923 yılında kitap olarak basıldı. 15 yıl sonra, 1939 yılında Latin harfleriyle bir yeni baskısı yapıldı. 24 yıl sonra, 1963 yılında İnkılap Kitabevi kitabın yeni bir baskısını hazırladı. 41 yıl sonra, 2004 yılında Özgür Yayınları romanın yeni bir baskısını yaptı. "Aşk-ı Memnu" 100 yılda 4 baskı görebilmişti ancak.

Son baskısı, romandan uyarlanan bir dizinin 2008 yılında yayınlanmaya başlamasının da etkisiyle büyük ilgi gördü; bir yılda 20 baskıya ulaştı. "Aşk-ı Memnu"nun yazarı 100 yıl sonra bir günde üne kavuşmuştu!

Halid Ziya Uşaklıgil'in rüyasında görse hayra yormayacağı bu durum, bütünüyle yerli dizi salgınının bir ürünü. Hayır mı şer mi çözülebilmiş de değil hâlâ...

"Yaprak Dökümü", "Aşk-ı Memnu", "Hanımın Çiftliği", "Samanyolu" ve "Kalp Ağrısı" ... Yeni kuşak için artık bir kitap adı değil bunlar.

Sıkı bir edebiyat okuru değilseniz Reşat Nuri, Halit Ziya, Orhan Kemal, Kerime Nadir adlarını da çağrıştırmıyor artık.. Beren Saat, Halil Ergün, Özcan Deniz, Özgü Namal geçti onların yerine...

Oysa adını saydığımız romanlar, kendi dönemlerinin en parlak eserleriydi edebiyat okuru için. Yazarları da dönemin en tanınmış yazarları... Reşat Nuri Güntekin'in en çok bilinen romanlarından biri olan "Yaprak Dökümü", ilk olarak 1930 yılında basıldı. Günümüzden tam 80 yıl önce... Kerime Nadir'in "Samanyolu" romanı, 1941'de çıktığında döneminin en çok okunan kitaplarındandı. Orhan Kemal'in "Hanımın Çiftliği" üçlemesinin yayım tarihi ise 50 yıl öncesine, 1960'lara uzanıyor.

Bu romanlar ve yazarları uzun yıllar sonra yeniden gündemde. Ama bu kez okurların ve edebiya-

tın değil; televizyonun, dizi yapımcılarının ve se-
yircinin gündeminde. Romanlardaki karakterler ve
olaylar, romanın geçtiği dönemden ve atmosferden
boyutlanıp bugüne uyarlanıyor; başka karakterler
ve olaylar eklenerek uzun yıllar süren diziler haline
getiriliyor. Dizi senaryosu olarak yeniden yazılıyor
herbiri, uzuyor, bir fasit daire içinde her bölümde
yeniden üretiliyor. Bir seyirlik nesne haline geliyor
asırlık edebiyat eserleri.

Aşk-ı Memnu daha önce de TRT için bir dizi ola-
rak çekilmişti üstelik. Ama her nedense o yıllarda
bu bir kitap satışı patlamasına yol açmamıştı. Film,
ilk çekilişinde bir aile hikâyesidir. Aldatma o dizide
de vardır, ama usturupluca anlatılmaktadır her şey.
İkincisi bir “ahlak-adap” tartışmasına yol açar ama
ikisi de izlenir.

1970’li yılların edebiyat uyarlaması dizileri 2000’li
yıllarınkinden bambaşka öyküler anlatmaktadır as-
lında. Aralarında şimdikiiler gibi uzatılıp sakız yapı-
lanlar da yoktur. Toplatılan, yasaklanan, hatta yakı-
lan bu diziler, kaynak aldıkları eserlere olabildiğince
sadık kalmıştır.

Bugün çekilen dizilerse pek çok karakter, olay,
entrika eklenerek uzun yıllar süren senaryolar hali-
ne getiriliyor. Dizinin daha çok izlenmesini sağlamak
için eserin sadece ana teması ve çekirdek karakterle-
rinin özellikleri korunuyor. Asıl tartışmaları yaratan
da bu müdahaleler zaten.

Türk toplumunun edebiyatla kurduğu bağın git-
tide zayıfladığı bir gerçek... Bu açıdan televizyon iz-
leyicilerinin aynı zamanda edebiyat okuru olmaları
yolunda bir adım olarak değerlendiriliyor bu diziler.
Bu yolla daha çok kişinin edebiyatın zenginleştirici
büyüsüne kapılmasına neden olacağı umuluyor.

Fakat yayınevleri ve kitap eleştirmenleri farklı dö-

nemlere ait romanların dizi haline getirilmesine ve içerik olarak çok fazla değişikliğe uğratılmasına karşı tepkili. Onlara göre bu dizilerde romanın adı var ama kendi yok. Bir yayınevi yöneticisi satışa neden olan ilgiyi şöyle açıklıyor: “Kitap satışları arttı fakat bu artışın sebebi, diziyi izleyen kesimin dizinin sonunu merak etmesi ve dizi sonunun kitaplarda aranması.”

Okumayı sökmeden seyretmeye alıştırıldı koca ülke. Türklerin edebiyatla ilişkisini özetliyor aslında “Aşk-ı Memnu”.

Kimbilir, kendimizi Bihter’le Behlül’ün aldattığı Adnan Bey gibi hissetmemizin nedeni budur!

Sahnedeki Tavus Kuşu

“Susurluk’ta bir gece” bir oyun arası dinlencesinde dillendirildi ilk. Takvimler 9 Ağustos 1957 kaydını gösteriyordu. Böyle kuruldu Genç Oyuncular tiyatro topluluğu. Susurluk’ta bir gece ansızın gerçekleşen bir kamyon kazasına daha çok vardı.

Ama o yıllar da Türkiye’nin bildik çalkantılı dönemlerinden biriydi. İstanbul’da, aralarında Arif Erkin, Ergun Köknar, Aram Gümüşyan ve Atila Alpöge’nin de bulunduğu 13 kişi kurucu oldu. Gençtiler, muhalifteler, tiyatro aşkının arkasından gitmeye hazırdılar. İlk oyunlarını İstanbul Koşuyolu’ndaki Validağbağ Sanatoryum’unda sundular; ilk seyircileri sanatoryumun yatılı hastalarıydı.

Sonra pek çok hastası oldu Genç Oyuncular’ın. Türk tiyatrosuna önemli katkılar yapan bir tiyatro topluluğu olarak kayda geçtiler. İlki 1958 yılında yapılan Erdek Şenliği’nin öncülüğünü de yaptılar; bir

kaç yıl düzenlenen bu şenliği geniş kitlelere ulaştırdılar.

Tiyatro olur da polisiye vaka olmadan olur mu? Muhbir vatandaşlar Genç Oyuncular'ı polise şikâyet etti komünizm propagandası yapıyorlar diye. Mahkemeler, davalar, sağcı-gerici matbuattan gelen ağır ithamlar da cabası. Aralarında Arif Erkin de vardı...

Mehmet Akan, Halit Akçatepe, Şevket Altuğ, Genço Erkal ve Yılmaz Onay gibi usta oyuncu, yönetmen ve yazarların da bir zamanlar üyesi olduğu topluluk 1963 yılında dağıldı. Genç Oyuncular'ın gençleri büyüdü, herbiri usta tiyatrocı oldu. Arif Erkin için de yeni bir yolculuk başlıyordu.

1960'lı yılların o devrimci, muhalif genç oyuncusunu şimdi dizilerin tonton dedesi olarak izlemekteyiz. Arif Erkin Güzelbeyoğlu, 1935 Gaziantep doğumlu mimar, müzisyen, tiyatro- sinema oyuncusu ve bürokrat. Aslında "Güzel" olan soyadını, Beyoğlu'na sevgisinden ötürü "Güzelbeyoğlu" olarak değiştirmiş. Derler ki Beyoğlu'nun güzelliği biraz da onandır...

İstanbul Teknik Üniversitesi'nde mimarlık eğitimi, Devlet Opera ve Balesi'nin Opera Dershanesi'nde müzik eğitimi aldı. İstanbul Radyosu'nda solist ve korist olarak çalıştı. Önce Genç Oyuncular tiyatro grubunun kuruluşunda yer aldı. Gülriz Sururi-Engin Cezzar tiyatrosunda profesyonel oldu. Ardından Dostlar Tiyatrosu'nu kuran 5 kişiden biri oldu. Aynı zamanda tiyatro müziği yapmaya başladı. "Umut", "Karakolda Ayna Var", "Gramafon Avrat", "Bir Mil-yara Çocuk", "Bizimkiler" gibi pek çok görsel yapının müziklerine emek verdi. "Umut" filmi ile 1969 Adana Altın Koza Film Festivali'nde en iyi müzik ödülünü aldı.

"Keşanlı Ali Destanı" filmi ile başladığı oyunculuk

hayatında ünlenmesi “İkinci Bahar” dizisi ile oldu. “Yabancı Damat” dizisinde Memik Dede karakteri ile büyük beğeni topladı. “İkinci Bahar” da Şener Şen’in; “Yabancı Damat’ta” Erdal Özyagcılar’ın babasi rollerini oynadı. Her iki dizide de Antep şivesi danışmanlığını yaptı. Beyoğlu ve Beşiktaş belediyelerinde üst düzey görevlerde bulundu. Halen “Canım Ailem” adlı dizide oyunculuğunu sürdürüyor.

Hayatağacında tavus kuşlarıydı Genç Oyuncular’ın amblemi. O tavus kuşlarından biri Arif Erkin Güzelbeyoğlu; ışığı ondan göz kamaştırıcı...

Ölüm Ne Ki Böyle Yaşandığında?

1980’li yılların o derin karanlığında duydum kırık, acılı sesini. Bağlamayı, yapamayacağı bir işe zorlar gibi çalışıyordu. Sanki, o kadim müzik aletinin onun sesinin hızına yetişmesi hiç mümkün değildi. Garipti, sıra dışıydı, asiydi ama yine de bizden biriydi. Sokakta karşılaştınız, tanışma faslından iki dakika sonra oracıkta bir rakı faslına ikna edebilir veya ikna edilebilirmişsiniz gibiydi samimiyet aralığı. Haliyle “Bizim Ahmet”ti o. Herkes dinliyordu, herkes eleştiriyordu. Solcuydu ama solculuğu da sesi gibi kırıktı. O solcu olduğu için isyan etmişlerden değildi, zaten isyan etmiş ve o arada da solculuğu bulmuştu.

1980’li, 1990’lı yıllarda hızla ve çok üretti. Kendi halinde kalsa sıradan olacak pek çok dize, onun solluğuyla şiir oluyordu. Pek çok kişi dinlememek için direniyordu ama o bir yolunu bulup bütün dirençleri yıktı geçti. “Arabesk” yapıyor diyenlere, Türk şiirinin ustalarını gösterdi. Onlar da arabeskti işte!

“Elinde bir Buzbağ şişe”... Vakti zamanında TEKEL’in ürettiği bir şaraptı Buzbağ. İlk bakışta sı-

radan bir şarap işte! Ama erbabı, Buzbağ' da olmadık meziyetler keşfetmişti. Şarap alacak parası kıt ama gönlü zenginlerin içkisiydi o. Paylaşıldığında rezil olmakta da bir güzellik bulabilen güzel insanların alamet-i farikasıydı. Ahmat Kaya 'Buzbağ tadında şarkılar üretti hep. Ancak birlikte dinlenildiğinde, peynir-ekmek katık edildiğinde, paylaşıldığında parıltısı görülebiliyordu.

Çok popüler de oldu arada. Büyük kanallarda programlar yaptı. Ama o programların her anı, onun bu alemin adamı olmadığının kanıtıydı. Eğilip бүкүlmeye, sınırlanmaya uygun değildi. Oynayamıyordu, taklit edemiyordu, kibarlık yapamıyordu.

Hiç olmayacak yerde, "magazin gazetecilerinin" ininde "Tek bir hayalim var o da bu memlekette Kürtçe bir şarkı söylemek," dedi, linç edilmekten zor kurtuldu. Bu ülkenin o ağır hastalığı nüksetmişti yine; en "milliyetçileri" en pespaye olanlardı. Ertesi gün gazeteler Ahmet Kaya'nın aslında bir hain olduğunu duyurdu. Kürtçe şarkı söyleme hayali yüzünden uzak ülkelerde öldü Kaya.

Halim Şefik Güzelson'un "Satın beni, satın beni, rakı için" diyen o kılıçbalığıydı bizim Ahmet. Sattılar onu, magazin gazetecilerinin önüne attılar, parçalattılar. Ve o gün bizi derin sulara götüren akıntı durdu...

Yasakların, önyargıların, ahmaklıkların geride bıraktığı acı tortulara rağmen yolunda ilerliyor Türküler. Dillerin, kültürlerin, önyargıların duvarlarını aşıp yürüyor.

Kadim Anadolu'nun çaresizliğine yaktığı ağıttır türküler, yasak masak dinlemez. Hangi dilde söylenirse söylensin türküler bizim. Ya yasakların sahibi kim?

Ölüm ne ki böyle yaşandığında: Merhaba iki gözüm!

Ey Adalet!

Bir insan kendini neden öldürür? Zor sorudur bu, ki daha yanıtlayana rastlanmamıştır.

Hayatına kendi eliyle son vermişlerin bilebileceği bir sır olduğundan beyhudedir yanıtların peşinden koşmak.

“İntiharı düşünen bir insan için en kötü şey kendini öldürmesi değil, bunu düşünüp yapamamasıdır,” diyor intihar etmiş bir yazar. Sırrı, eksik teşebbüsle öğrenemezsiniz çünkü.

“Yazmak, ölümü sol cebimden çıkarıp duvara atıp tutmaktır,” diyor intihara meyilli bir başkası... Ona bakarsanız dehşetinden etkilenmeden, rahimden mezara sürdürmek hayatı, imkansız bir iş. Bu durumda, dehşete katlanmamalı bir yolu varsa. Şöyle bir not bırakmıştır arkasında giderayak:

“en iyiler genellikle intihar ederler
sadece kaçmak için
ve o geride kalanlar asla tam olarak anlayamazlar
neden biri onlardan kaçmak istesin ki!..”

Deniz Yarbay Ali Tatar da intihar etti. Aramızdaki en iyilerden biriydi. Geride kalanların pek çoğu anlamadı Ali Tatar'ın neden intihar ettiğini. Hakkında açılan kovuşturmalardan “yırtmak” için öldürmüş olmalıydı kendini; öyle dediler...

Oysa namlusuna mermi sürülmüş bir tabancanın çelik soğukluğunu alnında hissetmemişlerin harcı değil intihara methiye düzmek. Suratlarına fırlatılmış bir hayat bile yetmiyorsa yüzlerini kızartmaya, hangi arsız eldeki kalem can yakıcı kelimeler dökebilir kağıda? Ölenin, gözaltına alınanın, tutuklana-

nın arkasından hayasızca el çırpın bir koronun utanmaz nakaratı bu.

Suçlu mu değil mi, kim bilebilir? Ali Tatar gözüaltına alınıp tutuklanmış, itiraz üzerine serbest bırakılmıştı. Soruşturmayı yürüten savcı Süleyman Pehlivan'ın itirazı üzerine, mahkeme tekrar yakalanmasına hükmetti. Görünüşe göre Ali Tatar, bu yüzden intihar etti.

Masum olduğu ispat edilene kadar herkesi suçlu sayan fiili bir hukukla adalet arayan gafillerdir katline ferman düzen. Bir masumu cezalandırmamak için yüz suçluyu bırakmaya rıza gösterirdi halbuki hukuk.

İddianameden önce gazete sayfalarına düştü, iddialar, savcılar çoğaldı. "Adını hiç silmeyeceğim. Kocamın katili sensin. Rahat nefes alıyor musun?" diye bağırın Nilüfer Tatar'ın sözleri bu yüzden acıtıyor içimizi. Hukuk yoksa, kan davası vardır çünkü.

İmzasız ihbar mektupları ve gizli tanıklarla döşendi bu yol. Daha okunmadan ve dinlenmeden düştü gazete sayfalarına hepsi. Tatar intihar ettikten 19 gün sonra Emniyet Kriminal tarafından "Suikast notundaki yazının onun elinin ürünü olmadığına" dair rapor verildiği anlaşıldı nedense. Ve bunun adına adalet denildi...

Böyle olur; ölümden öte bir yol bırakmazlar insana. İntihar mümkün olan tek bireysel protesto biçimidir o anda.

Ali Tatar onurunu bir merminin ucuna taktı, yaşamını haksızlığın suratına fırlattı... Gayrı gerisi sizin bileceğiniz iş!

Aç Aç Partisi

“Aç aç” partileri vardı eskiden askeriye de. “Moral partisi”ydi bir diğer adı. Çalgıcılar, şarkıcılar gelir, çalar söyler, eğitimden bunalmış olan askerleri eğlendirirdi. Sonra dekoltesi bol bir hatun çıkardı sahneye. Askerler “aç aç” diye tempo tutardı. Hatun açacakmış gibi yapar ama asla açmazdı. Herhalde açmaması tembih edilirdi kışlaya girmeden önce. İşin sırrı açacakmış hissi verip asla açmamaktaydı. O his bir kez oluştuktan sonra hayal gücü girerdi devreye, askerler açılacak ne varsa açılmış ve görünecek ne varsa görülmüş hissiyle ayrılırdı eğlenceden.

Demokratik açılım da işte böyle bir şey. Hükümet açacakmış gibi yapıyor ama aslında açmıyor. Muhatapları ise açacakmış sanıp “aç aç” diye tempo tutuyor. İşin sonunda açılım bekleyenler “Aslında açıldı” diye evlerinin yolunu tutarsa ne ala. “Açacağım dediler ama vermediler,” duygusu yerleşirse halimiz harap....

Farkı şu ki askeriye deki erat ağlamasın diye yapılmaktayken hükümetinkinde amaç “Anaların ağlamaması.” Başbakan’ın deyişiyle bu “hayati proje”nin tek amacı bu. “Bu yola analar ağlamasın diye çıktık,” dedi bayram öncesi konuşmasında. Çok soyut bulmuş olmalı ki ucunu yurda bağlamak istedi. “Ana”dan “Anavatan” a vardı, Anavatan’dan “Anadolu” ya. “Babadolu değil, Anadolu,” dedi sonra. İşte bu çok anlamlıydı; Türkiye baştan başa “ana dolu” ydu...

Yani, “Analar ağlamasın projesi”nin sosyal tabanı oldukça geniş demeye getirdi başbakan.

Sayım yapılmadığından “Anadolu” da kaç ana olduğunu bilemiyoruz. Eminiz çoktur. Ama “Anadolu” kelimesinde hiç ana yoktur. Aslı “Natolya”dır; Grekçe “taşra” demek oluyor. Konstantin’in Hristiyan-

lığı devlet dini haline getirmesine karşılık, Natolya pagan inançlarından vazgeçmemekte direnmektedir. Natolya, taşra, "Hıristiyan olmayan," anlamındadır. 700'lü yıllarda taşra devletin yumruğuyla Hıristiyanlaştırılınca "A" eki getirilir önüne. "A" olumsuzlama ekidir; A-natolya "taşra-olmayan" anlamındadır.

Sonra "babalara" geldi Anadolu biliyorsunuz. Konstantinapol Fatih Mehmet tarafından fethedildi. Hıristiyanlar zapturapt altına alındı. Babalar doldu her köşesi. Bir anlamda "babadolu" dur orası.

Nasıl oldu, hâlâ tartışılıyor ama rivayet odur ki, Konstantinapol'ün tuzu kurularının zulmü altında aç-sefil kalan Anadolulular bütün kalelerin kapısını açmıştır yeni gelenlere. Birçok şehrin bir tek ok atılmadan teslim edildiği kayıtlıdır tarih kitaplarında.

Yine aç ve sefil Anadolu. Analar da babalar da ağlamaklı. Hükümetin elinde bir tek aç aç partisi, açsa açamaz, kaçsa kaçamaz. Anadolu falan derken yine babalara gelmek üzere koca ülke.

Darbe mi dediniz? Marmaris'te CHP'liler Kenan Evren adını silmek isteyince AKP'li kahramanlar karşı çıktı tek. Bu coğrafyada darbeci olanların da anası dolu yani!

Anadolu'da kaç ana var bilemeyiz ama Anadolulular adamın anasının adını sormakta marifetlidir. Babalara gelmeden ya açın ya da kaçın en iyisi siz!

İktidar Sarhoşluğu

Melih Gökçek, Ankara'nın Bahçelievler semtinde bulunan ve eğlence hayatının önemli noktalarından biri olan 7. Cadde'de, "içki referandumu" yapacak. Aynı şahıs, 20 yıldır adı "7. Cadde" olan bölgenin

adını "Aşkabat" olarak değiştirerek, nihai planını gerçekleştirmek için ilk adımı çoktan atmış zaten.

"Aşgabat", Türkmenistan'ın başkenti. Şimdi bir de Ankara'nın 7.caddesinin adı oldu. Adın Farsça Ashk-âbâd, "Arsaces Şehri"nden türetildiği tahminler arasında. Başka bir açıklamaya göre adın kökeni Farsça'daki "eshq" ve "âbâd" sözcüklerinin birleşmesi. Birleşince "aşk şehri" anlamına geliyor doğal olarak.

Melih Gökçek de bir "aşk adamı" zaten. Tek kusuru içkiye biraz şaşı bakması. Daha önce de Ankara'da içki satan densiz esnafın, odunla terbiye edilmeye kalkışıldığı malumunuzdur. Gökçek, ahlaklı, zeki ve çevik bir siyaset adamı olduğundan, aşk şehrinde bir de içki içilmesinin kontrolün kaçmasına neden olacağından kaygılanmış olabilir. "Maazallah, herkes birbirine girer sonra diye," düşünmüş olması ihtimal dâhilindedir.

Referandum gerçekleştiğinde anlayacağız Ankaralıların aşkı ve içkiyi birlikte götürüp götüremeyeceğini. Ama belli ki Melih Gökçek, böyle böyle siyaseti götürüyor. Nereye? Allah bilir...

Dönün. tarihe bakın; başkentin göbeğindeki Hitit güneş kursundan tahrik olmayı başarmış yalnızca iki siyasetçi bulacaksınız. İlki Kenan Evren, ikincisi de Melih Gökçek'tir. Evren kursun ortağındaki geyiğe bakıp bakıp, "Müstehcen bu," diye geyik yapmıştı. Gökçek polemiğe girmedi, direkt içine tükürdü.

Anadolu'da da onların izinden yürüyenler türedi sonra. Son seçimin ardından Kars'ta kaz heykeline, Antalya'nın Kemer İlçesinde "Aşk Yağmuru" heykeline reva görülenler ortada.

Antalya'nın Cumhuriyet Meydanı'na yapılmak istenen Altın Portakal'ın sembolü kumdan Venüs heykeline de valilik el koymuş vakti zamanında. Valilik,

Cumhuriyet ile Venüs'ün yan yana gelmesinde sakınca görmüştü. Tevekkeli değil, erkek bir Cumhuriyet hissi veriyor bizimkisi...

Hâlbuki "dişi" cumhuriyetlerde öyle değil vaziyet. Onların geniş meydanları var şehirlerinde, o meydanlarda da heykelleri. Buna cevaz veren Batılı siyasetçiler, o içi heykelli geniş meydanlarda kalabalıklar toplanıp kendilerini protesto etmeye kalkışınca anladılar yaptıkları hatayı ama ne fayda. Gel dokun dokunabilirsen!

Bakın, heykellere alerjisi olanların meydanlara da alerjisi var. Siyasette ilke, kitlelerin meydana gelmesi değil, siyasetçinin kitlelere gitmesi. Bir poşet markana ve bir torba kömürle işi bitiriyorsun o zaman.

Referandum kapıda; Gökçek'in dilediği olursa bundan böyle ayık gezilecek Aşkabat Caddesi'nde. Aşk var içki yok yani!

İktidar sarhoşluğu böyle bir şeydir; ahlaklı olalım diye içkiye yasak getirmeye kalkarsın, bir de bakmışsın ki aşk sokağı açmışsın!

O Şarabi Eşkîyalar

Bay iktidar, parti grubunun en önünde oturuyordu. Elini "İdama Evet" için kaldırdığında arkasına dönüp baktı, herkesin kaldırıp kaldırmadığını kontrol etti. Evet, grubundaki bütün eller havadaydı. Kabul! Sonra vakur bir ifadeyle önüne döndü. İntikam alınmıştı...

Demokrasinin korumaya ve kollamaya muhtaç olduğu o olağan Türkiye günlerinden birinde, 450 üyeli Meclis'te 323 el onların idamı için kalktı. Üç genç adam 6 Mayıs 1972'de idam edildi. Üç gül açtı

darağacında, üç fidan yere düştü...

İdam edildiklerinde Deniz ve Yusuf 25, Hüseyin 23'ündeydi daha. Hiç kimseden hiçbir şey beklemek-sizin bir şarkı söyler gibi gittiler...

Bay iktidar'ın 25 yaşındaki suntacı yeğeni yolsuz-luktan koğuşturuluyordu. Patlattı demeci hiç tered-düt etmeden; "25 yaşındaki çocukla uğraşıyorlar," dedi.

Yolsuzlukların, arsızlıkların, boşaltılmış banka kasalarının, adam kayırmaların, eş dost akraba ihya etmelerin, ayarlanmış ihalelerin yüzü suyu hürmeti-neydi çünkü herşey.

40 yıl geçti neredeyse aradan. O çocuklar aynı ço-cuk, o cellâtlar aynı cellat. Bir türkü ki bu, içimizdeki sızıyı hep canlı tutan.

Sararıp dökülmeden önce kızaran yapraklar ki onlar

Şan verdiler ortalığa bütün bir sonbahar

Mevsim dönüp de yeniden yeşermeğe başlayınca rüzgâr

Çıplaklığında o atın yine onlar koşacaklar

o çocuklar

o yapraklar

o şarabi eşkiyalar...

Onlar da olmasa benim gayrı kimim var?

Her Şey Satılıksa Kim Kime Ne Diyebilir?

Zülfü Livaneli, "Özgürlük" adlı bestesini bir şirke-te sattı biliyorsunuz. Satış sözleşmesine göre reklâm yayında iken o şarkıyı bir daha duyamayacaksınız.

Ülkeye dönmek için de büyük bir gazetenin sponsorluğunu ve zamanın iktidar sahibi Turgut Özal'ın inayetini kabul etmişti. Sonra gelişine aracılık eden o gazetede köşe yazarı da oldu.

Zavallı Cem Karaca aynı yöntemi kullandı diye ne dönekliği kaldı, ne hırsızlığı. Çünkü o bunu açık-tan yapmıştı. Turgut Özal'ın elini öpmüş, üstüne de "Döndüm baba, döndüm işte oh be!" diyerek durumunu perçinlemişti.

Livaneli ise yumuşak bir iniş gerçekleştirdi. Sol-dan çark ederken CHP'yi ara durak olarak kullandı. Belediye başkanlığına aday oldu, kazanamadı. Mil-letvekili oldu, tutunamadı. Sonra dışarı çıkıp bütün suçu durağa yükledi.

"Yiğidim, aslanım"daki yiğit aslanın, aslında solcu çocuklar değil Uğur Mumcu olduğunu da o yıllarda öğrendi herkes. 12 Mart'ın karanlığında katledilen-ler değildi ardından ağıt yakılan. Büyük gazetelerde yazıyordu, besteleri para getirmeye başlamıştı, tene-ke sesinin teneke olduğunu fark eden yoktu. Büyük romancı da oldu arada, sinemaya el attı.

Şimdi yeni bir kapı arıyor kendine. Şuradan belli; "AKP'nin demokrasisinden şüpheniz olmasın," diyor, CHP'yi öne sürerek solun tümünü gericilikle yaftala-maya çalışıyor, faşistlerle aynı çuvala koyuyor.

İdris Küçükömer yaptıydı ilk o hokuspokus'u; solcular sağda, sağcılar soldaydı ona göre. Demok-rat Parti sol jargonu kullanmıyor muydu? Öyleyse!..

Öyleyse İttihat ve Terakki'den gelen ve CHP ile devam eden bir sağ siyaset söz konusuydu ülkede... Bu hokuspokus çok hoşuna gitti birilerinin, uzun yıl-lar solun aslında sol olmadığını göstermek isteyen "derin" analizlerin çıkış noktası oldu.

Sonra bu hokuspokusa dayanarak ANAP'ın, Re-

fah Partisi'nin aslında solcu olduğunu iddia edenler de oldu. Ama niye böyle olduğunun göstereni görmedim daha.

CHP sol değil tamam ama CHP'nin solunu da tehlikeli buluyor arkadaşlar. Olmaz ya, CHP bir karar alsın ve kendi soluna doğru hareketlense ilk itiraz edecekler yine onlar olacak.

Son zamanlarda bunlar tavşan gibi çoğaldı biliyorsunuz. Kimisi liberal diyor kendine, kimi radikal demokrat! Rahmetli Ahmet Kaya "yorgun demokrat" diye bir deyim uydurdu, onu da üstüne alınan yok.

Bakın işte tablo ortada, "özgürlük" satıldı, demek ki "her şey satılık"tı zaten. Tamam, da kardeşim solcu olmak zorunda olduğunuzu kim iddia ediyor? Solculuk para etmiyorsa bırakın ve tezgâhınıza bakın....

Ey bütün koltuklarda oturmak isteyen siyaset ve sanat esnafı, düşün artık solun yakasından!

Ve ey solcular, şimdi anladınız mı "Döndüm baba, döndüm işte oh be!" demenin erdemini?

Ayamama Türküsü!

Ayamama deresi binlerce yıldır, şimdi olduğu yerde kendi bildiğince akıp durdu. Çocuklar yıkandı durgun sularında, ceylanlar su içti, kaplumbağalar oynadı kıyısındaki ağaçların altında. Taştı da zaman zaman; ne kaplumbağayı öldürdüğü oldu ne ceylanı boğduğu. Suçlanmadı da hiç, yapmasını gerektiğini yaptığı, taşıdığı için.

Yağmur çok yağarsa bütün dereler taşar çünkü... Kaplumbağalar da bilir bunu, ceylanlar da. Bir tek şimdiki insanlar bilmez.

Mahmutbey Nahiyesi'ne bağılı köylerin ortasından gelip geçiyordu salına salına yakın zamanlarda. Avaz Köyü, Ayapa Köyü, Ayayorgi Köyü, Çiftıburgaz Köyü, Vidos Köyü ve Yenibosna Köyü bilirdi Ayamaman'ın huyunu suyunu.. Ayapa Kirazlı oldu, Litros Esenler, Vidos Güngören, Ayayorgi Kayabaşı, Nifos Kocasinan, Çiftıburgaz Bağcılar... Gelip gelip çullandılar Ayamama'nın üstüne; ne köy kaldı ortalıkta, ne dere; ne kaplumbağa bıraktılar ortalıkta, ne ceylan. Dağa taş beton döktüler ki, şimdi buna medeniyet diyoruz.

Sonra fabrikalar kuruldu kıyısına başka yer kalmamış gibi. Bütün atıkları Ayamama'nın üzerine boca ettiler. Fabrikalar çoğaldıkça bir maviye döndü derinin suyu, bir kırmızıya. Utancından kıpkırmızı kesildi dere. Akacak, kaçacak yer aradı kendine, bulamadı...

Sonrası malum; 1995 yılında taşı yatağından, önüne çıkan ne varsa sularının önüne kattı. Feryad, figan oldu başta, unutuldu sonra, Ayamama kırmızından kahverengine çaldı.

14 yıl sonra yine taşı yatağından. Kenarındaki yolları aştı, fabrikaları, mağazaları, evleri sarıp sarmaladı. Tır garajında uyayan şoförleri kattı önüne ilk önce, sonra servis taklidi yapan kapalı kasa münübüsün içindeki 7 kadını. 33 kişiyi aldı götürdü o gün...

"Dere yatağında akmasına izin verilmezse intikamı fena olur," dedi sorumlulardan biri. Ayamama'nın yatağını bulduğu gün ortalıkta görünmeyen diğeri neden sonra ortaya çıktı, halkı suçladı. 33 ölümün doğayı ve çevreyi hoyratça kullanmanın faturası olduğunu söyledi. "Siyasi rant için beni eleştirenleri kınıyorum," diye ekledi.

Ayamama, uygarlığımızın aynasıydı aslında,

yanlışlarımızın bir bileşkesiydi, doğanın toprağın yağmalanmasının eninde sonunda bizi vuracağına “ayamama” mızın seliydi. Sormadığımız, soramadığımız sorularımıza verilmiş en acımasız yanıtı Ayamama...

Kimdi toprağı, suyu, ağacı, böceği bu kadar hoyratça yağmalayan? Kimdi o sel suları ve çamurlar içinde cesetleri iterek ganimet arayan? Kim kurmuş, kim yol vermişti dere yatağına o mahalleleri, fabrikaları, Tır parklarını?

Bir aymazlık deresidir Ayamama. Ayamama’da değildir suç, “ranta yönelik kentleşme” anlayışındadır.

Bu anlayış hepimizindir. O yöneticiyi oraya seçenler Ayamama’nın önüne kattıklarıdır çünkü. Ayamadığımızdan bir türlü, deprem can alır, sel sürükler, rüzgâr uçurur. Ve insanlar hak ettikleri gibi yönetilirler dünyanın her yerinde.

“Bastığın yerleri toprak diyerek geçme, tanı!” demiş şair. Toprağın altında kefensiz yatanların devri çoktan geçti, şimdi üstünde utanmaz yatanların devri...

AYAMAMA deresi “mama deresi” haline dönüştürölürken seyrettik hepimiz. Talan seline göz yumanların, sel talanının artında kalması kaçınılmazdır.

Süper Çaycıya Evet, Süper Savcıya Hayır!

Muştuyu bugün verdi gazeteler... 16 yıl önce öldürölün 33 erin dosyası yeniden açılıyormuş. Dosyayı açan “Ergenekon savcıları”...

Niye gerek duyulmuş buna?

Eski Milli Eğitim Bakanı ve AKP Genel Başkan Yar-

dımcısı Hüseyin Çelik'in Van'da katıldığı bir toplantıda 1993'te PKK ateşkesi ve genel af hazırlığı sırasında Bingöl'de 33 askerin şehit edilmesinde Ergenekon parmağı olduğunu ima etmiş, bu olayın aydınlatılacağını söylemiş, böylece konu gündeme gelmiş. Hüseyin Çelik bunu durup dururken nereden çıkarmış? Çünkü bir kısım "mahviller"de Reşadiye'de 7 erin ölümüyle sonuçlanan saldırı da Ergenekon'a bağlanmaya çalışılmış da oradan!..

Biri söylemiş, bini inanmış, biri soruşturmuş... Demek ki "Ergenekon savcıları"nın 16 yıl önceki o saldırıda bir bit yeniği olduğunu anlaması için Hüseyin Çelik'in konuşması gerekiyormuş....

Peki kimi soruşturmuşlar? İki üç eratı. Halbuki AKP'li Hüseyin Çelik'in bu açıklamasının ardından 33 erin şehit edildiği 1993'te Asayiş Bölge Komutanı olan emekli Org. Necati Özgen, "33 erin şehit edilmesini bana sorun. Bu tür iddialar insafsızlıktır, vicdansızlıktır.... Devletin böyle bir şey yapabileceği nasıl düşünülebilir? Ben bu kadar saçma sapan bir iddia duymadım," demiş ve eklemişti: "Bu olayda başka bir şey aramak öküç altında buzağı aramaktır. Şehitlerimize de TSK'ya da hakarettir..."

Necati Özgen'in sözü ortada. Lafı eveleyip geveleyip arkadan dolanmanın ne anlamı var? Madem öyle, gidin Necati Paşa'dan sorun hesabını.

Kurtuluş Savaşı yıllarında İstiklal Mahkemeleri vardı biliyorsunuz. Bir tür infaz kurulu gibi çalışırdı. Asker kaçaklarını, devrim düşmanlarını ipe çekerek yapmıştı ününü. Sonra Şeyh Sait isyanında falan da girdi devreye. Adı üstünde İstiklal Mahkemesiydi...

Şimdikiler ise bir tür İstikbal Mahkemeleri gibi algılanıyor. Çünkü yürüttükleri davaların hükümetin istikbali ile ilgisi olduğuna inanılıyor. Hükümetin başı o mahkemenin yürüttüğü bir dava için "Ben de

savcısıyım,” demişti, hatırlayın. “Özel yetkili savcı” lafı o günlerde yerleşti dilimize. Öyle ya, yasama elinde, yürütme elinde, yetkinin bini bir para!

Geri kalanı çakma “özel yetkili savcı...” Çünkü normal bir savcının özel yetkisi olması mümkün değil. Şimdilerde Başbakan’dan yediği fırçalarla ünlü Meclis Başkanı Mehmet Ali Şahin, henüz Adalet Bakanlığı görevini deruhte etmekte iken bu konuda şunları söylemişti: “Özel yetkili savcı olmaz. Özel yetkili mahkeme olur. Mevzuatımızda ‘süper yetki’ diye bir şey yok. Özel Yetkili Mahkeme var. Daha önce Devlet Güvenlik Mahkemesi’nin yapmış olduğu görevleri DGM’ler kapatıldıktan sonra Ceza Muhakemeleri Kanunu’nun 250. maddesine göre kurulmuş Ağır Ceza Mahkemeleri yürütüyorlar. ‘Özel Yetkili Mahkeme’ demek, CMK’nin 250. maddesinde sayılı suçlara bakan mahkeme demek. Bu mahkemede görev yapan her hâkim ve savcı Özel Yetkili Mahkeme’nin hâkimi ve savcısıdır. Bunlardan biri çıkıp da ‘Ben özel yetkili hâkimim, ben özel yetkili savcıyım,’ diyemez.”

Kanunen böyle. Yargı mensubuna özel yetki yok. Ancak Hükümet’in başı savcı olunca, bazıları da durumdan vazife çıkarıyor haliyle.

Tokat saldırısı provokasyonmuş! PKK provokasyon yapmışmış! PKK’yı Kanarya Kovalayanlar Partisi sanıyor arkadaşlar. O provokasyona kim alet olmuş, kim önünü açmış, kim ülkeyi iç savaşın kapısına getirip bırakmış bir de onu soruşturun bizahmet...

Hukukla bağınız zayıflayınca havalanıp, Superman sanabilirsiniz kendinizi. Ama ancak iş işten geçtiğinde anlarsınız burasının Kripton gezegeni olmadığını.

Kamer Genç Bizi Dağa Götür!

Bir kısım CHP Milletvekili ile Bağımsız Tuncelili Kamer Genç cemevlerinin ibadethane sayılması için kanun teklifi verdi. Uzun bir süredir Alevi açılımı yapmak üzere Alevi Çalıştay'ı yapıp durmakta olan iktidar partisinin milletvekilleri tasarıya teklif vermedi. Bunun üzerine Kamer Genç haklı olarak "Aleviler dağa mı çıksın?" diye sordu.

Cemevleri zaten bir ibadethane. İçinde ibadet yapılan yere ibadethane deniyor zira. Kanun teklifi ise, iktidar partisi ve dolayısıyla devlet nezdinde "sayılmak" için. Ama hem iktidar partisi hem de devlet anca bire kadar sayabiliyor. O da bozuk bir saat gibi hep camiyi işaret etmekte. Saymıyorlar yani...

Ama cami cemaati olmayanlardan alınan vergileri sayıyorlar. Sayıp sayıp büyük bir kısmını Diyanet'e veriyorlar; onlar da camilere. "Kul hakkı" üzerinden yürütülen dini siyasetin özeti bu.

Daha bir yıl önce çalıştay mucidi Başbakan, cemevlerinin ibadethane sayılması hakkında şunları söylemiş: "Şahsıma böyle bir talep ulaşmadı. Ulaştığında da biz bunlara uzak kalmayız, değerlendiririz. Anayasa ve yasalar içerisinde yapılabilecek bir şey varsa bunlar için de gerekli adımları atarız."

Başbakan'ın bu sözleri sarf etmesinden 3 yıl önce Cem Vakfı tarafından verilen "Alevi vatandaşlara din hizmeti kamu hizmeti olarak sunulsun. Cemevlerine ibadethane statüsü kazandırılсын. Alevilerce yetkin kabul edilen kişiler kamu görevlisi olarak istihdam edilsin. Genel bütçeden bu işler için ödenek ayrılсын," içerikli dilekçe olumsuz cevaplanmış, konu vakıf tarafından yargıya taşınmıştı. Bu başvuruya Başbakanlık Halkla İlişkiler Daire Başkanlığı'ndan 19 Ağustos 2005 tarihinde Daire Başkanvekili Ali İhsan Sarıkoca'nın imzasıyla verilen yanıttaysa şöyle

denilmişti: "Diyanet İşleri Başkanlığı'nı Anayasa, yasalar ve diğer mevzuat uyarınca yürüttüğü hizmetleri İslam dinine mensup olan herkese yönelik olup, mezhepler üstü ve umumdur. Anayasa, İnkılap Kanunu olan 677 sayılı kanun, 'Bazı Kisvelerin Giyimeyeceğine Dair Nizamname,' ilgili diğer mevzuat ve yargı kararları çerçevesinde cemevlerine ibadethane statüsü verilmesi hukuken mümkün bulunmamaktadır."

Neymiş? Hukuken mümkün değilmiş. Sarıkoca'nın gönderme yaptığı kanunlar bizzat bu hükümet ve öncülleri tarafından delik deşik edilmiş durumda. Daha iki gün önce Rize'den gelen görüntüler bu kanunlara karşın ülkede nasıl bir ortaçağ görüntüsü yaratıldığının delilleri. Şeyhler, şıhlar, dervişler, hocalar, kavuklu-cübbeli "ulemalar" fink atıyor ortalıkta. Kanunun işlediği tek yer cemevinin ibadethane sayılmaması.

Aslında ne söylediklerinin de hiçbir kıymet-i harbiyesi yok. Tuhaf ve dolayısıyla tuhafazakâr bir hareket bu. Sadece çıkarlarına hizmet edenlere açılmaktalar çünkü.

Açılımcı Başbakan, 2003'te Almanya'nın başkenti Berlin'de, aynen şunları söylemiş; "Alevilik bir din değildir. Eğer bir din ise, ibadet yerine ihtiyaç vardır. Camiler ile cemevleri mukayese edilemez. Biri ibadethanedir, diğeri ise kültür evidir. Camilere sağlanan yardım cemevlerine sağlanamaz. Ancak cemevlerine yardım etmek isteyenler varsa, bu da engellenemez..."

Biliyorsunuz, "ulemaya" danışma takıntısı var Başbakan'ın. Sondan bir önceki Alevi çalıştayında o ulemalardan biri "Aleviler darbeci" demişti hatırlayacaksınız.

"Din ve vicdan özgürlüğü" söz konusu olunca mo-

zaikçiler birden bire "beton" kesilmekte özetle.

"Yaleleli" havası esiyor koca ülkede. Ne diyelim? Kamer Genç bizi dağa götürsene!

Sodom ve Gomorra

Sodom ve Gomorra bir eski Ahit hikâyesi. Zamanın iki simge kentidir Sodom ve Gomorra; eşcinsellik ve aile içi zina gibi ciddi ahlaki ikilemlerin yükü altında ezilmektedirler.

İbrahim ve yeğeni Lût da, "Havzanın beş zengin kentinden" biri olan Sodom yakınlarına yerleşmişlerdir. Ancak Sodom erkekleri günahkâr eşcinsellerdir ve Tanrı eğer pişmanlık getirmedikleri takdirde hepsini yok edeceği uyarısında bulunmuştur. İbrahim, Tanrı ile suçluların yanı sıra dürüst insanları da yok etmenin ahlaklılığını tartışır; sonunda Sodom'daki tek dürüst insanın Lût olduğu anlaşılır.

Lût'u Sodom'u bekleyen felaket konusunda uyar-mak üzere iki melek gönderilir. Sodumlular melek-leri de taciz eder. Lût, kalabalığa onlar yerine iki ba-kire kızını sunar ancak ikna edemez. Melekler kapı önündeki Sodumluları kör edip Lût'a ailesini alıp kaçmasını söylerler.

Tanrı Sodom ve Gomorra kentlerine kükürt ve ateş yağdırırken Lût karısı ve iki kızıyla kaçmaya başlar. Ancak yolda Lût'un karısı Tanrı'nın arkasına bakma-ma emrine uymayınca bir tuz "direğine" dönüşür; o da Sodom'un ahlaksızlarından. Lût, kızlarıyla bir mağaraya sığınır. Kızlar uzun bir tecrit döneminden sonra babalarını sarhoş edip ne yaptığını fark ede-meyeceği bir sırada iğfal etmeye karar verirler. Bu zina birleşmesinden iki erkek evlat doğar:

Eski Mısır'da kızkardeşlerin erkek kardeşlerle evlenmesi yaygın bir durumdur.

Babasını öldürüp annesi ile evlenen Thebes'in (Teb'in) mitolojik kralı Laios ve İokaste'nın oğlu Oedipus, Sodom ve Gomorra'nın Yunan versiyonudur. Sophokles'e ait Kral Oedipus hikâyesinde not edilmiştir tarihe. Mitolojide çocuğun ebeveynine aşık olup evlenmesi çok kutsal bir eylemdir ve sadece Tanrılara özel bir uygulama olduğu kabul edilir. Bir "kompleks" bırakmıştır geriye. Oedipus kompleksi, Sigmund Freud'a göre karşı cinsteki ebeveyni sahiplenme ve kendi cinsinden ebeveyni safdışı etme konusunda çocuğun beslediği duygu, düşünce, dürtü ve fantezilerin toplamıdır.

Yakup Kadri Karaosmanoğlu'nun bir romanı da "Sodom ve Gomorra" adını taşımaktadır. Yazar, işgal yıllarındaki İstanbul'u Sodom ve Gomorra'ya benzetmiştir. Bunun nedeni zamanın İstanbullularının toplumsal değerlerden tamamen kopuk, seviyesiz, sapkın yaşamları, ülkeleri hakkında en ufak bir iyi niyet beslememeleri ve bunda hiçbir beis görmemeleridir. Türkler, Türk olmayı aşağılayıcı bir şey olarak görmektedir. İstanbul'un bu hali İngiliz askerlerini bile iğrendirmektedir. Bir İngiliz askeri İstanbul'dan duyduğu tiksintiyi şöyle anlatmaktadır: "... Buradan gitmek istiyorum. Şark semasının bu çiğ aydınlığı, bu yaygaracı insanları, bu pis, bu kokmuş şehir bana bir tiksinti vermeye başladı." Diğer İngiliz asker ise İstanbulluları şöyle tarif etmektedir; "Bunlar ne olduklarını bilmeyen birtakım mahluklardı. Henüz hangi milletten olduğu anlaşılmayan ve bugünlerde sanırım, Türk olmadığını ispata çalışan Madam Jimson gibi bütün tanıdığınız erkek ve kadınlara birer sosyal 'gilat-ı hilkat' gözüyle bakılabilir. Her milletin içinden soysuzlar çıkabilir."

Ensest veya Türkçesiyle yasaksevi, yakın akraba-

lar arasında gönüllü ya da gönülsüz cinsel ilişkidir. Her dönem rastlanmaktadır ama en çok toplumsal çürüme dönemlerinde nüksetmektedir. Nerede cinsel şiddetin nesnesi çocuklarsa, bilin ki orada derin bir çürüme vardır.

Pek çok Sodom ve Gomorra'mız var şimdi ve Lût'un yüzü hâlâ kızarmaktadır...

Sisler Ülkesi

Komitas'ı bilir misiniz?

Etnomüzikolog, kompozitör, şarkıcı, koro şefi ve din adamı. 1869'da Kütahya'da doğdu, küçük yaşta yetim kaldı. Okul yıllarında Ermeni dili ve ruhani müziği üzerine çalıştı. 1896-99 yılları arasında müzik eğitimini geliştirmek için Almanya'ya gönderildi, Berlin'de Wagner'in kurduğu, Richard Schmidt'in özel konservatuvarında eğitim gördü.

Sonra Avrupa'nın önde gelen müzik adamlarından biri oldu. Anadolu ve Ermeni müziğini konu alan konferanslar verdi. Bela Bartok'dan evvel Anadolu'yu köy köy gezdi, türküler derledi. Komitas makamının yaratıcısı.

4000'den fazla eseri derledi, notaya döktü ve seslendirdi. Türk ve Kürt müziğinden derlemeler yaptı. Türk Ocakları'nda müzik dersleri verdi.

Sorsalar, sadece doğru bildiği şeyi yapıyordu Komitas. Seslerin peşinden gidiyordu.

24 Nisan 1915'te, şafağa karşı yazarlar, sanatçılar, öğretmenler, avukatlar, doktorlar, mebuslar teker teker alınıp götürüldü; aralarında o da vardı. Trenle Çankırı'ya gönderildi; yakın arkadaşları şair Mehmet Emin Yurdakul ve yazar Halide Edip'in de araya gir-

mesiyle İstanbul'a geri getirildi. Ancak hassas kişiliği, tutukluyken yaşadıklarının ıstırabından sonsuz bir cehennem yarattı ona. Bir daha bu cehennemden çıkamadı. 1916 sonbaharında askeri hastaneye götürüldü, 1919'da Paris'te bir akıl hastanesine nakledildi. 1936 yılında Paris'te öldü ve Erminastan'da toprağa verildi. Paris'e bir heykeli dikilmiştir ki, "Soykırım anıtı" diye lanetlenmiştir bizde.

Can verip ölüsü yol kıyısına atılanların, yaşadığı topraklardan izleri silinenlerin acısıydı onu çıldırtan.

Anadolu'da onlara özgü ne varsa, 1915'te kaldı. Zanaatları unutuldu. Lezzetli ekmekleri yapan kadınların türküsü duyulmaz oldu. Okulları kaymakamlık binası, kiliseleri cephanelik, mezarlıkları taşlarından temizlenip tarla oldu. Başka topraklardan sürülüp gelen başka muhacirler yerleşti artık boş kalmış evlerine.

Tehcir desek ne, soykırım desek ne? Sadece Komitas'ın hikâyesi bile vicdanları kanatmaya yeter de artar bile. Kötü şeyler yaşandı bu topraklarda, olmadık işler yapıldı. Komitas gibi sürgünlüğün acısını tatmış Ahmet Kaya'nın şarkısında denildiği gibi, biri duvarları yıktı, camları kırdı, fırtına gelip aramıza serildi, biri milyon kere çoğaltıp hüznüleri, her şeyi kötüledi, bizi yaraladı... Biri şarabımızı döktü, soğanımızı çaldı. Biri hiç yoktan vurdu kafeste kuşumuzu. Ciğerim yanıyor, yüreğim kanıyor; olmasaydı sonumuz böyle...

Ama Türkler değil bu dramın öznesi. Koca bir imparatorluk yıkılırken enkaz altında kaldı herkes. Türkler de vardı aralarında; 20 yılda 6 milyonu can verdi ta Yemen'den Balkanlara dek.

Sonra, kışkırtanlar, çomak sokanlar, nifak tohumu ekenler, plan yapıp yol gösterenler sıyrılıp gitti birbir.

Onlar tertemizdi her zaman olduğu gibi. Doğu vah-
şiydi, ötekine tahammül göstermiyordu bu yüzden,
birbirlerini öldürmeleri de doğaldı haliyle. "Suçlu-
sunuz hepiniz, kabul ederseniz bunu, itiraf ederse-
niz acımasız katiller olduğunuzu iyi hissedersiniz
siz de kendinizi," diyorlar şimdi.

Ama neden yüzyıllarca yanyana içiçe yaşamış, ek-
meklerini birlikte pişirmiş, şaraplarını birlikte içmiş,
sevinçlerini birlikte derlemiş, soğanını paylaşmışla-
rın bir günde kanlı bıçaklı düşmanlar haline geldi-
ğini sormuyor kimse. Şarabımızı döken, soğanımızı
çalan, hüzünlerimizi çoğaltıp bizi kötüleyen, hiç yok-
tan kafesteki kuşumuzu vuran kim? Kim ciğerimizi
yakan, yüreğimizi kanatan?

Bir sabah, şafak vaktinde alınıp alınıp götürülme-
ler Komitas'la bitmedi ne yazık ki?

Acılı bir toprağın çocuklarıyız hepimiz. Kaybet-
tiğimiz o eski seslerin peşinden gitmeyi öğrenirsek
çıkartırız belki aydınlığa.

Bu cennet, bu cehennem, bu memleket bizim!

Davul Tozu, Minare Gölgesi

Bir avuç minarede gürültü koparıyoruz bir hafta-
dır. İsviçrelilerin "Minareye hayır" demesinde bul-
duğumuz "faşistlik", inanç söz konusu olduğunda
bizimkinin yanında hiç kalır, unuttuk. Bütün azın-
lık kiliselerinin kapısına "ne mutlu Türküm diyene"
yazıyordu daha düne kadar. İstanbul'u gezin dola-
şın; başı dik kiliselerin hepsi Batı kökenli olanlardır.
Doğu kiliseleri birer kale gibidir, büyük duvarların
arkasına gizlenmiştir hepsi. 270 kilise var ülkemizde,
aranızda çan sesi duyan var mı?

Cami ve minarede değil mesele. "Zaman" gazetesini yazarı Beşir Ayvazoğlu yazdı dn işin esasını. şöyle diyor yazısında: "Günümüzde cami mimarisinin en problemli kısmının minareler olduğunu, bir minare ve şerefe enflasyonu yaşandığını, camilerin yükseklikleriyle minarelerin yükseklikleri arasında hiçbir nisbet gözetilmediğini söylemeye gerek var mı, bilmiyorum. Bu topraklara o eski zarif, ölçülü, şehre kimlik ve güzellik kazandıran ve her biri bir sanat şaheseri olan minareleri sanki başkaları yapmıştır. İsviçre'de, İsviçreli fanatik ırkçıları korkutan minarelerin de, fotoğraflarından anladığım kadarıyla slupsuz, estetikten mahrum yapılar olduğunu söyleyebilirim. Bir kültür, şirazesinden çıkarılırsa böyle sonuçlar kaçınılmazdır."

şirazesinden çıkarılmış bir kültürün sngleridir artık minareler. Başınızı kaldırıp baktığınızda ne Sinan estetiği görürsünüz, ne inanç derinliğini. Ötekinin gözüne sokulmak için yapılmıştır çoğu.

Minare, sanıldığı gibi Arapça kökenli de değil. Farsça "ateş yeri" anlamına geliyor. İslamiyette ilk minare Mısır'ın başkenti Kahire'deki Amr İbn Al As camisinde inşa edilmiş. Peygamberden çok sonra, Emevi Meliki I. Muaviye zamanında vali Meslem bin Muhalled tarafından 678 yılında eklenmiş mescitte. Minare yapılmadan önce bu camide cemaate an alınarak namaz duyurulurmuş.

Muaviye, Emevi hanedanının kurucusu. Uhud ve Hendek Savaşı'nda Mekkeli paganların komutanı olarak Muhammed'in komutasındaki Müslümanlara karşı savaşan Ebu Sufyan bin Harb'ın oğlu.

Dördüncü halife olan Ali bin Ebu Talib ile savaşmış, Mısır'ı ele geçirmiş ve Ali bin Ebu Talib'i öldürterek halifeliğini ilan etmiş. Ali'nin ve Ehl-i Beyt'in rakibi, düşmanı Muaviye. Kureyş kabilesinden geliyor haliyle.

Muhammed Mekke'de yeni dini duyurmaya başladıığında bu ailenin çoğu ona karşı çıkmış, Hicret etmesine neden olmuş. Müslümanlara karşı açılan tüm savaşlarda onların parmağı var. 630 yılında müslümanlar Mekke'yi fethedince, tüm Mekkelilerle birlikte Muaviye ve ailesi de Müslüman olmuş.

İşte minarenin mucidi o Muaviye. Devlet kurucusu; şekle ve şeriata ihtiyacı var. Minare, ibadethaneye şekil getirmek için, şariat halkını disipline etmenin bir yolu.

Bunun ötesinde minare caminin zorunlu bir parçası değil. Çirkin, şekilsiz yapılanın ise hiçbir kitapta yeri yok.

TBMM Camii örnek. Minare yerinde bir söğüt ağacı duruyor. Kubbe de zorunlu bir yapı parçası değil. Kubbe, eski şartlarda geniş açıklıklar yaratmanın tek yolu. Betonarme yapıda kubbe yapma bir mimari zorunluluğun kural sanılmasından. TBMM Camii'de de kubbe yerine piramit şeklinde bir yükselti var. Yeri gelmişken söyleyelim, camilerin altlarına yapılan işyerleri de zorunlu bir yapı parçası değil! Müslümanlar toprağa secde ediyor; haliyle cami altına dükkân yaptınız mı dükkâna secde etmiş oluyorsunuz...

"Zaman" yazarı Beşir Ayvazoğlu'nun deyişiyle bu "üslupsuz, estetikten mahrum yapılar"la ilgili biz de bir referandum yapmalıyız sanıyorum. Ayrıca makam bilen müezzinler bulmalıyız hemen. Kötü yapılmış minarenin de, kötü okunmuş ezanın da zararı en çok Müslümanlara çünkü.

İsviçre'nin her yerine minareler diktin diyelim, bu nefreti nasıl engelleyeceksiniz ki?

Bülent Ersoy Demiyorum İşte!

Japonya'ya gidip Tokyo Camii'ni ziyaret etmişti. Ziyaretini bitirdikten sonra şunları söyledi: "Umarım Japonlar da İslamiyet'i tanıdıkça, bu camiye gelip ibadet edenleri gördükçe, hak dinine intisap edeceklerdir."

Sonra yazılı açıklama yaptı, "Cami imamı, İslamiyet üzerinde araştırma yapan bazı Japonların kendi istekleriyle Müslüman olduklarını ve sayılarının da giderek arttığını bana ifade etti. Ben de bunu ifade ettim," dedi.

2004 yılında gazeteciler 23 Nisan resepsiyonu davetiyelerine eşinin adını neden yazdırmadığını sordu. Kelimesi kelimesine şu yanıtı verdi: "Bunun karşılığı şeyini şey ettiğimin şeyidir. Bunu bana tekrar niye soruyorsunuz?"

Aynı yıl gazeteciler Toplu Konut İdaresi'nin milletvekilleri için site yapması girişimiyle ilgili bir soru yöneltti. Akıllı Bekir Coşkun'da kalmıştı. Bekir Coşkun'la TOKİ'yi birleştirerek şöyle bir şeyler söyledi: "TOKİ moki diye bir şeyler çıkarmayın. Bakın TOKİ moki derken, adamın Pako'su öldü."

Aynı yıl Avrupa Parlamentosu Başkanı Josep Borrell'le ortak basın toplantısında. Gazeteciler gene istemediği sorular yöneltiyorlar. Cevabı şöyle: İspanyolca'da "palavras" var. Bizde de "palavracı" diye bir tabir vardır. Bunlar olayları olduğundan biraz daha farklı gösterirler. Bizim medya da biraz öyledir.

Bir yıl sonra seçim bölgesinin bir sanayi bölgesi başkanı "Sayın Başkanım size ağabey olarak hitap etmek isterim," diye izin istiyor. Veriyor izini; Bülent Ersoy deme de ne dersin de!

Meclis Başkanıyken Rusya'ya gidiyor. Yolu Kızıl

Meydan'a düşüyor, Lenin mozolesine götürüyorlar haliyle. Çıkışta ne hissettiği soruluyor. "Kendisini ölü görmek çok güzel," diyor.

Danıştay'a silahlı saldırı oluyor. Ölü ve yaralılar var. Açıklama yapıyor: "Şu anda hastanede bulunan Sayın Bayan Ayfer Hanım'ın da bu karara çekince koyduğunu hepimiz biliyoruz. Yani bu saldırgan o karardan (türban kararı) infial duyarak bu karara imza atan kişilere karşı bir eylem düşünmüşse, bu karara muhalif kalan bir insana silahını boşaltmaması gerekirdi."

Dün anaokulu ziyaretindeydi. Soru sormak isteyen ve adının "Ahmet" olduğunu söyleyen bir anaokulu öğrencisine aynen şunları söylüyor: "Ahmet, Necdet'i de var mı?" Çocuk afallıyor, sorusunu unuttuyor. Yorumu hazır: "Vazgeçti mi öğretmenim? Ağır bir soruydu herhalde 'Necdet' deyince sustu..."

Ar damarı çatlayınca böyle oluyor: Eli dursa beli, beli dursa dili durmuyor.

Bir tek Bülent Ersoy demiyoruz kendisine!

Ergenekon'dan Teke Zortlatmasına

"Ergenekon yurdun adı

Börteçine kurdun adı

Dört yüz sene durdun haydi

Çık ey yüz bin mızrağımız" diyor Ziya Gökalp. Börteçine dedikleri bir bozkurt. İşte o bozkurdun Türkleri Ergenekon yurdundan çıkardığına inanılıyor.

"İnanılıyor," denince okuyucular çok eskiden beri inanılıyor sanabilir. Orta Asya araştırmaları Macar

“Türkologlar” tarafından 19. yüzyılda başlatıldı. Macarlar kendilerinin Hunlardan geldiğine inanıyordu. Bu inancı sağlamlaştırmak için Orta Asya’yı dolaşıp durdular. Bu gezgin araştırmacılardan en ünlüsü Armin(us) Vambery’ydi. Orta Asya gezilerinden topladığı bilgileri gidip İngiliz İstihbaratına sattı. İngiliz İstihbaratı ise bu bilgileri Rus Çarlığı’nın arka bahçesinde sorun çıkarmak için kullandı.

Bozkurt efsanesinin Anadolu topraklarında inanılır hale gelmesi o tarihlerdedir.

Pek çok kişiyi kızdıracığını bildiğim bir de not ekleyeyim; Arminus Vambery Yahudi asıllı bir Macar’dı. Onun gibi, Doğu Avrupa’daki pek çok Yahudi o tarihlerde Rusya’daki sayısı 5 milyon civarında olan “Esir Yahudiler’i” kurtarmaya çabalıyordu. Bunun yolu da elbette İngiltere’nin desteğini almaktan geçiyordu. Esir Yahudiler Ekim devrimi ile kısmen kurtuldu. Ve fakat bu kez de Türkler “esir” kalmıştı. Bozkurt’un ve Ergenekon’un hatırlanmasının tam zamanıydı.

Eee, herkes inandı tabii...

Nihal Atsız arada “keçidir keçi” diyecek oldu, kimse oralı olmadı. Bozkurt daha uygundu, demir dağı eritip Türkleri Ergenekon’dan çıkartmak için. Kim kılavuzu keçi olsun ister ki?

Orta Asya’daki araştırmalar ilerledikçe bir de bakıldı ki Türklerin kılavuzu sanıldığı gibi kurt değil, keçi... Doğal olarak keçi; dağ taş hopyaya zıplaya gezen, karnını doldurmakta hiç güçlük çekmeyen bir hayvan. Bir de kaplumbağa makbulmüş Türkler arasında ki sebebi evini sırtında taşıyor olması. Al keçiye vur kaplumbağaya sonuç bildiğin Türk!...

“Ergenekon yurdun adı, Börteçine keçinin adı” doğrusu demek ki. Börteçine dediğimiz keçinin dişi si oluyor, erkeği teke.

Teke zortlatması, Ergenekon'un henüz revize edilmediği o eski günlerden mi kaldı bilinmez. Ama bildiğimiz "bozkurt ulutması" diye bir oyunumuz yok. Yokluğu kanıt olarak kullanmaya kalkacak değilim. Var olandan yola çıkıyorum sadece.

Bir iddiaya göre, zortlatma, sıçrama, hoplama anlamına geliyor. Tekelerin çiftleşme zamanı sonbahar. Bu mevsimde tekeler hoplayıp zıplayarak dişilere kur yaparlar. İşte teke zortlatması da kur yapan tekeleri canlandırmakta.

Tevekkeli değil, bizim Ergenekon soruşturması da bir bozkurt kovalamacadan çok, teke zortlatmasına benziyor. Hoplayıp zıplayan iddialar var ortada, gerçekliği kuşku götürür. O iddialara dayanarak birilerinin çiftleşmek istediği ise kuşku götürmez!

Kürt açılımına bozkurt tepkisi de bir ulumadan çok, teke zortlatmasına benziyor fark ettiyseniz. "Ne mozağiği ulan," dan geldi, iş "PKK ile görüşmeyecekseniz tamam," noktasına dayandı.

Ergenekon'un üstüne geldi Kürt açılımı. Bakın ortada ne uluyan var ne ısiran.

Bozkurttan vazgeçtik, bir keçi inadı da göremiyoruz ortada.

Yoksa... yoksa bizi bir kaplumbağa mı emzirdi!

Ten Uyuşmazlığımız Var

"Yekvücut" Olamıyorum

"Tam buradan başlamak lazım" başlıklı yazısında Ekrem Dumanlı, "irticayla mücadele planı"nındaki son gelişmenin üzerine "aydınların" nasıl bir araya gelip tek ses verdiğini anlatıyor övünçle. Kendi

gazetesine en büyük destek "Radikal" gazetesinden gelmiş; "Ordumuzun içinden Cuntacılar ayıklansın!" başlığını atmış gazete. Yekvücut olup "yeter artık" diye haykıranların adını da veriyor Dumanlı: Ahmet Altan, Yasemin Çongar, Oktay Ekşi, Hikmet Çetinkaya, Ertuğrul Özkök, Sedat Ergin, Ahmet Taşgetiren, Taha Akyol, Oral Çalışlar... Hepsi "Zaman"ın manşetinde fotoğraflı bir şekilde yer almış. Bu yer alışı anlamı ise şuymuş: Farklı düşüncelerimize, farklı kimliklerimize, farklı hayat tercihlerimize rağmen ortak bir yanımız var: Demokrasi!

Çok demokrat son günlerde cemaat gazetecileri. Ancak çok da sinirliler. Dumanlı o demokrat yazısında aslının "AKP ve Fethullah Gülen'i bitirme Planı" olduğunu özenle belirttiği belgeye "İrtica ile mücadele planı" diyenleri Cuntacı ilan ediyor örneğin. Bu adı kullanan ve hayret ki cuntacı olmayanları (NTV'yi örnek veriyor) ise yaptığından utanç duymaya davet ediyor.

Bu arada öğreniyoruz ki adı geçen plan "Alevileri tahrik edecek, ayrılığı ve düşmanlığı körükleyecek olaylar zincirini tertip etmeyi amaçlıyor,"muş.

İzleyenler biliyor; solu ve elbette Alevileri TSK'ya karşı verdiği mücadeleye çekmeye çalışıyor cemaat. Ufuk Uras üzerinden solu, Ali Balkız üzerinden Alevileri "yekvücut" yapıp TSK'ya karşı "yeter artık" diye bağırmaya devşirmek için çabalıyor. "Alevi kanalları"nı dolaşıyor muhabirleri, öncülüğünü "genç siviller" türü medüz kuruluşların yaptığı eylemlere "Ahmak Türk" hareketleri katılmaya çalışıyor.

Ancak derinde temel bir problem var Ekrem Dumanlı'nın hiç değinmediği. Şimdi iktidarda olan parti ve onun etrafında kümelenmiş cemaatler aktüel haliyle bizzat o çok eleştirdikleri ve "vatana karşı tek düşman" ilan ettikleri TSK'nın bir zamanlar yaptığı

uygulamaların ürünü. 12 Eylül Cuntası olmasaydı bugün ne iktidarda o parti olurdu, ne de cemaatler bu kadar palazlanabilirdi.

Ayrıca biat kültürüyle yetişmiş, el-etek öperek varolmuşların “demokrat”lığına ancak o “aydınlar” inanır.

Ekrem Dumanlı’nın dediği gibi tartışmaya “tam buradan başlamak lazım.” İsterlerse Murat Belge’ye danışabilirler, Althusser uzmanıdır... “Biat, son tahlilde gericiliktir.”

Orduyu “milli bir ordu” haline getirmek gerekir evet. NATO’dan, ABD’den arındırmak gerekir. Ama onu “cemaatlerden”, “gericilikten” “ılımlı İslam”dan da ayırmak gerekir.

Mimtazer Kürtöne’yle “tek vücut” olmanın yersizliğini bilmem nasıl anlatabiliriz biz Ekrem Dumanlı’ya. “Ten uyuşmazlığı” var aramızda.

Ufuk Uras ve Oral Çalışlar demokrasi için yeterli ve uygundur. Bizden uzak, Tanrınıza yakın olun canım kardeşim!

Kalın Abdal Sana Diyorum!

Kaba saba bir ülke oluyoruz gittikçe fark ediyor musunuz? Haliyle en çok incelikler çekiyor bu kaba sabalıktan. Espriyi, mizahı Cem Yılmaz’dan öğrenip, sabah akşam başka bir Yılmaz’ın sahnelediği ilkokul müsamesesine güldün mü, beyne giden damarların kalınlaşması da kaçınılmazdır. E haliyle, ince gelir gerçek mizah. Gerçek ile hayali olanı, ima edilenle ilk bakışta söyleneni birbirinden ayıramazsın.

Dünkü “Ergenekon” yazımdan sonra bir takım “Türkçü” kardeşlerim alınganlık gösterdi. Nasıl yap-

tılarsa o yazıdan “Türklere hakaret edildiği” sonucunu çıkardı. Üstelik bu hakaret “habercem”den yapılmıştı, ne korkunç! Beni kınıyorlar haliyle...

Bir parça burada yazılanlara baksalar böyle bir vehme kapılmazlardı. Bu satırların yazarı için etnik aidiyet tartışılabilir bir şey değildir. Herkes bir anadan doğar ve ana-babası hangi etnik gruptansa o etnik grubu dâhil olur. Dolayısıyla kimseye etnik aidiyeti nedeniyle bir eleştiri yönetilemez.

Ama şu da var ki, kimse etnik aidiyeti nedeniyle ayrıcalık da talep edemez. Bizi insan yapan şey etnik kimliğimiz değildir; yapıp ettiklerimiz, ürettiklerimiz, yarattıklarımızdır. İnsan kendi çabasıyla yarattıklarıyla, büyük insanlık ailesine yaptığı katkılarla öğünebilir ancak.

“Tekezortlatması” yazısına gelince; üzgünüm, böyle bir kültürümüz var. Ayrıca araştırmaların bozkurdu değil, keçiyi işaret ettiği de bir gerçek. Ne çıkar bundan? Kurdun keçiden daha kutsal olduğunu kim söylüyor?

Orta Asya araştırmaları ise -bu kesin bir bilgidir- Macaristan’da başladı. İlk Türkçülük dernekleri orada kuruldu, ilk Türkçülük dergileri de orada yayınlandı. Bizim ilk Türkçülerimizin üç kaynağından biri Macaristan’dır. Diğer ikisi ise Rus ve Fransız kaynaklıdır. Ayrıca “Türkiye” adlandırmasını da İtalyanlara borçlu bulunmaktayız.

Çünkü Osmanlının etnik bir kimliği yoktur. Osmanlının Türk olduğu iddiası nevezuhur bir iddiadır ve adından da anlaşılacağı gibi ülke de adını etnisiteden değil bir aileden almaktadır.

Ayrıca beni, “kamplumbağanın memeli olmadığını” bilmeyecek kadar ahmak sanan beyin damarları belirgin dostlarım olduğunu yeni anlamaktayım.

Hepimizi “Kalın Abdal” yapan durumu gözden

kaçırmışım anlaşılan...

Tamam, siz bozkurdun peşinden gidin, ben keçiyle baş başa kalayım. Önemli değil, muhtaç olduğum kudret damarlarımdaki kaplumbağa kanında mevcuttur!

Son Müftü...

“Allah ile kul arasına... girilmez. Peygamberler aracı değil, tebliğcidir. Kur’an da vasıta değil, beyandır. Allah’ın yeryüzünde bir temsilciliği, büro şefliği olmadığı gibi, dinin muhafızlığı ve bekçiliği gibi bir unvan da yoktur... Milletvekili olunur ama Allah’ın vekili olunmaz. Bu ayetler açıkça göstermektedir ki inanma işinde ne vekalet verilir ne de alınır. Yani Allah’a imanda aracı olmaz.”

Böyle diyor Müftü İhsan Özkes “Daraltılan Din, Tartılan İman” adlı kitabında.

Oysa temsilciler, büro şefleri, din muhafızları ve bekçilerinden geçilmiyor ortalık. Onu da çarmıha germeye kalkıştılar Türkân Saylan’ın namazını kıldırıldığı, cenazesini kaldırdığı için.

Bir ölünün ardından şöyle bağırıyordu o büro şefleri: “Saylan’ın küfründen ancak kâfirler şüphe eder. İslamdan bihaber olan müşrikler, bu müşrikler dinden çıkaran amelleri bilmedikleri için iti köpeği Müslüman sanırlar. Kafir görmek isteyen Saylan’a baksın.”

Biri daha ileri götürmüş işi, “Kuyuuuu, Zincirli Kuyuuuu” diye ulumaktaydı. Aklısıra, ölüm yalnızca kendisi gibi olmayanları alıp götürmekteydi. Güya Müslümanlar, Alahın rahmetini bile çok görüp “Eylemesin amiin,” demekteydiler bir ölünün ardın-

dan. Oysa ölüm eşitlemekteydi hepimizi. Mesele Zincirlikuyu'ya gitmekte değil, yaşarken daha içine düşülen çukurdan nasıl çıkılacağındaydı.

Müftü İhsan Özkes haklı olarak soruyor: "Bir ölünün arkasından hakaretler eden, ölüye küfreden, sövüp sayan insanlar nereden çıktılar? Hangi bataklık bunları üretiyor? Cennet vatanımızın bazı insanları neden bu durumdadır? Ülkemizin güzel insanları birbirine bu denli kindar, hınçlı ve garazkâr nasıl olabiliyor? Bu çirkinliği Müslüman da kabul etmez kâfir de. Çünkü Müslüman da insandır, kafir de. İnsanlığa ve İslamlığa yakışmayan bu saldırılar nereden kaynaklanıyor?

Cevapları da var Özkes'in: Şeytan bile ölenin peşine düşmez. Ama bunlar şeytanı bile geride bıraktılar. Siyasal İslam adına iş yapanların hırsızlığı, yolsuzluğu, haksızlığı, hak tanımazlığı, karşısındakine hayat hakkı vermezliği toplumlarda dine karşı soğukluğu kaçınılmaz kılar. Ancak aç karnını doyurmak ve işlerini yoluna koymak için sureta Müslümanlar çoğalır. İçi boşaltılmış İslam marifetiyle, karınları haram dolu topluluklar oluşur. Artık genleriyle oynanmış şekilci ve şabloncu Müslümanlık vardır.

Bir ölünün peşine düştüler... Cinnet ve cehalletten kendinden geçmiş bir halde "Vurun kahpeye" deyu yürüyecekken tam, Müftü İhsan Özkes kesti önlerini. Aynen şunları söyledi güruha: "Türkân Saylan'a kafir diyenler kıyamet gününde bedbaht olacaklar. Eğer zerre kadar, Türkân Saylan'ın imanı varsa ki fazlasıyla var olduğuna inanıyorum, o, hakkında söylediklerinizden dolayı sizlerden hakkını alacaktır. Hakkının karşılığı varsa sevaplarınızı alacaktır, yoksa onun günahlarını sizler alacaksınız. O alacağı sevaplar ve vereceği günahlar sebebiyle kuş gibi hafifleyecektir."

19 Mayıs 2009'da Türkân Saylan'ın cenaze merasiminde bunları söyledi diye çakma Müslümanlarca "çakma din adamı" ilan edildi. O da topladı bütün bu yazılanları "Daraltılan Din Tartılan İman" başlığıyla bir kitap yaptı; insanlıktan nasibini almamış büro şefleri, muhafızlar ve bekçilerin ipliğini pazara çıkarmak için.

Şunları not ediyor kitabında: "Büyük çapta dünyaya hâkim olmak, küçük çerçevede dünyalık elde etmek için başvurulmuş en eski usullerden biri de din sömürüsüdür. Dinler tarihi inanç istismarının her türü ile doludur. Zamanımızda din sömürüsüyle semirip gelişenler, insanları imansız sayma bir yana, onlara yaşama hakkı da tanımazlar. Çünkü yaşama hakkını çok gördükleri kesimlerin ellerindeki dünyalıklara göz dikmişlerdir. Yönetim, saltanat ve çıkarıcılık amaçlarında din araç olarak hep yer almıştır. İlahi dinler, insanlara dünya ve ahiret mutluluğunu kazandırmak için gönderilmiştir. İstismarcıların elindeki sözde din ise, kendilerine dünya zevklerini sunarken, sömürülen toplumu huzursuz eder. Çünkü din sömürüsü kendi sözde dinini, siyasetini, iktisadi hayatını, dost ve düşmanını da beraberinde getirir. Bu bağlamda son yıllarda Türkiye'de ilginç gelişmeler görülmektedir."

Kısa Türkiye tarihidir yazdıkları. Dini sömüre sömüre kendi sözde dinini, kendi siyasetini, iktisadını, dost ve düşmanını oluşturanların damgasını vurduğu bir tarihin muhalif müftüsüdür İhsan Özkes. Bu çürüme içinde bile insanın tükenmeyeceğinin canlı işaretidir.

Birtek sözü var bir ölünün arkasına düşenlere:

Çukuuur, insanlık çukuru....

Sahil Yolu İçin İhale Veren de, Alan da Şerefli

Samsun-Sarp Sınır Kapısı arasında 542 kilometrelik mesafede inşa edilen o ucube yol Cumhuriyet tarihinin en büyük yatırımlarından birisi olarak gösteriliyordu. Dağları denizlerden ayırdılar, Karadenizlileri "sözde Karadenizli" yaptılar.

Yol, 20 yılda 7 başbakan döneminde ihale edildi. İlk ihaleyi yapan Turgut Özal'dı, sonuncusu "Karadenizli" Tayip Erdoğan.

Yazın bir kenara... Toplam 21 bölümün biri Turgut Özal, biri Süleyman Demirel, 3 tanesi Tansu Çiller, 14 tanesi Mesut Yılmaz, biri Bülent Ecevit, sonuncusu da Recep Tayyip Erdoğan'ın başbakanlıklarında ihale edildi. Yaklaşık 4.2 milyar dolar harcandı.

Hepsi, bu yolun yapılması için ısrarcı oldu, arkasında durdu. Dile kolay, 4.2 milyar Dolarlık bir gelir kapısı söz konusuydu. Dolayısıyla akliselim Karadenizlilerin, çevrecilerin, bilirkişilerin sözünün 5 kuruşluk değeri olmadı... Yazın bir kenara ve çocuklarınıza anlatın!

Oysa hepsi birer çığlıktı. Doğaya, topluma, denize, dağa, yeşile, maviye, ansızın gelen bir yağmurdan sonra kendini kıyılara vuran hırçın dalgalara, balıklara, martılara, takalara, uzun eğri burunlu laz uşaklarına, yakamozlara, akşam alacasında sayısız kez horona durulmuş kıyılara, denizi dizginlemek için yaratılmış kayalara, denize karşı içilmiş çaya, fındığa topyekûn ihaneti durdurmak için çaresiz birer haykırıştı.

4.2 milyar dolara satıldı hepsi.

Prof. Dr. Fazıl Çelik, Karadeniz Sahil Yolu nedeniyle yapılan sahil dolgularının deniz canlılarına büyük zarar verdiğini iddia etti; sahildeki trafik gürültüsü ile far ışıklarının da balıkları tedirgin ettiğini,

yaşam alanlarından uzaklaşmalarına ve nesillerinin tükenmesine neden olduğunu savundu. Dinletemedi...

40'ı aşkın Karadenizli, Karadeniz Sahil Yolu Projesinin henüz başlamamış olan Çayeli-Ardeşen-Arhavi bölümünü durdurmak için bir araya geldi. Toplananlar Karadeniz Sahil Yolu'nun Karadeniz'i yok edeceğine inanıyordu. Ellerinden bir şey gelmedi... Ardeşen'de Fırtına, Fındıklı'da Arılı ve Çağlayan, Arhavi'de Kapise derelerinde yumurta bırakan ve yalnız bu ilçelerin deniz kıyısında, kıyıya yakın yaşamını sürdüren "Deniz Alası"nın yaşam alanları taşla doldurulmak sureti ile yok edildi.

Fındıklı'da ihale edenlerin yüce divanda yargılandığı yol yapımı önceden bu maksatla kamulaştırılan mevcut güzergâhtan başlamış iken, Fındıklı, Çağlayan Deresi üstündeki ilave köprü inşaatı devam ederken ansızın yolun dolgu yapılmak sureti ile sahilden geçirilmesi yönünde karar alındı. Yolun Arhavi geçişi inşaatına vurulan üç mühür de kırıldı, mahkeme kararına rağmen inşaat sürdürüldü.

Giresun Esnaf ve Sanatkârları Odaları Birliği ile Giresun Şoförler ve Otomobilciler Odası, tamamlanmadan trafiğe açılan ve ölümlü kazalara neden olan Karadeniz Sahil Yolu'nun Giresun şehiriçi geçişi ile ilgili olarak Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulundu. Yolun altyapısının tamamlanmadan trafiğe açılması sonucu o güne kadar meydana gelen kazalarda 17 kişi hayatını kaybetmişti.

Giresun'da, Karadeniz Sahil Yolu kapsamında yayaların plajlara ulaşmasını sağlamak için deniz seviyesinde yapılan alt geçitler, hatalı mühendislik nedeniyle su içinde kaldı. Bütün şikâyetlere rağmen geçitler olduğu gibi kaldı...

Danıştay 6. Daire'sinin yolla ilgili bir davaya ata-

dığı bilirkişi, Karadeniz Sahil Yolu'nu, "İnsan, kendi varlığını sürdürmek için doğayı kullanmak zorundadır. Karadeniz Sahil Yolu'nda maalesef insan kendi varlığını unutmuştur," diyerek eleştirdi. Bilirkişi heyetinin 70 sayfalık raporunda, "Fındıklı'da kentin ve ilçenin tüm doğal kıyısının yok edildiği, kentin denizle ilişkisinin koparıldığı," belgelenmişti.

Avukat Cihan Eren Karadeniz Sahil Yolu Projesi'ne karşı hukuki mücadele verdiği için silahlı saldırı sonucu öldürüldü. Ailesi, Eren'in mücadelesine ve Karadeniz'e sahip çıkmaya devam etti.

Sayıştay, Karadeniz Sahil Yolu'nun bazı bölümlerinin plansız dolgular üzerine yapıldığı uyarısında bulundu. Mahkemenin hazırladığı raporda, yolun ekolojik yapıya da zarar verdiğine dikkat çekilerek, bölgede turizm ve balıkçılık alanlarının olumsuz etkilediği vurgulanıyordu.

4.2 milyar Dolar'a satıldı Karadenizli. Yazın bir kenara ve çocuklarınıza anlatın!

"Din-ayet" İşleri, Bırak Bu İşleri

Zorunlu din dersi kaldırılсын demek Diyanet için tehditmiş... Niye? Milli Eğitim'deki derslerle Diyanet arasında ne tür bir ilişki var ki, bu değerli kurumumuz bir tehdit algılaması içinde?

Diyanet'in kuruluş kanunundan çıkan bir vazife değil bu belli. Bu Diyanet'in durumdan vazife çıkarmasının bir sonucu...

İşte o durum nedeniyle Alevi çocuklarının Sünni mezhebi terbiyesi ile yetişmesini istiyor Diyanet. İstemekle kalmayıp bunu bir varlık sebebi sayıyor. Alevileri asimile etmek, Sünnileştirmek, demek ki

Diyanet'in baş görevleri arasında!

Arada kaynayanların hesabı hiç yapılmıyor tabii. İrili ufaklı başka inançlardan ailelerin çocukları da bu derslerin zorunlu izleyicileri. İşin en komik yanı, ateist ailelerin çocuklarının da zorunlu din dersine tabi tutulması. Hayatının hiçbir döneminde dua işitmemiş çocukları Arapça dua ezberlemeye zorlamak, namaz kılmayı öğretmeye kalkmak gibi bir garabetin mimarı olma onurunu da taşıyorlar yani.

Diyanet'in temsil ettiği bu zihniyet geçmişte yürürlüğe konulmuş "Türk-İslam Sentezi"nin bir uzantısı. Türk olan doğal olarak Müslüman olmalı sanısını taa o zamanlar yarattılar. Diyanet de işte o politikanın şekillendirdiği kurumlardan biri. Türk ve Müslüman sanıyor bütün ülkeyi, Müslümanlığın da tek bir versiyonunu kabul ediyor.

Oysa Türkler tarihleri boyunca pek çok dine girip çıktılar. Asya'da Şamandılar, sonra Budist oldular (Kuşanlar). İran civarındakiler Zerdüştlükle tanıştılar ve Zerdüş inancına dâhil oldular. Çin'e yakın olanlar Manici (Uygurlar), Roma'ya yakın olanlar Hristiyan (Hazarlar, Peçenekler, Uygurlar, Avarlar) olmayı uygun buldu. Hazarlar daha ilginç bir seçim yaparak Musevi dinini tercih etti. İslam bunlardan en sonuncusudur ve hâlâ tek olmaktan uzaktır. Günümüzde de yaşayan her din Türkler arasında müritler bulabilmektedir.

Diyanet için "ham yapmaya" en uygun olanı ise kuşkusuz Aleviler. Onları çok kolay bir biçimde asimile edebileceklerini düşündüklerinden bir misyoner edasıyla konuşuyor, davranıyorlar. Her mahalleye neredeyse çifter çifter diktikleri camilerle, o camilerden hoparlör marifetiyle tahammül sınırını zorlayan yükseklikte okuttukları ezanlarla yürütülen bir politika bu. Diyanet, halkın dini hassasiyetinin hep yetersiz düzeyde olduğuna inanıyor. Halkın

yüzde 99'unun Müslüman olduğunu kırık plak gibi tekrarlamakla birlikte, reflekslerini hep bilmediğimiz bir başka veriye göre düzenliyor. Bir saldırgan misyoner ruhu taşıyor içinde Diyanet. O misyoner ruh, hepimizi eksiksiz Hicaz ruhçuluğuna teslim olmaya çağırıyor.

Böyle olmasa, Alevi-Sünni, dindar-ateist bütün yurttaşlardan alınan vergilerle beslenen bir devlet kurumu, "Zorunlu din dersi kaldırılсын" denmesinde bir tehdit bulabilir mi? Balsa bile bunu ulu orta söyleyebilir mi?

Ayrıca, bu kurumun vatandaşları dinli-dinsiz, ahlâklı-ahlâksız diye ayırması da son derece ayıp. Aldıkları maaşlarda genelevlerden alınan vergilerin de payı olduğunu hatırlarlarsa, öyle ahlak zabıtası rolü oynayamayacaklarını fark edeceklerdir.

Diyanet, çok dinli, çok kültürlü olan toplumumuza yöneltmiş büyük bir tehdittir. Çünkü realiteye ters bir biçimde toplumu tek dinli ve tek kültürlü olarak algılamakta, öyle olması için çaba göstermektedir.

Hükümetimiz derhal bir "Diyanet çalıştay" düzenlemeli ve sonucunda bir Diyanet açılımı yapmalıdır. Çalıştay'a mutlaka Mümtazer Türköne'yi de çağırmalıdır!

Diyanet'in bu tutumu hepimiz için çok yakın bir tehdittir. Bütün kurum ve unsurlarıyla derhal kaldırılmalı, halktan aldıkları maaşlarla halka karşı faaliyette bulunmaları engellenmelidir.

Yüce gök hepimizi böyle kesin inançlılardan korusun: Amin!

İstanbul, geçen 1 Mayıs'ın ardından gazlı-coplu günlerinden ikisini daha yaşadı. IMF ve Dünya Bankası'nın acımasız yüzü, cam çerçeve şingirtiları arasında silinip gitti. Yandaş-muhafız olarak ortadan ikiye yarılmış olan Türk medyası-matbuatı bir avuç asi delikanlının yaydığı dehşet ile uyanıp AKP uygulamalarıyla içine düştüğü derin bölünme çukurundan çıktı, müthiş bir birlik ve beraberlik görüntüsü sergiledi.

Medya marifetiyle o kadar acıklı duruma düştü ki IMF, pek çok yayında, "Yahu kardeşim, borç istemek için kapısını aşındıran biziz, bu kadar eleştirmek insafsızlık" lakırdıları bile edildi. "Biz" dediği Recep Tayyip Bey, Süleyman Aga, Tansu Hanım, yavaş Mesut Bey, halk adamı seçkin insan rahmetli Bülent Bey, ölümsüz Kenan Paşa vs. "Biz" derken, kendini de onların yerine koyuyor zahar.

Alışkırtır gazetecilerimiz kendini "başkalarının" yerine koymaya. Ama nedense kendini yerine koyduğu "başka", hep zalimdir. Kendini mazlumun yerine koymayı sevmez onlar. Öylesine yerleşmiş bir nefret ki bu, önde gelen bir haber kanalının sunucusu, çatışma alanında polis gazından feleği şaşmış muhabirin "Polis saldırıyor" lafına çok bozuldu. Polisin saldırmadığını ve olaylara provokatörlerin yol açtığında ısrarcı oldu. Demek, plazadan bakınca öyle görünüyordu...

Sonra o sunucuya rahmet okutan bir görüntü düştü internet sitelerine. Fotoğrafta, bir cemaat bülteni-nin muhabiri çektiği "terörist" fotoğraflarını memur ağabeylerine pas ederken görülüyordu.

E haliyle gerisine, bu nefret dalgasına lojistik destek sağlamak kaldı. Banka camları el çabukluğuyla küçük esnaf camı ilan edildi. Kenar mahallede yu-

valanmış küçük faşist linç çeteleri ise gösterilerden gördüğü zarar nedeniyle kendinden geçmiş vatan-daşlardı...

Çok korktuk çok; IMF ve Dünya Bankası masumdur. Seviyoruz onları. Gelip bizi kredilendirmesini istiyoruz. Hatta bunun için gereken pozisyonu bile aldık, ne yapacaklarsa kaderimize razıyız.

Tam yazıyı kapatıp sonuca bağlayacakken ortaya çıktı Nobelli yazarımız Orhan Pamuk. Yüzündeki gaz maskesi ve üzerindeki sokak kıyafetleri ile Taksim'de cam-çerçeve indirmiş gençlerden biri gibi görünüyordu. Demek ki duyarlılık göstermiş, Edward Said gibi gelmiş iki cam da o indirmişti...

Hayır, sutyenmiş yazarımızın suratındaki. Ama gelin görün 'ki aynı zamanda gaz maskesi de oluyor-muş; hem de iki kişilik! Amerika'daki İğNobel ödül töreninde çekilmiş o görüntü de... Yalnız, Orhan Bey'in acil durumda o gereci nasıl bulacağı yazmı-yordu ilgili haberin altında.

Diyelim ki buldun, bazıları büyük oluyor o meretin. "Nobelelim" biz! Orhan Bey takmışsa vardır bir bildiği deyip biz takmayız artık!

Açılım Yüzünden Kişilik Yarılmasına Uğrayan Bir Yazarın İtirafı

Bir okurum aradı, Türklerin Ergenekon efsanesindeki "bozkurt"u inkâr etmem ve onun aslında keçi olduğunu yazmam dolayısıyla Türklere hakaret ettiğimi söyledi. Kınıyordu beni...

Okurumun bilmediği bir tüyo vereyim: "Türklüğe hakaret ettiğim" iddiasıyla yargılandıydım bir zamanlar. Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde

zamanın ünlü savcısı Ülkü Çoşkun 245 yıl hapis iste-
miyle dava açtı hakkımda. Suçum, “Kürtler var” de-
mekten ibaretti. Kürtler var diyerek “Türklük duy-
gularının zayıflamasına” sebep olmuştum. Hapis de
yattım bir süre. Beraat ettim.

Şimdi, Kürt sorununda “ak açılıma” kayıtlı ya-
naşıyorum ya, Kürt açılımına karşı olduğumu iddia
eden okurlarım da arıyor ara ara. Yazılarımın altına
da beni kınayan pek çok yorum ilıştırılıyor.

Ergenekon davasına da kayıtlı yanaşıyorum ba-
şından beri. Bir kısım okurumun nezdinde ise “Pos-
talıcı” ve “Ergenekoncu”yum, hissediyorum.

28 Şubat sürecinde de, benim de aralarında bulun-
duğum 8 gazeteci hakkında “ordu düşmanı” oldu-
ğum iddiasıyla dönemin dirayetli paşası tarafından
gazete patronlarına haber salınmış ve işten atılma-
mız sağlanmıştı.

1990’lı yılların başında kaleme aldığım “Öteki
İslam-Devletin Din Operasyonu” adlı kitap nedeni-
yle askerlerle başım pekçok kez derde girdi. Kitapta,
bir kısım askerlerin toplumu İslamileştirmek için ça-
lıştığı tezi işleniyordu. Şikâyet ettiler, yargılandım,
cezalar aldım. Beni şikâyet eden o askerler şimdi
cemaat kurumlarından maaş alarak hayatını kazanı-
yor.

Üstelik Susurluk’tan önce Susurluk’a işaret eden
bahtsızlardan biriyim. Bu nedenle de mahkeme ka-
pısında geçti yıllarım. O karanlık örgütlerin önde ge-
lenleri mahkemelerde kendilerinin sütten çıkmış ak
kaşık, benimse bütün suçların faili olduğumu ispat
ettiler!

Kuşkucu bir adamım ben, ilk gençliğimden beri
felsefeye merak saldığımdan, emin olmam haddin-
den fazla uzun sürebiliyor. Yargılamaktan kaçınıyo-
rum o yüzden, anlamaya çalışıyorum, iş uzuyor...

Uzatmayayım, okurlarıma hak veriyorum. Bütün suçları işleyen benim. Erken açmaya çalıştığım, geç açanın önünde durduğum için oluyor bütün bunlar.

Biz mesleğe başladığımızda büyüklerimiz bize “Gazetecinin ulusu yoktur” diye belletti. Aramızda hâlâ o dinozorların söylediklerini ciddiye alanlar var ne yazık ki!

Sibel Can’ın açılımına takıldığım için beni bağışlayın. Siz haklısınız.

Bu arada bir hafta izin istiyorum, gidip kafamı vuracak taş aramak için... Amin!

En Büyük Fener!

Yaz geldi, “ikoncan” mevsimi açıldı. Ülkemizin en gözde plajlarında mevsimi geçirdiklerinden, kışını başını yüzünden çok gördüğünüz hatun kişiler onlar. Kışı, sürüler halinde Boğaz’a kıyı diskolarda geçiren ikoncanlar, güneşin ışıkları dikleşmeye başlar başlamaz Güney kıyılarına göçer. Uzun topuklu ayakka-bıları, yaklaşık 15 dakikada bir değiştirme zorunlu-luğunda oldukları mayolarıyla kıyılarda arzı endam ederler. Güneşin altında yatmaktan, ırki olarak afro-türk bir görünüme bürünmüşlerdir. Magazin bası-nında mevsim dönümleri onların hareketlerine ba-karak saptanır. Hatta bir rivayete göre mevsimler bu mahallelerde şöyledir: Sonbahar-kış-ilkbahar-eda taşpınar...

Diğeri Süreyya Yalçın.... Ünlüüü işadamı Faruk Yalçın'ın (rahmet eylesin) kızı... Aziz Yıldırım'ın kuzeni. Süreyya Yalçın, Faruk Yalçın'ın 2. eşinden olduğu için Aziz Yıldırım'la aralarındaki yaş farkı fazla. Bu yüzden herkes onu Aziz Yıldırım'ın yeğeni sanıyor. Alamet-i farikası kocaman tahta bilezikler

takıp kaftan giyerek plajda dolaşması.

Babası Faruk Yalçın'ın serveti 2006 yılı verilerine göre 1 milyar dolardan fazla, NATO müteahhidi. Yani Süreyya Yalçın hesapsız harcamalarının kaynağı silahtan kazanılan paralar. Şaka değil, köpeğine 200.000 dolarlık toka alabilecek kadar hesapsız biri.

Eda Taşpınar ise başka bir ünlü işadamı, Nurettin Hasman'ın sevgilisi. O da kim diyecekseniz başından söyleyeyim; bilmiyorum! Rivayete göre tekstil makineleri ithâlâtçısı ama gerçekte onunla tanış çıkmış bir tekstilciye rastlayan yok henüz. Bu seviyeli birlikte-lik her şeye ve büyük yaş farkına rağmen sorunsuz devam ediyor. Süreyya Hanım, Robert Kolej'den çok başarısız olduğu için atılmış. Babasının parası çok olduğundan sorun teşkil etmemiş, yurtdışına gitmiş “moda okumuş”, dolanmış gelmiş...

Onları ve daha fazlasını üstsüz güneşlenme resimlerindeki güneşe dönük popolardan hatırlarsınız. Farklıdır onlar, daha yüzünü görmeden farkı fark edersiniz.

* * *

Yazın kavurucu sıcağında popoya bakarak çıkarmadıklarınız ise Akincanlardır.

TOKİ'den yarım milyonluk konut kapmış emniyetçi, o emniyetçinin kızına ve eşine tahsis edilmiş makam otosunu, yönetim kurulu üyesi olduğu elektrik şirketini... İktidar partisinin bir il başkanının Deniz Feneri'nin il başkanıyla iş ortaklığını, bir kamu bankasının genel müdürünün yandaş bir gazeteye milyon dolarlık bağışını... O gazetenin sahiplerinin devlet büyüklerimizle olan karmaşık ilişkilerini, İETT Genel Müdür vekilinin metrobüs otobüslerini

tıknefes bulmasına karşın, olaya teğet geçmesi gereken valinin şahane bulmasını, o valinin yönetim kurulu üyesi olarak aldığı diğer maaşları bilmezseniz, kışını koklasanız bile ikoncanla akincanları birbirinden ayıramazsınız...

* * *

Süreyya Yalçın'ın kuzeninin yanında fazlaca görünen bir Genelkurmay Başkanımız vardı hani. Ergenekon kovuşturmasının ileri bir safhasında bir gazeteye beyanat verdi ve ordu içindeki bu tür olaylardan haberi olmadığını söyledi. Eee, normaldir, ikoncanlar, arkalarındaki gerçek ilişkileri örtsün diye açılıp saçılıp gönderiliyor o sahillere. İkoncanı fark etmeyenin, akincanı fark etmesini beklemek büyük bir haksızlık olmaz mı?

* * *

İki sambacı daha transfer etti, en büyük Fener!

Kim Dikti O Hitit Güneşi'ni Oraya?

1970'li yıllarda zamanın Ankara Belediye Başkanı olan Vedat Dalokay Ankara'nın amblemi olarak Hitit Güneşi'ni seçmişti.

1977'deki seçimlerde Ali Dinçer yeni belediye başkanı oldu. Süleyman Demirel Başbakanlığında Milliyetçi Cephe iktidarı hüküm sürüyordu ülkede. Hükümet Hitit Güneşi'nin Sıhhiye'ye anıt olmasına

karşıydı. İktidarın Erbakan kanadı İslam öncesi uygarlığa ait olduğu için, milliyetçi kanadı da Türkler öncesi Anadolu uygarlığına ait olduğu için o anıta onay vermiyorlardı.

Bu koşullar altında anıt tamamlandı ve 1978 yılında açıldı.

Anıtı yapan heykeltıraş Nusret Suman, anıtın açılışı için Ankara'ya gelirken bir trafik kazası geçirerek öldü, kimsesizler mezarlığına gömüldü. Gerici 12 Eylül dalgası, Cumhuriyet'in bütün devrimci yanını kesip atmak üzere gelmek üzereydi. Ankara'nın ortasına dikilen o Hitit Güneşi anıtı, 1923'te kurulan Türkiye Cumhuriyeti'nin son devrimci işi oldu.

12 Eylül darbesinden sonra Sıhhiye'den geçen General Kenan Evren otomobilini durdurup heykele baktı. "Müstehcen bu" dedi, yanındakilere. "Kaldırın," diye ekledi ardından. General Evren'e, o anıtın Kemalizm'in en somut hali olduğunu anlatacak biri kalmış mıydı çevresinde bilinmez.

Eti Bank, Sümer Bank bizzat devrimci Cumhuriyet tarafından kurulan iki kuruluşumuz. Bunlar, genç Cumhuriyet'in eski Anadolu uygarlıklarına verdiği yüksek değirin kanıtları. Çünkü Cumhuriyet, milliyetçi bir batıcılık politikasını takip ediyordu. "Batılılaşmak"tı bunun anlamı. Mustafa Kemal Batı'nın kendini kültürel olarak tarif ettiğinin farkındaydı. 1800'lü yılların başından beri Batı, Yunan köklerin yanına, bir de Hint-Hitit kökü icat etmişti. Batılılar işte bu kültürden gelenlerin oluşturduğu bir medeniyetti. Oysa "Orta Asya" çıkışlı Türkler modeli bütünüyle bu tarifi dışındaydı. Mustafa Kemal Hititleri Türk ilan ederken, aslında Türklerin Hitit olduğunu söylemek istiyordu. Başka yol görünmüyordu.

Oysa Kenan Evren bütün bunlardan vazgeçmek

için gelmişti. Toplumu İslamize etmek en temel göreviydi. Ne Hitit'in farkındaydı, ne de Sümer'in. Haliyle, Kemalizm'e, Sıhhiye'deki o Hitit Güneş Kursu'nun ortasındaki geyiğin mabadından bakıyordu. Müstehcen bulduğu şey o anıt değil, Cumhuriyet'in ta kendisiydi.

Hitit Güneş Kursunu gömmek ona değil Melih Gökçek'e nasip oldu.

Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek, ilk çıkışını sanatın içine tükürerek yaptı. 1994 yılında, Heykeltıraş Mehmet Aksoy'un, Altınpark'taki "Periler Ülkesinde" isimli eserini, "Böyle sanatın içine tüküreyim. Ahlaksızlığın adını sanat koymuşlar" diyerek parçalattı.

Hitit-Sümer köklere değil spora ihtiyacı vardı artık Ankara'nın. Kenan Evren'in bir emirle 2. ligden 1. lige terfi ettirdiği Ankaragücü operasyonunu da o tamamlamaya çalışıyor şimdi.

Ankara, Kenan Evren üzerinden geçeli beri devrimci Cumhuriyet'in başkenti değil. Melih Gökçek onun yarım bıraktığı "yeni bir başkent yaratma" projesini tamamlıyor sadece.

*Sibel Can da Açmışsa
Bize Desteklemek Düşer...*

Bugün "Sabah" gazetesinin tepesindeydi Sibel Can. Dekolte elbisesinin üzerinde dolgun göğüsleri seçilmekteydi. Aşağıda, derin yırtmaçlı elbisesinin içinden bacakları dışarı fırlamıştı. Bacakları açığa çıkaran şey ansızın esen bir rüzgâr değildi. Sibel Can, yırtmacın iki tarafını oluşturan parçaları o narin elleleriyle bel hizasına kadar çekmişti. Her şey açıktaydı...

“Bu ne” diyeceğinizi biliyorum. Bu Sibel Can’ın Kürt açılımı! “Sabah” gazetesi öyle yazıyor. Sibel hanımın bu şuh açılımının altında şu satırlar yazılı: “Sezen’e alkış. Sezen Aksu’nun Kürt açılımıyla ilgili sözlerine sanat dünyasından destek geldi.”

Ne açılım ama! Herkes açılımı böyle yapsa, karışısında duracak babayiğit tanımıyorum. Sezen Aksu’nun kabahati açılımını bu şekilde yapmamış olması, Üzerindeki bel sorununu gidermek için giyilmiş bir korse görünümü veren o elbise belli ki açılıma müsait değil. Dolayısıyla, tepki duyanları da Sibel Can’dan daha çok oldu.

Hakkını yemeyelim, yeterince açılmamış olsa da destek de var sanatçımıza. İbrahim Tatlısert bayılmış, “Bu olay için kim elini taşın altına koyduysa Allah ona 5 el daha versin” demiş. Övdü mü beddua mı etti ben bilemem. Müsamereci Yılmaz Erdoğan da bayılmış, “Sezen Aksu’nun söylediği her şeye katılıyorum. Söylediği her kelimenin altına imzamı atıyorum ” diyor o da. Çok güzel hareketler bunlar. Alişan da destek vermiş ama neye destek verdiğini bildiği kanısında değilim. Çünkü bu sanatçımızın, Kürt açılımı dâhil herhangi bir konuda herhangi bir şey bildiği kanısında değilim. İnsan ümmi olunca açılım falan yapmaya kalkmamalı bence. Kapatsa, daha iyi. Keza, son birkaç yüzyılın starı Ajda Pekkan da destek verenler arasında.

Baktım kim destek vermemiş diye. Tarık Akan var aralarında; tabii açacak bir şeyi yok garibimin. İsmail Türüt de var ki, “plan yapmayın plandan” sonraki en ağır eleştirisini yapmış: “Bu ülkede yabancı olduğu kadar yerli gâvurlar da var,” demiş. İsmail Türüt açsa şaşardım...

Bu arada Hülya Avşar’a takıldı gözüm. O, Sibel Can’ın aksine açılım yapmamayı tercih etmiş. Bu yüzden olacak, ondan demeç alan gazeteler de bir fo-

toğrafını kullanmamış. Hülya Avşar niye açmadığını şöyle anlatıyor: “Anlayamadığım bir şey var, açılımın ne olduğunu kimse bilmiyor. Sezen’in böyle bir yükü üzerine almaması gerekirdi. Neden yorum yapıyor. Sezen en son yorum yapan arkadaşımız olmalıdır. Kendisi Kürtçe söylediği şarkılarıyla açılımını yaptı, destek de verdi. Kürt açılımının ne olduğunu kim biliyorsa çıksın konuşsun. Doğru olduğunu bildiğim tek şey var, çocuklarımız ölmesin. Ama olmayan şeyin yorumunu yapmak kimseye düşmez.”

Müthiş! Bu kadın kesinlikle işi biliyor, olur olmaz yere açılmıyor. Belki de uzun yıllardır boğulmadan ayakta kalmasının sırrı bu...

Ben en çok Sibel Can’ın açılımını tuttum. O açsın sen bakakal, öyle bir açılım yani!

Ben ne yapayım Zülfü Livaneli veya Yaşar Kemal’in açılımını? Sibel Hanım açtıktan sonra, onlarınkinin lafı mı olur?

Erzurum Çarşı Pazar, Siyasetçi İnsandır Azar!

Erzurum’da mukim “Palandöken” gazetesinin haberi “Skandal depremi” başlığını taşıyor. Önce şehrin muhafazakâr valisinin, ardından AKP’li il yöneticilerinin birbiri ardına yol açtığı ahlak-adap sarsıntıları konu.

Habere göre, Erzurum’un güzide siyasetçilerinden İl Genel Meclisi Başkanı Selcan Karagöl (Valiyle ormanda pinpon oynayan hanım) ile Hınıs İl Genel Meclis Üyesi Senih Yürekseven’in (yolsuzlukla suçlanıyor) partiden ihraç edilmek istemiyle disiplin kuruluna sevk edilmiş. Fuhuşa aracılık etmek ve yapmak suçlarından yargılanan AKP İl Genel Meclisi Grup Başkanvekili Mustafa Macit ise partiden

kendiliğinden istifa etmiş.

Biliyorsunuz son günlerde skandalı bol bir ilimiz Erzurum. Muhafazakâr-dini bütün siyasiler öyle pozisyonlarda yakalandılar ki, başlarından 40 tas su dökseler nafile.

Baktım köşe yazarları ne diyor diye; iyi şeylere söylemiyorlar. Palandöken gazetesi Mehmet Şener, "ilişkici" Mustafa Macit'e yükleniyor:

"Adamın, 'Evliyim ama sevgilim var, hatta cinsel ilişkimiz oldu' türü mide bulandırıcı ifadeleri var. Üstelik de mahkeme tutanaklarında... Ama aymazlığa bakın ki aynı kişi kalkıp, 'Ben o davada sanık değil, tanığım' diyebilmişti," diye yazıyor.

Şener'in olayla ilgili özet cümleleri bile oldukça sert; "Bazıları karı temin etmiş, bazıları da yer bulmuş! Bakar mısınız rezaletin boyutuna" biçiminde ifade ediyor ruh halini. "Sonra da kalkıp, 'Erzurum muhafazakâr, milliyetçi bir şehirdir' diyorlar" demesine bakılırsa artık pek muhafazakâr bulmuyor ilini.

Yazar Berhan Yılmaz ise skandaldan çok arkasındaki zihniyete dikkat çekiyor; "Bu ülkede meydana gelen bütün iyi şeylerin sizlerden, bütün hataların ve kötü olanların başka kişilerden kaynaklandığına nasıl inanıyorsunuz? Sizi her eleştireni, doğruları göstermek isteyen düşman, size her methiyeler dizeni dost görmek kibrinizden gelen nefsanî bir davranış olmuyor mu? Üzülüyor musunuz? Sıkılıyor musunuz olanlardan?" diye soruyor.

Derya Doğan ise "Bu nasıl bir meclis?" başlığını uygun görmüş yazısına. Doğan'ın yazısına göre şöyle bir meclis: "Bir meclis düşünün. Üyelerinden biri organize suç çetesi lideri olmakla itham ediliyor. Gurup başkanvekili, 'kadınları fuhşa teşvik etmek' suçu ile yargılanıyor. Ve o meclisin başkanı da çamlıkta gece yarısı arka koltukta valiyle basılıyor! Ve

burası Erzurum... Yani, muhafazakârlığın ve milliyetçiliğin tavan yaptığı bir şehir! Yani tarikatların, cemaatlerin lojistik merkezi!" Derya Doğan'a göre adı geçenlerin hiçbiri cami avlusunda yakalanmadı. Birini fuhuş ekibi kurduğu ofisinde, ötekini kurduğu suç çetesi merkezinde, diğerini de çamlıkta basmışlar. Doğan, "Hepsi de suyu üfleyerek içiyorlardı, Güzelyurt'un önünden geçmeye imtina ediyorlardı," diyor. Güzelyurt'un özelliği Erzurum'un içki satılan bölgesi olmasıymış.

Derya Doğan yazısının sonunda "Neden böyle olduk?" diye soruyor ve yanıtlıyor: "Siyasette, dinde, bürokraside yükselmek tek bir noktadan geçiyor: Din! Dindar olmak değil, dindarmış gibi görünmek müthiş prim yapıyor bu ülkede."

İşte size "Palandöken" gazetesinden seçtiklerim. Üç ders daha çıkardım bugün. Birincisi; Erzurum, İstanbul'dan daha renkli bir şehir. İkincisi; Erzurum medyası İstanbul'dakinden daha olgun ve daha cesaretli. Ve üçüncüsü; muhafazakârlık tıpkı bedenin dıştan görünmesine engel olan bir çarşaf gibi. Örtüyorsunuz, içeride her şey serbest!

Bunca yıllık İstanbulluyum, ne pinpon oynadıktan sonra ormanda fanfinifon oynamaya giden vali gördüm, ne ofisinde "geciktirici" ile yakalanan il genel meclisi üyesi duydum.

Diyorum ya tuhaf işler oluyor Erzurum'da. Tuha-fazakarı bol olduğundan mıdır nedir!...

Namazdan Sonra Pinpon Oynamanın Faziletleri

"Havada bulut, sen bunu unut" diyecekler biliyorum. Ama şeytan dürttü işte; "Pinpon oynadıktan sonra ormanda güreşmeye giden bir bürokratin baş-

ka icraatları da vardır kesin, bak bakalım” dedi.

Şeytana uyup baktım, gördüklerimden dolayı şaşkın değilim.

1- Bürokratımız şiir sever. Kayıtlara göre Necip Fazıl’a bayılıyor. Onun üstüne başka şair tanımadığından diğerlerini okumuyor. Bir bürokrat için ideal ve kararında bir şiir severlik...

2- Üzerine Cumhuriyet pastası bulaşmasından hiç hazzetmiyor. Üzerine bulaşan Cumhuriyet pastasını, yönettiği ilin belediye başkanına temizletirken görüntülenmiş zira. Bu sahne gazetecilerin ilgisini çekince, Belediye Başkanı da bürokratımızın ceke-tinden elini çekmiş. Yarıda kalan temizlik yardımını Özel Kalem Müdürü tamamlamış.

3- Bürokratımız aleyhinde haber yapan gazetecilere ise fena halde gıcık oluyor. Bu nedenle bulunduğu binaya gazetecilerin sokulmamasını emretmiş. Olay duyulunca da kötü niyetten değil, güvenlik ihtiyacından demiş; “Silah, fotoğraf makinesi ve benzeri malzemeler içeri girişte polise bırakılacak” diye eklenmiş. Fotoğraf makinesinin silahtan daha tehlikeli olduğunun bilincine çok erkenden varmış...

4- Bürokratımız hazırlandığı futbol maçı öncesinde koruma polislerine spor ayakkabılarının bağcıklarını bağlattırıp, eşofmanlarını giydirtirken yakalanmış. Bunun üzerine, gece yarısı yazılı bir açıklama yaparak, olayın doğru olmadığını, fotoğrafların farklı şekilde yorumlanarak, gerçeğe aykırı haber yapıldığını öne sürmüştü. “Basının güvenilirliğine gölge düşmüştür” demiş.

5- Bürokratımız dini bütün, muhafazakâr bir şahsiyet. Ramazan programı bile yapmış özel bir TV kanalında. “Kucaklaşalım, koklaşalım” mealine gelecek uzun konuşmalar yapmış programında.

6- İşte bu konuşmayı yaptığı Ramazan ayının son

haftasında, polis, genç bir hanımla kucaklaşıp koklaşırken basmış bürokratımızı. Hem de ormanda! Polis gece yarısı ormanda uygunsuz bir biçimde yakaladığı kişinin o bürokrat olduğuna inanmamış. Karakola götürmüş ve tutanak tutmuş. Olayın duyulması üzerine buna da bir açıklama getiren bürokratımız, "Teravih namazından sonra pinpon oynuyordum. Bir konuda yardım istedi, konuşuyorduk" demiş.

Bürokratımız şimdi merkezde!..

Eee, sonuç ne, diyeceksiniz... Sonuç şu:

Namaz kıldıysan pinpon oynama.

Pinpon oynadıysan ormanda park etme.

Ormanda park ettiysen yanında bir hatun bulunmasın.

Yanında bir hatun bulunuyorsa uygunsuz vaziyette olma.

Uygunsuz vaziyetteysen polise yakalanma.

Polise yakalandıysan tutanak tutturma.

Tutanak tutturduysan gazetecilere çaktırma.

Gazetecilere çaktırdıysan abuk sabuk açıklamalar yaparak ortalığı daha da bulandırma...

Yeni Türkiye manzarası bu. Şova dönüştü her şey, frikik veren bitiyor!

Az Dindar, Çok Kindar

"Ateşi bol olsun... Cehennem azabını tat bakalım" diyor biri, "Zalimler için yaşasın cehennem," diyor öteki. Biri onun "İslam düşmanı bir Yahudi olduğu" kanısında, öteki, hristiyan olduğuna göre cenaze namazı kılınmaması gerektiğini düşünüyor.

Haliyle bütün bunları onların rızası hilafına yapmış olan İhsan Özkes de hedefe oturtuluyor. O

yüzlerce tehdit mesajından birinde şunları yazmış Allah'ın Türkiye büro şeflerinden biri:

“Hesap günü ne yapacaksın? Saylan karısı bile senden kaçacak. O kadar ilim okumuşsun ama henüz gerçek manada iman edip de adam olamamışsın. Edebi bir hayatı geçici zevklerine satmışsın. Vay senin haline imam efendi.”

Sadece ama sadece onların kesin inancını paylaşımadıkları için hedefteydi her ikisi de. Bunları yazarlardan hiçbirisi, öteki için parmağını bile kıpırdatmamışken, kısa ömrünü insanlığa katkı yapmak için harçamış olan bir bilim kadınına düşmandı ölesiye. Tanrılarından rahmetlerini ondan esirgemesini istiyor, cehennemde azabının uzamasını diliyorlardı.

Peki, kim bu nefret ettikleri bilim kadını?

Türk tıp doktoru, yazar, ÇYDD Genel Başkanı. İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi Dermatoloji Anabilim Dalı Başkanı, İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi Lepra Araştırma ve Uygulama Merkezi Müdürü, İstanbul Üniversitesi Kadın Sorunları Araştırma ve Uygulama Merkezi kurucusu. Cüzzamla Savaş Derneği ve Vakfı kurucusu.. Uluslararası Gandhi Ödülü sahibi, Uluslararası Lepra Birliği'nin kurucu üyesi ve başkan yardımcısı. Dermatopatoloji Laboratuvarının, Behçet Hastalığı ve Cinsel İlişkiyle Bulaşan Hastalıklar Polikliniklerinin kurucusu. Sağlık Bakanlığı İstanbul Lepra Hastanesi Başhekimisi. Öğretim Üyeleri Derneği kurucusu ve başkanı. YÖK üyesi.

50'si yabancı dergilerde yayınlanmış 500'e yakın tıbbi makalenin yazar.

İnternet üzerinden imzasız korkak saldırıların yanında, anlı şanlı köşe yazarları da vardı saldırganların arasında. Örneğin yakın zamanda bir kız çocuğuna tecavüz etmekten mahkum olan biri, emekli müftü İhsan Özkes'i nutuk atmakla suçluyor, hedef

gösteriyordu. Onlar için günah yoktu, insan olma sorunluluğu yoktu. Nevi şahsına münhasır bir Tanrı onların hizmetindeydi hep ve sadece onlar gibi olmayanların günahlarını not ediyordu.

Türkân Saylan öldü, insan suretinde dolaşan yaratıklar yaşamaya devam ediyor. Sırf altın dişlerini çalmak için ölümlerin peşinden gidenler işte onlardır.

Ak Siyaset Akademisi

AKP'nin siyaset akademisi yeni ders yılını açıyor. Açılışın ilk dersi "demokratik açılım" başlığını taşıyor. Açılış töreninden sonra kürsüye gelecek olan Milli Eğitim Bakanı Nimet Çubukçu, paketsiz-plansız açılım yöntemlerini anlatacak...

Akademinin ikinci dersi eski TKP Genel Sekreteri Nabi Yağcı tarafından verilecek. Yağcı, Başbakan Erdoğan'ın "Hâlâ Türkiye'de özelleştirme karşısında dikilenlerin olduğunu görebilirsiniz. O komünist zihniyeti, hâlâ aşkla ve şevkle yaşamak isteyenler var. Dünyada komünistler bile bu işten vazgeçti. Ama o komünistleşme sürecine girmek isteyenler var. Türkiye, kusura bakmasınlar geri gidemez" sözlerinden yola çıkarak Türkiye'de komünist hareketin imkânlarını anlatacak.

Üçüncü ders Zülfü Livaneli tarafından verilecek. Livaneli'nin ders başlığı "Özgürlüğü sattım diye ortaya çıkan yersiz tepkilerin bende yol açtığı sıkıntı sivilcelerin tedavisi..."

Dördüncü dersin hocası Türkiye-AB Parlamento Komisyonu Eşbaşkanı Joost Lagendijk. Lagendijk, "Doğuya doğru giden bir trende batıya koşmayı teşvik etmenin ekonomi-politiği" üzerine analizlerini anlatacak.

Beşinci dersin hocası Sezen Aksu. Sezen Aksu'nun ders konusu "Serçe'nin bir kargaya dönüşmesinin imkânları..."

Altıncı dersi verecek Orhan Pamuk, akademiye ABD'den bağlanacak. Pamuk, öğrencilerine "ince belli çay fincanı imal etmenin püf noktaları"nı anlatacak. Derse konuk olarak katılacak Elif Şafak ise 13. yüzyılda Mevlevi tekkelerindeki domates yetiştiriciliği üzerine kısa bir sunuş yapacak.

Orhan Pamuk'un konuştuğu plazma ekranın fişi çekildikten sonra derslik alacak olan Cem Yılmaz, öğrencilerini dil çıkarıp fitil ettikten sonra apolitik olmaya davet edecek.

Akademinin müsamere kolu başkanı olan Yılmaz Erdoğan ise çaktırmadan rant yaratmanın en güzel hareketlerini gösterecek, öğrencilerle birebir uygulama yapacak.

Prof. Dr. Şerif Mardin'in ders başlığı "Tarikat ve cemaatlerin topluma faydaları." Akademide verilecek diğer ders başlıkları ve hocaları da şöyle:

Prof. Dr. Ergun Özbudun: Pasif laiklik, laikliğe tecavüzün önünü açar mı? Prof. Dr. Murat Belge: Ergenekon davasındaki adaletsizliklerin estetik yansımaları.

Prof. Dr. Atilla Yayla: Piyasanın görünmez eli ve işverenin doldurulmaz cebi diyalektiği.

Prof. Dr. Toktamış Ateş: Atatürk ile Hoca Efendi'nin benzerlikleri.

Prof. Dr. Deniz Ülke Arıboğan: Sarışın olmak zeki olmaya engel mi?

Prof. Dr. Mümtaz'er Türköne: Alevilerdeki darbecilik geninin kanser nedeni olarak anatomisi.

Yazar Çetin Altan: M.Ö. 2012'de yazdığım yazıla-

rın güncelliği.

Yazar Cengiz Çandar: Amerika'yı sevmenin sü-rekliliği.

Yazar Hasan Cemal: Demokrasimizin ak ruhu.

Yazar Ekrem Dumanlı: El-etek öpmenin demokra-si kültüründeki yeri.

Düşünür Etyen Mahcupyan: Risk almadan yazı yazma yolları.

Düşünür-otelci Sevan Nişanyan: 'Kavanozu dol-durdum, ben bir yalan uydurdum' nakaratının dilbi-lim açısından önemi.

Hani Bu Kış Demokrasi Gelecekti?

Ordudaki bütün darbecileri yakalamışken arka-daşlar...

Beşiktaş özel yetkili mahkemesi ve savcılarının ülkeye demokrasi getirmekte olduğuna hep birlikte inanıp iman getirmişken üstelik...

Genç sivillerin otel odasından eylem yapmaca fii-lini niye biz akıl edemedik diye kıvranıp durmaktay-ken solun bir kısmı...

Taraf olmayanın bertaraf olacağı bir medya düze-ni tıklar tıklar işliyorken...

Çarşafı, peçeli, poturlu "sivil toplum" ayağa kalkmış, darbelere karşı 70 milyon adımın üçünü at-mış, ülkeyi demokrasi yoluna dönmemesine sok-muşken tam...

Olmadı bu grev.

Açılım falan da yolundaydı hâlbuki. İzmir'de o

elim ve vahim kaza olmasa Kürt işi tamamdı. Aleviler dolmuşa biniyordu neredeyse... Bu kış demokrasi geliyordu az daha ülkemize!

Grev bozdu işi.

“Sonuçlarına katlanırlar,” dedi Başbakan.

“Bu masum bir hak arama eylemi değildir,” dedi Cemil Çiçek.

“Bugün gerçekleştirilen eylem çok masum bir hak arama eylemi değildir. İdeolojik tavırlar takınılmasını doğru bulmuyoruz. Memurlara yaptığımız iyileştirmeler ortada” dedi Hüseyin Çelik.

“Yasalar ne diyorsa o olacak. Beğenmiyorsak demokratik yolları, yasaları değiştirmek mümkün,” dedi Abdullah Gül.

“Kanunda yeri yok, gereken yapılacaktır,” dedi Muammer Güler.

Yani, bugüne kadar bütün iktidarların yaptığı şeyi yaptı “Ak” iktidar, tehdit etti memurunu. Vatandaş da çok demokratmış aşk olsun; grev yapan makinisti dövmeye koştı. Hepsi bir nevi çevik kuvvetmiş yani.

Bakın “katsayı”da buluyor tek eşitsizliği pişkin demokrat. Ne işçi umurunda, ne memura dönüp bakıyor. Gerisi bir torba kömür... Hayatını yaşayamadığı için, dinini yaşamak istiyor kalabalık haliyle.

Takke düştü, sınıf kini göründü; bu yersiz grev bozdu bütün işi!

Maraş'ı Garbis'e Yükleyelim Bir Gerisi Arif Sağ, Ökkeş Selamet

"Ne Hitler'i, ben Schindler'im," dedi Ökkeş Kenger-Şendiller. Benzetme yerinde mi yersiz mi biz bilemeyiz. Yalnız Ökkeş Beyin kendisini benzettiği Oskar Schindler, bir Nazi ve Alman istihbarat servisi üyesi. Fabrikasında çalıştığı Yahudileri kurtarmak için çabalamasa bildiğiniz karanlık bir faşist...

Ökkeş Bey, Arif Sağ'ı işaret ederek, "Ben gidersem gelmeyeceğini söylemiş. Sağ, canını bize borçlu. Madımak'ta onu ve 40 kişiyi biz kurtardık," diyor. Söyleyen eski milletvekili, "Biz" dediği bir siyasi parti. Demek ki faşist bir güruhun yaktığı insanlara kapılarını açmama ihtimalleri de varmış. Talimat vermiş, pencereyi açtırmış, sonrası Arif sağ, Ökkeş Schindler selamet!..

Sözün özü ha Oskar Schindler, ha Ökkeş Şendiler demek oluyor bu. Dikkat edin fonetik olarak da benziyor aslında. Şendiler olmadan önce ise Kenger'di biliyorsunuz. "Er" bir nevi joker.

Schindler falan derken yanlış anlaşılmasın, Yahudileri kurtarmış değil Ökkeş Bey. Hatta onlara biraz şaşı bakıyor. "Ben Hitler değilim, onlar kendilerini Yahudi kabul ediyorsa kendilerinin bileceği iş," diyor. Fakat o "Schindler" olunca, Arif Sağ ve arkadaşları da Yahudi oluyor mecburen!..

Böylece hak kazanıyor Alevi Çalıştayının katılımcısı olmaya. Biliyorsunuz yüzü aşkın Alevinin yaşamını kaybettiği Kahramanmaraş Katliamı'na adı karışmıştı. Geçen yıl bir belgeselde adı geçen katliamı Hrant Dink'in yaptığını iddia etmişti. TRT de utanıp sıkılmadan bu iddiayı yayınlamıştı. Yerli Schindler kardeşimiz uzun araştırmalarının sonunda Maraş Katliamını planlayan bir başka Ermeni bulmuş şimdi. Garbis Altinyan'mış katliamı yapan... Tek başına

Garbis karıştırmış ortalığı, sonra gidip Alevileri öldürmüş. Devlet Bakanı Faruk Çelik'in danışmanları da bu bilgi battal olmasın, arada kaynayıp gitmesin diye Çalıştaya çağırmış Ökkeş Schindler'i. Çalıştayda fırsat bulursa Ermeni Garbis Altınyan'ın yaptıklarını anlatacakmış.

Biliyorum, kızdınız Ökkeş Kenger-Şendiller-Schindler'e. Biliyorum. "Bizi yakan faşistlere ne oldu?" diye sormaktasınız. Ama Ökkeş Bey, Maraş'taki faşistleri aklasa bile hayali bir örgüte atıyor suçu; Garbis yaptı diyor ve adres gösteriyor.

Hâlbuki Alevi Çalıştaylarının önceki oturumlarının kahramanı Mimitazer Kürtöne Cumhuriyet tarihindeki bütün karanlık olayları "Ergenekon"un üzerine atıp çıkmıştı işin içinden. "Komando"lar yoktu, Abdullah Çatlı yoktu, Mimitazer Bey hiç yoktu.

Ökkeş Schindler'in Garbis Altınyan dediği kişi hayatta. Asıl adı Garbis Altınoğlu. Bakın ne diyor Ökkeş Bey'in o iddiası hakkında:

"2 Şubat 1984'te tutuklu bulunduğum İstanbul'dan 7 arkadaşım ile birlikte Antep Kapalı Cezaevine sevk edilmiş, girişte tektip elbise giymeyi reddettiğim için çok ağır bir biçimde dövülmüş ve kapısı hiç açılmayan bir müşahade hücreesine konmuştum. Aynı müşahadede Maraş Katliamı davasından tutuklu çok sayıda yerel MHP sempaticisi vardı. Benle ara sıra -gardianların görmesinden- korkarak hücremin parmaklığından sohbet eden bu kişilerin bazıları bana savunmalarını göstermişlerdi. Bunların hepsinde de ben katliamın sorumlusu gösteriliyordum. Çoğu cahil ve siyasal bakımdan çok geri olan bu kişilerin bu savı savunmalarına koymalarının, MHP'nin üst düzeyde bir kararı sonucu olduğu belliydi."

Biri uydurmuş, öbürü inanmış, diğeri 40 yıl sonra tedavüle sokmuş. Devlet Bakanı Faruk Çelik'in da-

nışmanları da mal bulmuş mağribi gibi üzerine atlamış.

Sormuşlar, fikrini beyan ediyor Ökkeş Schindler-Şendiller. Kızmaca darılmaca yok. Soranlara sorun siz en iyisi mi bu garip davetin esbab-ı mucizesini.

Kürt açılımı yapmak için yola çıktılar, Kürt ayaklanması çıktı. Dikkat edin Maraş falan derken Alevi Karıştayına dönmesin iş!

Sen demokrasinin tanımını yapabilir misin Abidin?

*Karadeniz Taşmaz mı Sandın,
Bentlerini Aşmaz mı Sandın?*

Hangisi daha büyük felaket karar veremedim, hükümetin fındıkta getirdiği yeni düzen mi, yoksa dağlarda toplanıp sahile kadar önüne gelen ne varsa sürükleyip atan seller mi?

Karadeniz çok uzun bir zamandan bu yana ihanetin pençesinde. Önce 12 Eylül cuntası silindir gibi geçti üzerinden. Şavşat'ı, Hopa'yı, Bulancak'ı, Fatsa'yı polisiyle, askeriyle insansızlaştırdı. Fatsa'nın devrimci belediye başkanı Fikri Sönmez işkence tezgâhında doldurdu ömrünü. Bulancak'ın ömrünün 10-15 yılını hücrelerde geçiren gençlerinin birçoğu da öyle. Gördüğü işkenceler nedeniyle kafasında mermi çekirdeği ile yaşayan, deliren, o günlerden baki dayanılmaz acılar çeken pek çok arkadaşım var.

Sonra ne oldu? Devrimci Fatsa'nın yerinde sadece muhafazakâr partilerin oy alabildiği yeni bir Fatsa var artık. Bulancak'ta muhafazakâr bir partiden gelen bir belediye başkanı oturuyor yıllar sonra. Hopa son seçimden önce ÖDP'nin tek belediyesiy-

di. Şavşat artık çok uzak olduğundan bilemiyorum. Bulancak'tan biliyorum, 12 Eylül öncesinin hareketliliğinden geriye pek az şey kalsa da parklarında gitar çalan genç erkeklere, mini etekli kızlara rastlama olasılığınız var hâlâ.

Karadeniz'e en büyük ihanetlerden birini ise ANAP hükümetleri yaptı. O güzelim sahilllerinden otoban geçirdi, denizi yok etti, şehirlerin çehresini değiştirdi. Karadenizli de bu yolun iş, aş getireceğini sanarak ortak oldu bu ihanete. Lazgotik binalarıyla dünyanın en çirkin şehirleri yükseldi bu kıyılarda. Mimari çirkinleştikçe, doğa tahrip edildikçe insanları da muhafazakârlaşmaya başladı.

Trabzon'a gidin bakın; eski şehri görün bir, sonra da yenisini. Kıyı boyunca yeni binalarla şekillenen şehir, şehir değil. Kötü bir İstanbul kopyası burası. Stadı da orada, garip havaalanı da. Gericiliğin kaynağı da o yeni şehir. Ve ne varsa hâlâ o eski şehirde var.

Asıl trajik olanı ise şu; kıyı kasabalarının sakinleri denize girmek için onlarca kilometre yol kat etmek zorunda. Çünkü otomobile feda etti kumsallarını. Denize girmeyenin içkide günah bulması da gayet doğal. Denizden uzak, balıktan nasibini almamış, denizin karasına takılıp kalmış yepyeni bir halk doğuyor şimdi. Bütün lokantaların kapısında "İçkisizdir" yazıyor doğal olarak. Daha yakın zamanda pek çok kasabada öğretmen evinde içebilirdiniz bir bardak rakıyı. Şimdi onlar da işgal altında...

Ama yine de umut insanda. Son seçimde Giresun ve Ordu teslim olmayacağını gösterdi. Hırçın ve beklenmedik dalga vurdu kıyıları. Geçtiğimiz yıllarda Ordu'da toplanan fındık üreticileri vermişti bir büyük dalganın gelmekte olduğunun müjdesini.

Sonra, Karadenizli fındığı ipe çekilince öğrendi

her şeyin bir bedeli olduğunu. Sonra, sel geldi üstüne... Yeni bir afetle karşı karşıya Karadeniz!

Oysa pek çok aydınlık yüzlü evlat yetiştirdi o kasabalar. O fındık ağaçları pek çok şiire, pek çok türküyeye ilham verdi. Ötekini bilmedi insanları, içindeki farklılıkları önemsemedi. "Kurtarılmış bölge"leri oldu hep Karadeniz'in.

O denizin kıyısındaki bir kasabanın çocuğu olmaktan mutluyum. Sel alsada, gericilik vursa da, insansız kalsa da, çirkinleşse de hep orada bir yanımdır. Karadeniz, bu yapılanların hesabını mutlaka soracaktır. O yolları, o çirkinlikleri bir kâğıt gibi yırtıp atacaktır.

Yaz yağmurları bile bu kadar hırçınsa, yarın ne olacağını kim bilebilir?

Sadece Direnenler Özgürdür Ey Okuyucu

Türkülerin satılamayacağını anlatamadım. "Her şey satılık," diye âleme nizam vermeye kalkıp, sonra her şeyi satılığa çıkarmanın tutarsızlığına inandıramadım. Döne döne hep mazluma vuranın iyi niyetli olamayacağını, onların aslında zalime yaranmaya çalıştığını gösteremedim.

Çünkü hemen kanıyorsunuz yalancı suflörlerinizi. Ünlü olanın iyi olduğunu, ortalıkta görünenin içi-dışı bir olduğunu sanıyorsunuz. Koşuyorsunuz önünüze konanı eteklemeye...

Onu büyük sanatçı sayıyorsunuz, bunu büyük yazar... Geçmişte bir gün direndiğini hatırlıyorsunuz ama şimdi her gün teslim olduğunu anlamak istemiyorsunuz.

Özgür olmak için direnmek gerekir oysa "Hey

özgürlük," diye haykırmak için teslim olmamak... "Her şey satılık," diyen hiçbir şeyi satmamış olmalıdır yani.

Döne döne pervane olmuş esnaf için kâğıda kaleme sarılıyorsunuz, küfürler savuruyorsunuz. Tecavüzcünüze bayılıyorsunuz ey okuyucu, zalime tapıyorsunuz.

Niye iktidara koşuyor birileri ışığa üşüşen kelekler gibi hiç düşündünüz mü? Niye aç sinekler gibi saldırıyorlar önlerine bırakılan sofraya artıkları? Niye zalimde meziyet bulmak için birbirleri ile yarışıyorlar? Neden kalemleri hep sağdan sağdan yazıyor?

Ey okuyucu, bu ülke için, bu ülkenin aç, sefil insanları için, hiç kimseden hiçbir şey beklemeksizin çekilen acıları ölçtüğünüz ne tür bir şaşmaz teraziniz var, söyler misiniz? Sizin, düzenin gözünüze sokmadığı mertek dışında görebildiğiniz var mı?

Tamam, diyelim ben beceriksizim. Türkülerin satılamayacağını anlatamadım. "Her şey satılık," diye âleme nizam vermeye kalkıp, sonra her şeyi satılığa çıkarmanın tutarsızlığına inandıramadım. Döne döne hep mazluma vuranın iyi niyetli olamayacağını, onların aslında zalime yaranmaya çalıştığını gösteremedim.

Peki, senin hiç mi suçun yok ey okuyucu? Neden bu kadar kayıtsızsın, neden bu kadar cahilsin, neden bu kadar kolay kanmaktasın, ha?

Hatırlıyor musun çağların ötesinden çıkıp geleni ve hâlâ dinliyor musun, hiçbir kaygı duymadan? Pir Sultanları darağacına göndermekte niye bu kadar gönüllüsün ey okuyucu?

Sizin için yazıldığını sanıyorsunuz her kelimenin. Oysa direnenler o kelimeleri sadece kendisi için ya-

zar ve dinleyen yoksa zalimin suratına fırlatır. Tıpkı
Pir Sultan gibi:

Kadılar Müftüler Fetva Yazarsa
İşte Kemend, İşte Boynum Asarsa
İşte Hançer, İşte Kellem Keserse
Dönen Dönsün Ben Dönmezem Yolumdan

Ulu Mahşer Günü Olur Divan Kurulur
Suçlu, Suçsuz Gelir Anda Derilir
Piri Olmayanlar Anda Bilinir
Dönen Dönsün Ben Dönmezem Yolumdan

Pir Sultan'ım Arşa Çıkar Ünümüz
O Da Bizim Ulumuzdur Pirimiz
Hakka Teslim Olsun Garip Canımız
Dönen Dönsün Ben Dönmezem Yolumdan

Sadece, sadece direnenler özgürdür ey okuyucu...

3.BÖLÜM - 06 / 07

UMUMİ İSTEK ÜZERİNE KİMLİK BEYANI

Kimlik Beyanı

Göçebe kıl çadırların kokusu üzerimde, bin yıldan uzak kentlerin içinden geçtim.

Akın akın geldim Anadolu'ya ve kaybettiklerimi orada buldum.

Ermeniler gördüm yüzleri ıslıl ıslıl, Rumlar gördüm aynı dili konuştuğum.

Luwilerin, Karyelilerin, Likyalıların mirası vardı omuzlarında.

Sonra Arap kardeşlerim, Kürt kardeşlerim.

Sonra Aramiler, Süryaniler, Keldaniler...

Semaha durdum Alev gözlü kardeşlerimle bir Mevlevi tekkesinde.

Abaza'nın Ali'nin hiçbir zaman camı olmayan kamyonuyla indim Giresun Dağları'ndan denize.

Annem muhtemelen 93 Harbi'nde Rusların kovalığı bir Gürcü, bilmez kendisi. Babamın Türk olmakla övündüğünü duyduğum olmamıştır hiç.

Yürürken o yiğit ve delikanlı kalabalığının içinde,

Ermenilerden biriydim ben de. Kalleşle kardeş olunamayacağını bilecek kadar yaşadım çünkü.

Ergen olmadan daha, arkadan adam vurmayı öğrenmiş o çocuğun kanından değilim ben.

“Beşikler vermiş Nuh’a” ve “Havva Ananın saçlarını okşamış” bu topraklarda bu kan kokusu yabancı değil, bilirim.

30 bin evladını kesmiş bir milletin ahfadıyız biz, bilirim.

İşte, “Ne Ermenisi,” diyenlere kimlik beyanıdır bu...

Yoksul Kürt köylüsüyüm ben, “Diyarbakır kırsalında” ürkütülmüş.

Malatya’da ara sokakta inatla direnen bir Ermeni’yim.

Hatay’da çetelesi gizli dosyalarda tutulan bir Arap Alevisiyim.

Yezidi’yim, şeytana tapmakla suçlanan. Aramiyim soyu tükenmiş, Tahtacı’yım.

Laz’ım aşağılanan ve Türk sayılan, Hemşinliyim dağ köylerinden.

Gürcü’yüm anne tarafından ve Abhazım.

Harran’da Sabiiyim tapınağı yıkılmış, Rum’um İstanbul’un bir ara sokağında.

Karamanlıyım, Türk tohumuyum kayda Rum diye düşülmüş.

Sivas’ta köyüne zorla cami yapılan bir Aleviyim,

Trabzon’da el çabukluğu ile din değiştirmiş bir gizli Hıristiyan’ım.

Filistinliyim, hiç görmediğim işgal altındaki topraklarda.

Tıkrit köyündenim, Bağdat'ta bombalanan Arap halkındanım bir bakıma. Pazaryerinde canlı bombanın canını aldığı Şiilerdenim.

Amerika'da aşağılanan siyahîlerdenim bazen, Latin Amerika'da Aztekim, Mayayım. Mısır'da Fela-hım bazen, Çeçenim, Çerkezim.

Göçebe kıl çadırların kokusu üzerimde, bin yıldan uzak kentlerin içinden geçtim. Akın akın geldim Anadolu'ya ve kaybettiklerimi orada buldum.

Kavimler kapısının bakiyesiyim ben, kim eziliyorsa, kim horlanıyorsa oyum.

Ağır Siyaset

Kimsesizler mezarlığında bulunmuş bir ölüdür siyaset bazen, kafasına küt bir cisimle vurulmuş. Yatar ortalık yerde, görünmez. Bulunana kadar "kayıp" tır adı, bulunduktan sonra faili meçhul. Bilinmez hangi kapalı kapının ardında peydahlandığı ama kan kökusudur ele veren hep. 1001 operasyon yapa yapa yükselir devletin dehlizlerinde, gençleri vura vura ilerler.

İşkencede elektrik değmiş mahrem organdır siyaset. Titrer ta derinliklerinde, yanar için için, çarpılır. Sızlar kayıtsız kalmış yüreklerin orta yerinde. Resmi tabancalara verilmiş vur emridir bazen; sıkılır karanlığa ve hep en düzgün evlatlarını vurur.

Bir büyük unutuştur bazen siyaset, unutulmaz izler bırakan. En olmadık gecede sabaha çıkmış beklenmedik darbedir. Beslemeyip asmaktır utanmaz bir cellât sırtışıyla. O darbeye tutulmuş koltuktur bazen, üstünde meşru meşru gülümsenen.

Arkasından hançerlediğin adamın cenazesinde ön

safta olmaktır siyaset. Cami avlusunda cemaate sırtıtmaktır; ölüm korkusunu bastırsın diye. Resim yapmaktır sanatın içine tüküre tüküre. Yüzsüzlüğü yüz yapmaktır bazen, ölüm ve işkence kokan bastona dayanıp yaşlı bir budala gibi görünebilmektir.

Dağa çıkardıklarını ovaya davet etmektir bazen siyaset ve ovadakilerin yok oluşuna kaza süsü vermektir. Balığı yakalamak için içine pislenmiş denizlerin kıyısında tatile çıkmaktır sonra. Kundakçılık yapıp, çevreci çevreci dolaşabilmektir.

Halkla asla karşılaşmadan halkçı görünebilmektir siyaset. Tarikat kapısı aşındıra aşındıra laik kalmaktır. Takaların dümenine dümendenden iştirilmiş bir laz fıkрасını şiir diye yutturabilmektir bazen. Her fırsatta kaçılmış meydanlara bir kahraman gibi dönmektir siyaset.

Kandırılmış analara çaktırmadan edilmiş bir küfürdür siyaset, yoksul oğulları ağladığında. Fukaranın İslamını, zenginin sofrasına katık etmektir. Yüzde 30 ile yüzde 10 arasında yüzde bin fark sığdırma hokkabazlığıdır siyaset.

Memleket battığında hep su üstünde kalmaktır siyaset. Çalarken, canbaza bak diyebilmektir en inandırıcı ses tonuyla. Hep yanlış yapıp, hep doğrucu kalabilmektir bazen. İçinden çıkardığın tavşan sayısını unutup, şapkayı emekli etmeden yaşayabilmektir.

Kurtarıcı gibi gelip halkın ırzına geçmektir bazen siyaset. İnsana geçit vermeyen şehirlerinin tepelelerine otomobil deliği açmaktır bazen. Gecikmiş metrosunu, boyu küçük işlevi büyük gösterebilmektir. Treni komünist, kamyonu liberal ilan edebilmektir. Hep halka arz edip, hep zengine kazandırabilmektir. Ahlâka ve insafa hiç aldırmamak ama gözünü borsadan ayırmamaktır bazen siyaset.

Başına aldığı ağır bir darbeden hafızası yitmiş bir

kalabalık dalgalanmakta. Kimin arkasından gidiyorsa tecavüzcüsü odur!

Körler Düşerken

Kör keşişler birbirine tutunmuş yürümektedir. En öndeki kör keşişin ayağı yerdeki bir nesneye takılmış olduğu için düşmek üzeredir. Ona tutunan kör keşişin de öndekine bağlı olarak dengesi bozulmuştur ancak yüzünde ne olup bittiğini henüz anlamamış olmanın şaşkınlığı vardır. En arkadakiler de bir denge sorunu içindedir ama onlar henüz düştüklerinin farkında değildir. Biraz sonra hepsi yüzüstü kapaklanacaktır ve duyulacak acıdan önce, boşlukta kaldığını fark eden aklın körlerin yüzlerine ilıştirdiği o garip gülümseme andan koparılmış ve resme aktarılmıştır. Brueghel'in "Körler" tablosunu anlatmaya çalışıyorum. Müthiş bir sahne, birbirine takılmış körler düşmeye hazırlanmaktadır.

Ne yazık ki düşmekte olan körlerin adlarını bilemiyoruz. En önde yere kapaklanmak üzere olanın adı Aznar; arkada ona yapışmış ve dengesi bozulmuş olanıki Blair, arkada üçüncü ve düşmenin kaçınılmazlığının farkında olan Bush, ona tutunan ancak yüzünde "bir şey olmamış havası" ve müstehzi gülüşlü olanıki Sharon olabilir. Sakınca yoktur ve adlarını da bildiğimize göre tabloyu tamamlanmış sayabiliriz.

Birbirine tutulmuş körlerin düşüşünü izliyoruz; gülmek ayıp, üzölmek fazladır.

Bunlar dünyaya barış getirmek üzere birbirine tutunmuşlardı. Kördürler ve nereye ellerini uzattılsa kırıp dökmüşlerdir. Şu Yugoslavya'nın haline bakın, aylarca bombalayıp, parça parça ettikleri bu ülkedeki,

bütün etnik gruplar, bütün dinler ve mezhepler birbirini öldürmek için fırsat kollamaktadır. Barış getirdikleri Balkanlarda insanlar birbirini doğramaktadır. Filistin’de peydahladıkları ırkçı-Siyonist devlet yok-sul Filistin halkını boğazlamakta, işgal ettikleri ülkenin her yerini utanç duvarları ile örmektedir. Irak’ta ise “bitmiş savaş”ın dehşeti yaşanmaktadır. Bush’un kör ve akılsız Irak işgali, savaşı bütün dünyaya yaymış, bölgesel saldırılarını bir dünya savaşına dönüştürmüştür. New York, Madrid, İstanbul vurulmuştur, Londra ve Varşova vurulmayı beklemektedir, Paris ve Köln korku içinde titremektedir.

En öndeki kör keşiş, 200 yurttaşının ölümünü bile kendi çıkarı için kullanmaya kalkmıştır. Adi Blair olanı uydurdukları yalanı örtbas etmek için cinayet işlemiştir. Mongolluktan kıl payı sıyırttığı her halinden belli olan en eblehleri herkesi kör alemi sersem sanmanın şavalaklığı içinde elindeki muazzam gücü dünyanın temellerini dinamitlemek için kullanmayı sürdürmektedir. En arkadaki ise kendinden olmayan herkesi, goyim’i ortadan kaldırmaya ant içmiş yeminli bir katildir. Ve en öndeki düştüğü için hep birlikte düşmektedirler.

Gülmek ayıp, üzölmek fazladır; ancak düşmekte olan körlere tutunup dengesini sağlamaya çalışan diğer körler gülünçtür. Bir eblehin yaptığı “Büyük Ortadoğu” projesinin, eninde sonunda Ortadoğu’yu balkanlaştırmak anlamına geleceğini görmeyen bu bakar körler, akıldan da yoksun oldukları için koca koca ölkeleri, körlerin yarattığı ateşin içine atmaktadır ve önce kendilerinin yanacağıının farkında değildir.

Peki, körler niye kör ve neden bu kadar çoklar. Işıkları yoktur ve ışığı olmayanın bir göze ihtiyacı olmaz. Körler düşüyor ve başka körler ayaklarına takılanın Laden olduğunu sanıyor.

Oysa bütün sokaklar kan revan, bütün yoksul ülkeler kan kırmızısı ve ayaklarına takılan çocuk ölüleridir.

Körler düşüyor... Düşmek önemli değil ama ucunda kan gölünde boğulmak da var.

Yangın Kulesindeki Yangın

Yazmak zor; suya yazı yazar gibi yazılmıyor yazı. Aşk yoksa göğsünün en mahrem yerinde kurda kuşa yem etmemek için zulaladığın, ıkınarak yazılmıyor yazı. Tutkuyla sevmelisin şehrini, insanlarını. Ülke ne kıskançlıkla bağlı olmalısın, delikanlı bir yürek taşımalsın ki, haksızlığa başkaldırasın. Yazı yazmak zor, suya yazı yazar gibi yazılmıyor yazı.

İstanbul Üniversitesi asırları devirmiş bir kurum. Ne bilge kişiler gördü kim bilir, ne deli yürekler... Ortasında bir yangın kulesi: İnsan utanır. İstanbul Üniversitesi'nin orta yerindeki o yangın kulesinde artık hiçbir gözcü yok. Asırlar devirmiş o kurum, üstüne ölü toprağı serilmişçesine sessiz. Bütün ülke arsız bir kundakçının kurbanı. İstanbul Üniversitesi çökmüş kendi üstüne, yatıyor sahipsiz bir ceset gibi İstanbul'un orta yerinde.

Bakın işte; en beğendikleri romancı İclal Aydın. En beğendikleri şair Sunay Akın, en beğendikleri gazete "Milliyet." En beğendikleri tiyatrocı Yılmaz Erdoğan. En beğendikleri dizi aşk bilmem nesi... Seçimi bu olan o üniversitenin orta yerinde bir yangın kulesi.

Önce yangın kulesi tutuşunca yazmak zor. En entelektüeliniz ve en genciniz görmediğini okuyamıyorsa, beğenmiyorsa, üniversitelerimiz yok artık,

okullarımız yok. En derin sorunu kız sorunu liselilerinizin. Dilenci yaptınız köylülerinizi, okumuşlarınızı düzenbaz, bütün hırsız patronlar velinimetiniz. Grevsiz fabrikalarınız, işçileriniz sessiz.

Biliyorum her seçimde yanılıp, bir daha yanılmak için beklersiniz bir dahaki seçimi. Sıkışmış trafikte bunalıp küfredersiniz en yakınınızdakine. Ezersiniz zayıfı, başınızı eğersiniz gücün önünde. Dizilerin önünde dizilirsiniz her akşam, puştlara ün dağıtırısınız. Bütün orospuları kutsarsınız ve karınızın başını örtmek için en önde koşarsınız.

İşte üniversiteleriniz de yok artık. Reklâm okuyor hepsi, ün izliyor. Popüleri şiir zannediyor, holding bültenini gazete.

Yazmak zor; suya yazı yazar gibi yazılmıyor yazı. Aşk yoksa göğsünün en mahrem yerinde kurda kuşa yem etmemek için zulaladığın, ıkınarak yazılmıyor yazı. Tutkuyla sevmelisin şehrini, insanlarını. İhaneti görmüyorsan, haykırmıyorsan yazı yazmak zor: Yangın kulesinde baş edilmez bir yangın...

Bir bahar gününde, gençleri ihanet etmiş bir yaşlı şehir: Ağlamaklı haline mi versem, ihtiyarlığına mı? Açmaya durmuş erguvanlardan utanmasam ben de ağlayacağım!

Devlet Teorisi

Kızımın gittiği okulda sınıf mevcudu 60'ı (yazıyla altmış) geçtiği için, evimin daha yakınında açılan yeni bir okula nakil yaptırmaya karar verdim. Okul bir sokak yukarıda olduğu için yapmam gereken ilk şeyin bir "torpil" bulmak olacağını o zaman öğrendim. Okul yöneticisi Bey, "torpili" yanında götürdü-

ğüm için kızımı okuluna kendi kontenjanından almayı kabul etti. Ancak "Gönlümden ne koparsa" küçük bir bağış yapmam gerekiyordu. Ben "onlardan" sayıldığım için, miktarın önemi yoktu.

Ama önce, benim ben olduğumu ve kızımın da kızım olduğunu ispat etmek üzere başka bir devlet kurumundan belge almam ve bu belgeyi yine başka bir devlet kurumu olan okula götürmem gerekiyordu. Devlet, benim ben olduğuma inanmak için benim beyanımı yeterli görmüyordu. Üstelik kızım, başka bir devlet kurumunun öğrencisiydi.

İstenen belgeleri tamamladıktan ve bankaya 500 Ytl (yazıyla beşyüz ytl) yatırdıktan sonra yeniden okulun yolunun tuttum. Müdür yardımcısı önce banka makbuzuna baktı ve yüzünü buruşturdu. Dedğine göre, "Okulun sokağında oturanlar bile bunun üç katını yatırıyor" du. İyi para!

Kızım bir hafta sonu şehir merkezine yaptığımız gezi sırasında yediği köfteden zehirlendi. Gece hastaneye kaldırdık. Annesi kendisinin ve kızımın sağlık karnelerini yanına aldı. Artık özel hastaneler de SSK'lılara bakıyordu ya! Acil servisten içeri girip sağlık karnelerini uzattığımızda, sorulan ilk şey vizite kâğıtlarımızın olup olmadığıydı. Gecenin ikisinde acil serviste vizite kâğıdı! Ne zaman hasta olacağımızı bilemediğimizden yanımızda taşımadığımızı söyledik. O zaman muayene ücretini peşin ödemişimiz gerektiğini öğrendik. Kızımın annesi buna biraz içerledi. Görevli, kızmamızın bir işe yaramayacağını, vizite belgesini getirmemiz halinde vizite ücretini iade edeceklerini söyledi. Ancak, zaten iade edilecek miktar ödediğimizin yüzde 20'si kadardı. Üstelik kapıyı geçtikten sonra yapılacak hiçbir işlem sigorta kapsamında değildi.

Benden "anayasal bir hak" olan eğitim hakkımı kullanmam için rüşvet isteyen okul bir devlet okulu.

Üstelik aynı devletin ceza yasası, kızımı okula götürmemem halinde beni cezalandırmaya hazır. Bu okulun harcında, benden ve kızımın annesinden kesilen vergiler de var. O müdürün, o müdür yardımcısının maaşını ben ve benim gibiler ödüyor.

SSK denilen kurum her ay maaşlarımızın önemli bir kısmını yasa gereği zorla alıkoyuyor. Yapması gereken tek şey hasta olduğumuzda bakılmamızı sağlamak. Karne vermiş ki, bizim biz olduğumuz anlaşılmalı diye. Ama bizim biz olduğumuzun anlaşılması işverenlerimizin vereceği belgeye bağlı. Devletten ve işverenden belge almadıkça biz, biz olmuyoruz. Üstelik kendi vereceği hizmeti özelleştirmiş devlet. Özelleştirirken koruduğu tek taraf ise sağlık hizmeti veren kurumlar.

Fanatik özelleştirme karşıtı değilim. Devlet rakı, sigara üretmesin tabii. Üstelik özelleştirme ile rakının kalitesinin tavana vurduğunu da teslim ediyorum. Fakat sağlığı, eğitimi kurda kuşa yem etmiş bir devlet kendi kendini de dinamitlemiş olmuyor mu?

Söyleyeceğim çok şey var bu konuda elbette. Teorik altyapım iyidir. Devlet teorisini de ne olduğunu anlatacak kadar hatmettim. Bu konuda asıl yazıyı yazmak için yargının ve kolluk kuvvetlerinin de özelleştirilmesini bekliyorum!

Kara Kış

Veba çaldı kapıyı, kuşları yaka yaka bitirdik. Serçeler kayboldu, kumruların başı eğik.

Kara kış geldi bir sabah ansızın. Sabah kuş sesiyle uyanmak yok artık. Güvercinleri kovacağız pence-remizden, serçelere ekmek kırıntısı bırakmayacağız.

Martılara simit atan vatan haini. Veba kapıyı çaldı, kuşları yaka yaka bitirdik. Karakışın beyazındayız artık.

Ağaçsız, çiçeksiz, böceksiz yaşamaya alıştık. Kuşsuz da yaşarız nasılsa. Sevgisiz yaşamaya alıştırılmış bir halkın ahfadıyız biz. Dörtnala gelip uzak Asya'dan, Akdeniz'e bir kısarak başı gibi uzanan bu topraklarda şekilsiz betonlardan başkasına yer bırakmayacağız. Şehirler kuracağız nefessiz. Yollar yapacağız, hiçbir yere gitmeyen. Kışlar da, kuşlar da düşmanımız olacak.

Düşene aldırmayacağız, güçlüye tapınacağız. Yoksul ve sefil olana âşık olacağız. Dizilerin önünde dizileceğiz, sevgisiz edebiyatı kutsayacağız. Felsefe yapana hor bakacağız, bilimi aşağılayacağız. Bizim gibi düşünmeyi yaşatmayacağız. Kurtlar vadisinde uluyacağız kurtlarla birlikte. Katillerimizle gurur duyacağız, hırsızlarımızı onaylayacağız. Sporculara ağız dolusu küfredeceğiz. Rüşvet veren de alan da bu vatan için... Çalmayan, çaldırmayan namussuz. Yurdunu seviyorsa eğer bir insan, vardır bir çıkarı. Halkını seviyorsa, modası geçmiş komünisttir. Adam dediğin çalsın ki, çalmamıza göz yumsun. Yurtsever dediğin öldürsün ki, öldürmemize ses çıkarmasın. Hükümet dediğin sadaka verendir, onurda söz eden onursuzdur kuşkusuz.

Gemini yüzdüren kaptandır evet. Malı götüren uyanık. Evet o zenginler çalışa çalışa zengin oldular. Yatırım yaptılar sırf bizim için. Çalışıp evimize ekmek götürebiliyorsak o arsızların yüzü suyu hürmetine. Yabancı sermaye namussuzum bizim için geliyor, kapıyı açmayanın avradını... Fabrikalarımızı da bizim için alıyorlar, ne sanıyorsunuz. Emperyalizmin modası geçti, sömürü artık kötü değil. Sömürü duasına çıkalım hep birlikte, engelleri kaldıralım. Sendikaları sarıya boyayalım, dernekleri beyaza.

Sivil toplum olalım, açık topluma açılalım. Soros sorsun hatırımızı, AB okşasın. ABD'nin gücünü görmeyen kör olsun. Iraklıları bombalıyorlar, oh olsun. Evet, Araplar hain, İsraililer Türk dostu.

Sabah sabah Seda Sayan izleyelim, akşam akşam Okan Bayülgen. Ertuğrul Özkök okuyalım sadece, Rifat Ababay takip edelim. Bütün isyankârlarımız romantik olsun, içsin içsin ağlasın. Kaldırdığı tek baş, küçük isyankâr romantiğinki olsun. Dedikodularımızı kamulaştıralım, hayatlarımızı genelleştirelim. Devletin malını özelleştirelim, seçimi değil geçimi dert edelim. Ne olcek bu Semranımın hali yaaa! Ata Türk'e anıtkabir yaptırsak, ağlasak ön duvarında.

Veba çaldı kapımızı, kuşları yaka yaka bitirdik. Serçeler kayboldu, kumruların başı eğik. Kara kış geldi bir sabah ansızın. Sabahları kuş sesiyle uyanmak yok artık. Güvercinleri kovacağız penceremizden, serçelere ekmek kırıntısı bırakmayacağız. Martılara simit atan vatan haini.

Kuşları yaka yaka bitirdik, karakışın beyazındayız artık.

Metro'ya Övgü

"Metro" gazetesi fikri benden önce vardı. Bir gün Sedat'la karşılaştığım zaman benim de fikrim oldu. İşsizdim, parasızdım. Artık bir Aydın Doğan matbuatı haline gelmiş olan adı çeşitli ve fakat içeriği bir örnek gazetelerde bana ihtiyaç yoktu; bunu biliyordum. Bütün kapıların yüzüme kapandığı bir zamanda, sessiz, mütevazı bir kapı sonuna kadar bana açılıyordu. Üzerime ne düştüyse kabul ettim. "Metro" projesinin bazen başında oldum, bazen sonunda. Her durumda gerçek gazetecilerle tanıştım. Sedat'la za-

ten mesai arkadaşıydım. Ercan'ı "Metro" da buldum, İbo'yu da, Serdar'ı da, Ayşe'yi de, Ramazan'ı da, Selim'i de, Önder'i de. Öğreneceklerim vardı daha, öğrendim. Öğreteceklerim vardı, öğrettim. Paylaşacak yol paraları vardı, paylaştım. Evimin yolunu tuttum işini yapmış olmanın huzuruyla. Paylaşacak sıcak ekmekler vardı, paylaştım. Yazılacak yazılar vardı, yazdım. Dürüstlüğü de gördüm bir kez daha, üçkâğıtçılığı da. Ünlüler de geldi geçti aramızdan, ünsüz ama namuslu gazeteciler de. "Metro", Türkiye gazeteciliğinde yaşanmamış bir öyküydü, yaşandı bitti. Metro, Türk gazeteciliğinde başlamamış bir hikâyeydi, şimdi başlıyor.

Bir büyük ailenin içinde olmaktan mutluydum. Bir büyük ailenin içinde olmaktan mutluyum. En büyük övgüleri burada aldım. En büyük utançları burada yaşadım. İnsan var bu mesleğin içinde, evet. İnsanlığın çölü bu meslek, amenna. Ama Donkişotlar da var hâlâ aramızda, her şeye rağmen. Hâlâ gazeteciler, hâlâ sapına kadar emekçiler... Hâlâ çıkardığı gazeteyi koklayanlar var aramızda. Hâlâ mürekkep kokusuna âşık olanlar. Metro, gerçek gazetecilerin evlerine sıcak ekmek niyetine götürdüğü gazetelerden biridir, ne mutlu bize. Metro, hırsız patrona bir namus manifestosudur, ne mutlu bize. "Metro", kentlilik bilincidir, modernleşme çağrısıdır, İstanbullu olma arzusudur, gazeteci kalma çılgılığıdır, eşit ve özgür yaşama arzusudur, haksızlığa başkaldırma iradesidir. Bir kapı açtık durduk yerde, hiç yoktan. "Metro" bu misyonun bilincidir ve bu bilinçten duyulan güvendir.

Bundan elli yıl sonra, yüz yıl sonra AKP'yi kimse hatırlamayacak ama "Metro" kalacak. Kadir Bey'i kimse hatırlamayacak ama metroda ücretsiz gazete dağıtanlar kalacak. İdris Bey'i bilemeyeceksiniz ama "Metro" kalacak.

Ben, Orhan Gökdemir, "Metro"ya kan verenlerden biriyim. Hâlâ işsizim, hâlâ parasız. Tek kuruş almadım "Metro"yu çıkardığım için. Tek kuruş almadım "Metro"ya yazdığım için. Yazılarım ortada. Yazmadıklarım için borçluyum. Yolu "Metro"ya düşenlerle buluşmak istedim. Yolu metrodan geçenlerle dertleşmek... Yapabildiğim zamanlar oldu, yetişemediğim zamanlar da.

Ama hep özgür oldum, hep özgür hissettim kendimi. İkına ikına yazmadım hiç. Patronun hoşuna gitsin diye değiştirmedim kalemimin yolunu. Baştan aşağı aşksa, baştan aşağı isyansa yazdıklarım "Metro" yüzünden. Ne kimse yazabilir bir daha, ne kimse basabilir.

Ey "Metro"cu dostlarım, özgürlüğün değerini bilin diyorum size, sınırsız paylaşmanın onurunu sahiplenin... Şu elinizde tuttuğunuz gazete uykusuz gecelerin, yoksul paylaşımların, inadın, onurlu direnişlerin, vazgeçmelerin, isyanların ürünü çünkü. Bastırın göğsünüzün üstüne. Azımsamayın. Az şey değil, her şeye rağmen.

Metro içinden tramvay geçen delik değilse, bilin ki Gazete Metro'nun yüzü suyu hürmetine. O yüzden hoşça kalın deyişimizdeki yeniden buluşma umudu.

Yahudiye Ağıt

Musa'nın Tot Mose olduğu zamanlarda, köleliğinizin başında, size kucak açmış Mısır'dan çıkarken daha, "Çalın" buyruğuna başkaldırmadığınız için belki tefecilikle lanetlenmeniz. Hırsızlığı hak saydınız, Mısırlılardan bildiniz.

Avraam, güzel karısı Sara'yı kız kardeşi olarak tanıtıp, firavuna peşkeş çekerken sessiz kalmanızdan

belki ötekiliğiniz. Sizden olanı ahlaklı sandınız, Firevundan bildiniz.

Yehuda'ya, o çalılık Tanrısına da ihanet etiniz. Musa dağda iken, altın buzağının sihrine kapıldınız. Şeytandan bildiniz.

İçinizden çıkmış tek peygamber Hırsto idi, Roma valisine gammazladınız. O hikâye Hırsto'nun çarmığındaki çivilerde parmak iziniz olduğunu söylüyor, aldırmadınız. Acılara yol açtınız, göz yumdunuz, methiyeler düzdünüz. Roma'dan bildiniz.

İbery'a'dan aşağılanarak kovulduğunuz yıl, İslam devletinin düştüğü yıldır. Hırsto'nun çocukları size acımadılar; Diri diri yaktılar. Dönenler döndü, dönmeyenler yollara düştü. Göçüp geldiğiniz, size kucak açan topraklar yine bu topraklardı. Borçlanmadınız. Mesih'ten bildiniz.

İnsanlıktan başka vaat edilmiş ülke yoktu, sığınmadınız.

Ey Yahudi kardeşlerimiz, ey acıların kutsadığı halk! Ey şaşı Tanrının mutsuz çocukları! Öldürdünüz çocuklar değil sürgünlüğünüzün sebebi.

Bu tarihten bir özgürlük dersi çıkarmamanız. Eşitlik için savaşmamanız, kardeşlik için el uzatmamanız. Artık Yahudi siz değilsiniz, Kana'da kanına girdiğiniz o çocuklar. Artık Musa'nın müritleri siz değilsiniz, Filistin'de sürgüne gönderdiğiniz o halk.

Ey çalılık Tanrısının çocukları: İnsanlıktan başka vaat edilmiş ülke yok, merhametse insan icadı.

Bak, Kana bulanmış ellerinizde acıdan, kederden iz yok. Yaka yıka ilerlediğiniz o toprakta yeşerecek hiçbir şey bırakmadınız. Kardeşliği bombaladınız, özgürlüğü boğdunuz. Ve acılardan damıtarak peydahladığınız o devleti mazlumun sırtındaki hançer yaptınız.

Ey Yahudi kardeşlerimiz, ey şaşî Tanrının kutsanmış çocukları!

Kandan kına yakılmaz... Acının ırkı, ülkesi olmaz siz bilirsiniz. Durdurun katillerinizi, lanetleyin ve temizleyin ellerinizi ki Tanrınız sizi bir kere daha terk ettiğinde geride yine sığınabileceğiniz bir şeyler kalsın.

Küçük Adamlar

Dile kolay 25 yıl geçmiş üzerinden. 25 yıl önce, bir sabah tank sesiyle uyandığımda lise ikinci sınıf öğrencisiydim. Belki o güne kadar adını bile bilmediğim generalin teki, "Yönetime el koyduk," diyordu. Toplum daha "Atatürkçü" yapacaklardı. İçimizden bir milyonunu alıp alıp götürdüler. Bazıları bir daha geri dönmedi. 10 yıl sonra, 15 yıl sonra dönenler oldu. İşkence, eziyet, terör, amaçsız şiddet yıllar boyunca sürdü. Toplumun en dinamik, en bilinçli, en siyasi kesimi o uğursuz 12 Eylül gecesinden sonra adeta bir tırpanla biçildi.

Sonra, hepimizi Atatürkçü yapmak için yola çıkanlar amansız bir İslamileştirme politikasını yürürlüğe koydular. Dini ucuz bir disiplin aracı görüyorlardı. Tarikatları el altından desteklediler. Yurtdışında yaşayan yurttaşlarımız üzerinde Toplumla İlişkiler Başkanlığı adını verdikleri bir kuruluş aracılığıyla psikolojik harp taktikleri uyguladılar. Diyanet İşleri Türk İslam Birlikleri o dönemde devlet eliyle girişilen dini örgütlenmenin en büyük delilidir.

Kitapların bir suç aleti olarak algılandığı, politikanın karalandığı, yurtseverliğin üç beş darbecinin tekeline alındığı o dönemden sonra yeni bir tip ortaya çıktı. Görünüşte muhafazakâr, her ibadeti küçük

çaplı bir şov olan, derin bir biçimde sağcı, bezirgân, üçkâğıtçı, siyasetle ilişkisini bir çıkar ilişkisi olarak algılayan 12 Eylül kuşağıydı bu.

Özalizm geldi üstüne. İslamileştirilmiş toplumun piyasa Tanrısına teslim olmasıydı Özalizm. İş bilen memurlar dönemini de o açtı. Yoksul olmak ayıptı artık. “Ben adamın zenginini severim” lafı onundur. Siyasete “Küçük Turgut”u da o soktu. İdeolojiler bitmişti ve şekilsiz adamlar devri açılmıştı. Küçük Turgut’la büyük Kenan arasında kalmıştı koskoca bir halk.

Küçük Turgut ve ikiye bölünmüş bir dindarlık... İşte zamanımızın iki şifresi. Bakın görüyorsunuz, içki içmeyi günah sayan adamlar kendisini eleştirenlerin uygun yerine üç nokta koyabiliyor. “Ulan” diye söze başlayıp, noktayı koymadan önce kahvehanede söylense cinayete yol açacak bir sürü lafı sıralayıveriyor. Ortalıkta ne ideoloji, ne siyaset; elini sallasan Küçük Kemal’e, Küçük Recep’e çarpıyor.

12 Eylül’ün tahribatı işte bu. O işkence tezgâhları, o yargısız infazlar, o dizgininden boşalmış şiddet, o hukuksuzluklar, o emir komuta zinciri içindeki mahkemeler bunun içindi. Gencecik insanları ipe çektiler sırf bunun için. Bu bisküvi pazarlamacıları, bu kaçak villacılar, bu pastörize yumurtacılar içindi her şey. İnsansız kaldık sonunda, sevgisiz kaldık.

Küçük Turgut’la Büyük Kenan arasında bitirdiler hepimizi. Öyle bir korku saldılar ki içimize Küçük Turgut’tan, Büyük Kenan’dan başkasına oy veremiyoruz artık.

Korkuyla felç ettiler hepimizi, geleceksizlikle aklımızı bozdular. “Kemal Abi” onun için abi, “Çoban Sülü” onun için baba. Biliyorum gidip oy vereceksiniz yine Küçük Turgut’a. Elinizde olanın ne olduğunu bilemeyeceksiniz.

Cuma Sessizliği

Fark ettiniz mi, Cuma namazı sonrası cami önü ateşli mitingleri kesildi. Şalvarlı-poturlu tipler tam siper oldu. Ürdün’de, Filistin’de, Irak’ta ABD ve finosu İsrail’in “Müslüman kardeşlerini” katletmeleri onları “başörtüsü” kadar heyecanlandırmıyor bizimkileri. Partileri iktidarda, Siyonizm ile işbirliği dorukta. İsrail kaynakları İsrail-Türkiye ilişkilerinin mükemmelleştiğini söylüyor. Dini bütün iktidar çevreleri sivil katliamlarına rağmen “İsrail-Türkiye askeri anlaşmalarını gözden geçirmeyi” aklına getirmedi. Kardeşlerinin iktidarda olduğu dönemde, din kardeşi zayıyatı dorukta. Ama cami önü şipşak mitingler yok.

Bunlar olurken Recep Tayyib biraderleri yine o nakaratlardan birini geveliyordu. Efendim imam hatipliler de bu ülkenin çocuklarıymış! Ona ne şüphe... Hatta onlar, imam hatipli olmayanlardan daha fazla bu ülkenin çocukları oldular. Bir tanesi başhekim yardımcısı bile oldu. Gerisi müsteşar, olmadı, bakan atandı. Geçenlerde denize bikinili girdi diye kız çocuğu dövmeye bile kalktılar. Haşemalı, sakallı, poturlu olmak sıra dışı olmaktan çoktan çıktı. İčki satmak ciddi kahramanlık gerektiriyor artık.

Cami önü portatif mitingler yok. Ama geçtiğimiz haftalarda Taksim’de İsrail’e karşı yürümeye kalkanlara, dini bütün iktidarın polisleri meydan dayadı. İsrail, din kardeşlerini öldürürken, onlar işbirlikçi Suudi Kralı’nı misafir ettiler. Yerlere kırmızı halılar serdiler, dine uygun çış yapsın diye tuvaletlerinin yönüne kibleye göre ayar çektiler. “Laik” matbuat ile birlikte yeşil petro-dolarların önünde secde edip, “Piyasa Tanrısı hoşnut olacak,” diye sevindiler.

Kendilerinin yalancısıyız, bunlar herkesin karı-

sına kızına İslami nizam vermeye çalışırken kendi karılarına Sibel Can nizamı uyguluyorlar. Karıları o dansöz-şarkıcıya benzesin diye lens parası verdiklerini “Yeni Şafak” gazetesinin iddiası.

Halka karşı acımasızlar; Ordu’da fındık mitingi yapanları sopalamadı diye, polis müdürünü tart etmeye kalktılar. Çaresiz çiftçiye “Ananı da al git,” diyenler onlar, Suriye ve İran sivil uçaklarını indirip arayanlar da. Peki, niye İncirlik Üssü’nden silah taşıyan TIR’ları durdurmuyorsun? Oturdular İsrail’in ve ABD’nin kucağına, Cuma çıkışı tık yok.

Sağın hastalığı bu. Derinlik yok, fikir yok, fikrin arkasında durma iradesi yok. Davul tozu ve minare gölgesi üzerine bir parça sokak sosu koyunca, al sana yeni hareket. İşçiye aynı arsız düşmanlık, memura aynı şaşkınlık bakmalar, dış politikada aynı ampul kafalılık.

Gidin bakın Anadolu’ya; tarımı dağıtıp halkı dilenci ettiler. Yoksullar kaymakamlık, valilik kapılarında. Kapıkullarına ulufe dağıtır gibi para, sadaka dağıtıyorlar. Dilencilik arttıkça onur azalıyor, bunların oyu artıyor. Gerisi dilenci gevezeliği...

Siyonizm’in ezdiği “din kardeşleri”nin çılgınlığını sağır sultan duydu, bunlar duymadı.

Cami önlerinde tık yok...

Bayram ve Yılbaşı Duası

Yılbaşı bu kez bayrama denk geldi. Tartışmalara bakmayın siz, ikisi de bizimdir. Kalkın erkenden, büyüklerinizin ellerini öpün. Kutlayın bütün yakınlarınızı, dostlarınızı, sevgililerinizi. Sonra oturun, için bir güzel, sofranızı paylaşabildiklerinizle. Saat 12’yi

vurduğunda çılgınca zıplayın, öpün ayırt etmeden etrafınızdakileri. İçinizde hâlâ bir kuşku varsa selam göndermeyi ihmal etmeyin İsa'ya ve Muhammed'e. Kullarının mutlu olmasından endişelenen bütün kutsallarla ilişkilerinizi kesin. İyiye ve doğruyu bilmişseniz zaten siz de onlardansınızdır, korkmayın.

Ruh hastası olup hastalığını bulaştırdıkça mutlu olan siyasetçilere kanmayın sakın. Onları haremle-riyle baş başa bırakın. Özellerine girmeyin genel takılanların. Kenan Doğulu'ya aldırmayın, geri kafalı kalın. AA1'in sihreine inanmayın. Serdar Ortaç çıkınca arkanızı dönün, ondan bir zarar gelmez. Orhan Pamuk'u nobeliyle baş başa bırakın ki halka rağmen iş tutulmayacağını farkına varsın. Ama sırf o söyledi diye doğruların doğru olmaktan çıkacağını da sanmayın. Elbette olmuştur geçmişte kötü bir şeyler.

Düşünün, kılavuzunuz Zekeriya Beyazsa, Medyum Memişse; mesihiniz Adnan Hocasay, ekonominizi Ali Babacan yönetiyorsa, müstakbel Cumhurbaşkanı dünyayı koca bir başörtüsü diye algılıyorsa, ülkenizin tek dostu Amerika Birleşik Devletleriyse, okullarınız eğitimsiz, hastanelerinizi sağlıksız kalmışsa yeni bir yıla girmek ne büyük mutluluktur. Hâlâ ayaktaşınız işte, hâlâ direnmektesiniz.

"Hürriyet"ten, "Posta"dan, "Zaman"dan, "Akşam"dan, "Sabah"tan sıkıldıysanız, alın "Haberist"le idare edin. Baldır bacağı, üçkâğıdı, dalavereyi, tariksizleri, talihsizleri, Amerika'da kanal kurup adını ebru koyanları ibra etmeyin. Az kan akıtın dinen caiz olsa da. Hayvan boğazlamanın nasıl bir ibadet olduğunu düşünün bir kez daha serinkanlılıkla. Bütün şeytanlıklara onay verip, şeytan taşlamaya gidenleri onaylamayın.

Özgür olmayı istemekle yetinmeyin hiç, çıkın onu her gün yeniden fethedin. İyi zamanlarınız olsun diyorsanız çalışın. Bırakın sabah akşam borsa tapınma-

larını. Sokakta yatana sırt çevirmeyin. İnsan olmak istiyorsanız, dönüp insanların bakacağı bir yüzünüz olsun. Koruyun kâinatın en güzel şeyini; kafalarını-zı.

Mutlu bir yıl size ve bütün günleriniz bayrama dönsün...

Tanrının Papa'zı

Papa 16. Benedikt geldi, gitti. Yollar kesildi, polisler teyakkuza geçirildi. Keskin nişancılar dam üstünde kış rüzgârına karşı beklenmedik bir saldırı gözetlediler. Fener Patrikhanesi aylar öncesinden bu ziyarete hazırlanıyordu. Duvarlar yenilendi, çatılar aktarıldı, bahçeye çeki düzen verildi. Türk gazeteciler yine yanılıp, tepedeki kırmızı okulu Fener Patrikhanesi diye bastı sayfalarına. Artık ne patriği, ne cemaati kalmış, her şeyi "basın sözcüsü" sıfatını kullanan bir hanıma bağlı Türk Ortodoks Patrikhanesi konuk edildi ekranlara. Sevgi Erenerol Hanım Fener Patrikhanesi'nin ve başının Türkiye için nasıl bir tehlike olduğunu anlattı kim bilir kaçınıcı kez. NATO toplantısına kaçan Başbakan, uçağın kapısında karşıladı resmi misafirini, kaçamadı. Papa geldiğinde, İstanbul'un yollarında "Papa gelmesin" afişleri sallanıyordu hâlâ. Papa geldi gitti, hiçbir şey değişmedi.

Oysa Benedikt nam Ratzinger Tanrıyı bile ür-kütmüş bir karanlık adam. Kutsal bankanın aklanmış paralarının dipsiz kasası. Propaganda 2'nin ve Gladio'nun küf kokan müttefiki. Londra'da bir köprüde asılmış cepleri taş dolu ölünün sırtındaki bıçağın sahibi.

Vatikan doğum kontrolüne karşıdır evet ama bu

onun prezervatif fabrikası sahibi olmasına asla engel değildir. Hitlerle işbirliği yapması, Mussolini ile aynı yatağı paylaşması günah değildir kitaplarında. Dünyanın dört bir yanındaki Katolik din adamlarının kaçının cinsel sapık olduğunun dosyası tutulmamıştır.

Papa ölene kadar seçilir evet ama bazı papalar zamansız ölür. Ve Tanrının takdiri değildir erken kalan papa cenazeleri.

İtalya'daki derin devletin dibinde Katolik din adamlarının keli görüldüğünde anlaşılmıştı kiliselerinin soğuk savaş bulaşığı olduğu. Vatikan tarihinde ilk kez seçilen Polonyalı Papa da derin bir adamdı; Brzezinsky ile çıktığı Polonya seferini CIA Dolarları ile finanse etmişti. Tanrısı, çişini tutmasına yardım etmedi ölene kadar. İşlediği suçların ağırlığından çarpılmış omuzlarını düz tabuta sığdırmak Kardinallerin çözdüğü en zor problem oldu.

Haçlı seferlerine çıktıklarında da dini çıkar için kullanıyorlardı. Batı'nın zenginleri toplayıp arkasına bütün çapulcuları, uygarlığı fethettiler. Doğu'daydı insanlık adına ne varsa ve yakıldı hepsi Tanrı adına. Bakmayın siz Ratzinger'in Ayasofya içindeki kendinden geçmiş haline. Orayı ilk ve son kez yağmalayanlar işte o çapulculardı.

Papa 16. Benedikt geldi gitti. Demek ki ondan önce 15 Benedikt daha. Jean kaç tanedir hatırlamıyorum. Aslında unutmakta da haklıyım. Papa geldi gitti, hiç kimse hiçbir şey hatırlamadı. Bize kaldı ezelî düşmanlarımız. Ekumenik ünvanını kullanmasını engellersek bizimkisinin ve engellersek ruhban okulu açmasını 32. Benedikt başka yere gider artık.

Din kisveliler büyüyorsa bu kadar, inanın insanlık küçülüyordur

Sevgi Manifestosu

Çinliler bir insana beddua niyetine “İlginç bir dönemde yaşayasın,” derlermiş. Bize kim beddua etti bilmiyorum ama ilginç bir dönemde yaşıyoruz. Güçlüler güçsüzleri, zenginler yoksulları, büyükler küçükleri ezip geçiyor. Toplumlar mısır piramitleri gibi yükseliyor en yoksulların omuzları üstünde. En az vergi verenler en çok kazananlar. Devlet de yoksulların omuzlarında. Aile de elbette bundan azade değil. Kadın, erkek, çocuk arasında tarifsiz bir hiyerarşi. Şiddet sınırsız. Fransa’da bile her 10 kadından biri erkeğinden dayak yiyor.

Sevgi bunun neresinde bilinmez ama günlerimiz olduğuna göre var yine de bir yerlerde belli ki. O gün sevgiliyi hatırlamamız gerekiyor, bunu anladım. Hatırlayınca mutlaka bir hediye de almamız gerekiyor ki günün mânâ ve ehemmiyetine uygun davranmış olabilelim.

Çağımız böyle; herkes koşuşturuyor bir yerlere yetişmek için. Zamanımız her zamankinden az. Sevgiliye bir gün, anneye bir... Bir de babaya yaz, ne kaldı geriye?

Oysa bilimsel araştırmalar insan ömrünün uzadığına inanmamızı söylüyor. Kendimize, sevgimize, hayata zamanımız yok çünkü.

Utanmaz medyakratların çalışanların tatillerine dil uzatabildiği bir ülke bizimkisi. Tembellik affedilmez bir suç henüz. Çok çalışmamız, az tatil yapmamız, evimize ancak yatmak için uğramamız tembihleniyor. Başarı, yükselme, kariyer hep buna bağlı. Sevgili bu yaşamın bir yerine sıkıştırılmış tarifsiz bir diş ağrısı. Piramidin ayakta kalması için planlama şart. Al hediyeği götür senede bir gün olsun bitsin.

Oysa en büyük hediye her gün sevgilinin koynun-

da uyanmaktır telaşsız. Dokunmaktır, kokusunu ciğerinin içlerine çekmektir. Bunun ise günü münü olmaz. İlginç bir dönemde yaşıyoruz, sevgilinin günü var ama sevgiliye verecek sevgimiz yok...

Ey erkekler, o gün kadınlarınıza hoyrat davranmayın yeter! Ey kadınlar, o gün tüketmeden geçirin hayatınızı. Tüketim Tanrısına teslim olmamış bir sevgimiz kalmıştı. Bakmayın siz onlara: Sevginiz ve sevgiliniz varsa bütün günler sizin. Değerini bilin!

İnsanlığın Karakışı

İlerleme; ne kadar masum bir kelime. Biliyoruz, öğretiler bize, ne olursa olsun iyidir ilerlemek. Makinelerimiz olsun, kendi kendine giden arabalarımız... Televizyonlarımız olsun bize uzağı gösteren, giysilerimizi değiştirelim modaya göre, evlerimizi büyütelim. Hiç girmedığımız odalarımız olsun iyidir, çöpe dökeceğimiz yiyeceklerimiz. Ambalajı cici olsun her ne almışsak, poşetsiz, petsiz yaşamayalım. Su olmayan suları içelim, suları kirletelim. Dereler irin aksın, göller çöp kussun. Kışımızı kâğıtla silme alışkanlığı iyidir ormanlar azalsa da. İlerleme iyidir, biliyoruz, öğretiler bize.

Atom santralleri kuralım ilerleyelim. Doğalgazı alıp fahiş fiyata, elektrik üretmeye devam edelim. Penceresiz gökdelenler kuralım şehrin orta yerine, sonra havalandırmak için makinelerle donatalım içlerini. Fabrikalar kuralım, atıklarını denizlere gölletelim. Kirletelim çevremizdekileri, sonra denize girmek için atlayıp uçaklara, yatlara, açılalım kirlenmemiş kıyılara.

Ama işte yakın gelecekte koca bir çölümüz olacak, ilerleyelim derken. Göğümüzü yırttılar, sularımızı

kuruttular. Buz dağlarını erite erite ilerliyor insanlık. Kar yağmıyor kışları ne güzel, ilerliyoruz. Yağmurlar da kesilir artık. Bilim adamları veriyor müjdeyi, fındığına kurt düşmüş Karadenizlilere, bekleyin pamuk ekeceksiniz diye. İlerleyeceksiniz daha hızlı, Karadeniz otoyolundan sonra.

Kırlangıçlar, kanaryalar yok artık. Öldüler bir bir havanın ağırlığında. Hamamböcekleri geleceğin kutsal hayvanı. Dayanıyor yırtığımız göğün altında bütün pisliklerimize, ilerlemeye inat.

Otomobilimiz, evimiz, yazlığımız, kışlığımız, içi dolu buzdolaplarımız. İlerliyoruz çok şükür. Göğes kim bakıyor ki yırtıldığından haberi olsun. Yağmurda ıslanan mı var artık. Yıldızlara bakmıyoruz kurduğumuz kentlerde, ıslıl ıslıl bir gökyüzü her yerde ilerliyoruz.

En ilerlemişimiz en kudurmuşumuz, cahil, acımasız ve cüretkâr. Astılar Saddam'ı dünyanın gözü önünde ve petrol için işgal sürüyor hâlâ. Yendiklerinde Irak halkını, ilerleyeceğiz bir süre daha...

İlerliyoruz insanlığın karakışına...

Kuş Garibi!

Bütün çağların en büyük hastalığı olan üretim-tüketim açgözlülüğü Dünya'yı yok etmenin eşiğine getirdi. Öyle bir amansız virüs ki bu, doğayı ve toplumu tahrip ede ede ilerliyor. Doğanın kendisi artık insanlık için öldürücü bir silah haline gelmek üzere. Havası, suyu kirletilmiş, her yanı beton bloklarla doldurulmuş, ozonu delinmiş dünyamızda hayatın varoluş sebebi olan Güneş bile artık hayat için tehlikeli. İşte, zavallı göçmen kuşları serseri bir bombar-

dıman filosu haline getiren de bu. Onları zehirleyenler bizleriz. Kuş gribinin kuş garibi ile bir ilgisi yok!

Toplumsal olarak da durumumuz bu. Mehmet Ali Ağca dedikleri bir kuş garibi. 20 küsur yılını bir kovukta geçirdikten sonra başına gelenleri hâlâ anlayabilmiş değil. Çok bilinmeyenli bir denklemin ortasında bir nokta bile olmadığı için "Mesihlik" iddiasıyla paçayı kurtarmaya, "Ülkücülük" iddiasıyla yaşadıklarına bir anlam katmaya çalışıyor.

Oysa ne tetiği çektirenler ortada, ne eline silahı tutuşturup şuursuz eylemleri için sırtını sıvazlayanlar. Kontrgerilla unutuldu, Gladio, Propaganda 2 Locası, kutsal Vatikan bankaları, İtalyan mafyası ve CIA eliyle girilmiş antikomünist operasyonlar, Polonya'ya yapılan soğuk savaş çıkarmaları, uyuşturucu parası ile finanse edilen terör eylemleri, mason localarında keşisen yolların açıldığı karanlık dehlizler artık tarihin derinliklerinde.

Kuş garibi, milyon dolarlar karşılığında bildiği sırları açıklayacakmış! Hâlâ ortalıkta sır var sanıyor... Malatyalı köylü çocuğunun yolunu, Saint Pierre meydanında Papa ile kesiştiren ilişkiler ağının bilinmeyen hiçbir yanı yok oysa. Papa'yı vurdurdular çünkü "racon" böyleydi. Papa'yı Ağca'ya vurdurdular çünkü bunu İtalyan mafyasına ihale etmek intihar demekti.

Soğuk savaşın Bremen Mızıkacılarının öyküsüdür bu. En tepede büyük güçlerin karanlık örgütleri durur. Onun altında Avrupa'nın gladioları vardır. Onlar uyuşturucu ve silah kaçakçılığı organizasyonlarının omuzlarındadır. Daha altta, hepsinden beslenen paramiliter-milliyetçi örgütler vardır. Yerel örgütler, ölüm timleri ise bütün kirli işleri yüklemek içindir. Solcu diye fişlediklerini, gazetecileri, namuslu bürokratları, işini doğru yapan polisleri terörle yıldırma, halka karşı acımasız eylemler yapıp komünist-

lerin üzerine atmak, cinayeti bir tarz-ı siyaset olarak uygulamak onların işidir.

Özeti şöyle: CIA uyuşturucu trafiğini kontrol eder. Bu yolla mafyanın dizginlerini de elinde tutar. İtalyan mafyası onların kontrolündedir. Türk uyuşturucu karteli de İtalyan mafyasının. Bu kirli işi bizimkilere ihale edenler de onlardır. İhaleyi alan Bekir Çelenk'tir. Mehmet Ali dedikleri ise eline silah tutuşturulmuş bir kuş garibi...

Dünyanın efendilerinin tetiklediği o iç savaş hâlâ sürüyor. 30 yılda 30 bini aşkın insanımızı kurban verdiğimiz bir savaş bu. İki darbeyle taçlanan, işken-
cenin, ölümün kol gezdiği 30 yıl. Paramaliter güçlerin kitlelerin üzerine salındığı, kontrgerillanın kendi halkına karşı bir kırım makinesi gibi çalıştırıldığı, ölüm timlerinin kesintisiz mesai yaptığı 30 yıl. Üç kuşağın en yiğit evlatları, teker teker düşürüldüler. Kuş garipleri, eline silah tutuşturulup kendi yurttaşlarını öldürerek kahraman olacaklarına inandırıldılar. İtalya'da Bologna tren istasyonunu dinamitleyenler ülkesini komünizm tehlikesinden kurtaracaklarına inanıyorlardı. Ankara'da kendi yaşındaki TİP'li gençleri boğazlayanlar da öyle. Abdi İpekçi'yi de aynı kör inançla kurşunladılar. 20 küsur yıl sonra yaptıklarının doğru olduğunu inanıyorlarsa bu, savaş devam ettiği içindir.

Kuş garibini bırakın artık. Siz Susurluk'a bakın. Öldürülmüş aydınlara, gazetecilere, hesabı tutulmamış binlerce faili meçhul cinayetlere bakın. Sokak ortasında işlenen cinayetlerin faillerine, Hizbullah'ı bir maşa gibi kullanıp, kaldırıp atanlara ne olduğuna bakın. Servetlerinin hesabı bilinmeyen infazcı polis şeflerinin nerede ne iş yaptığına, vatani kurtarma bahanesiyle yaptığı darbe nedeniyle değil, çala çırpı edindiği serveti nedeniyle "Time" dergisine kapak olmuş bol yıldızlılara ne olduğuna bakın. Bir milyon

yurttaşını işkenceden geçirenlerin, siyasi partilerin, sendikaların, üniversitelerin üzerinden bir buldozer gibi geçenlerin nerede olduğuna bakın.

Toplumun ve doğanın katilleri aramızda. Mikrop-ları sırtımızda taşıyan, hastalığı kutsayan biziz. Hastalığın faturası ise yine kuş garibine.

4.BÖLÜM - 05

ZAMANINDA OKUNMAMIŞ ŞİİRLER

Erguvan Vakti

Bahar geldi yine, kapımıza dayandı. Erguvan ağaçları çiçeğe durdu, beton denizinin üzerinde mor lekeler açtı. Yeşil, direnebildiği her yerde, şehrin griliğini yırttı... Deniz, bir daha görülsün diye hâlâ kirlenmemiş neyi varsa sürdü kıyılarına. Yeşilin altında, denizin kıyısında, martıların gölgesinde bütün duyguları uyanmaya çağırdı bahar.

Oysa önemli işler var yapılacak, uzun yollar var gidilecek. Durup bir soluk almak için vakit yok. Erguvanlar yine açar nasılsa, yeşil yine yeşil olur; martılar ki bu şehrin kargalarıdır. Kim bilir kaç bahar geçti böyle, kim bilir kaç bahar daha geçecek? Duygular ertelensin, işler yetişsin. Hayat hep bir başka bahara... Ölünce mezarımıza dikilmiş yaseminlerdir, boşa geçmiş hayatın pişmanlık çiçekleri...

İnsan bu, hücrelerini mutluluk bahçesi sanır. İnandır, prangalarının altın bilezik olduğuna. Erguvanların açtığına, denizin yosun koktuğuna, martıların aşk çığlıkları attığına aldırılmaz. İçgüdülerinin üzerine beton döker her gün ki, insan olmanın açısından kurtulsun.

Ne mor ne kırmızı, renklerin kabahati değildir hep griye çalmamız. Ne yaptınız ki sizin de mor lekeleriniz olsun? Cehaletin, aymazlığın, umarsızlığın, aşksızlığın rengidir gri. Oysa kırmızıya bayılıyor gibi görünüyorsunuz hâlâ, linç etmeye kalkıyorsunuz bütün morları. Aşkları olanları düşman görüyorsunuz, toplanıp yürüyorsunuz üstüne.

Yeşil de değil sizin derdiniz; o yeşiller ki kökünden biçilip atılıyor vahşi hayvanların önüne. Felç olmuş dilleriniz, gözleriniz görmez olmuş. Kayıtsızsınız bütün renklere, bahara olduğu gibi.

Grisiniz siz, kırmızıyı örtü yapmayın ayıplarınıza; renklerin kabahati değildir griye çalmanız.

Bahara çıkmazsanız, aşkın ışığıyla bakamazsınız hayata. Bahara çıkmazsanız, kör olursunuz.

Biliyorum, çarkta bir dişli olmak da şartların zarureti. Biliyorum, griyi dayatanlar var.

Ama işte beton denizinin üzerinde mor lekeler... Direnmek mümkündür yani.

Bahar geldi kapımıza dayandı, aşk var ucunda. Gidilmelidir, gidilecek yol varsa.

Deniz olunmalıdır, yosun olunmalıdır, martı olunmalıdır. Aşka hesapsız pikeler yapılmalıdır her bahar ve içimizde insani olan ne varsa açığa çıkarılmalıdır.

O erguvanlar ki, bizim insansızlığımızın da mor lekeleri...

Zamanında Okunmamış Şiirler

Namık Tarancı'yı hatırlar mısınız bilmem. Çalıştığım bir derginin Diyarbakır temsilcisiydi.

Güneydoğu'da kan gövdeyi götürdüğü zamanlarda gazetecilik yapmaya çalışıyordu. Dergiye Hizbullah haberleri geçtikten kısa bir süre sonra Diyarbakır'da öldürüldü. Aradan geçen onca zamana rağmen Namık Tarancı'nın katilleri bulunamadı. Onlarca gazeteci Diyarbakır ve kırsalında, bir soruna haberci olmanın bedelini hayatlarıyla ödedi.

Kürde kürt denilemeyen zamanlardan geldik bugüne. Bana göre sorun sürmekle birlikte ilerlemeler de sağlanmıştır. Bedelleri ödene ödene Kürt Kürt olmuştur. Ve bir başbakan, Diyarbakır'a gidip "Kürt sorunu benim sorunum," diyebilmiştir.

Bundan kendime de pay çıkarıyorum çünkü Kürde Kürt deme cesaretini erken göstermenin bedelini ödemişlerden biriyim. Öğrettik ve artık cesaret istememektedir.

Ancak ne yazık ki inkârda ısrar ede ede sorun "bizim" olmaktan çıkmıştır. Kürt sorunu artık yalnızca bizim sorunumuz değildir. ABD işin içindedir, AB işin içindedir ve daha kötüsü İsrail işin içindedir. Bu sorunda bizim sağlayacağımız hiçbir ilerleme sorunun çözümünü sağlamayacaktır. Geç kalınmıştır ve inisiyatif elden kaçırılmıştır.

Bakın işte, bütün girişimlere rağmen çatışmalar sürüyor. Trenler uçuruluyor, askerler öldürülüyor, mayınlar patlıyor, minibüslere bombalar koyuluyor. Ne "aydınlar"ı dinleyen var, ne soruna sahip çıktığını söyleyen Başbakan'ı karşılamaya gelen.

Çünkü artık sorun çözülsün istenmemektedir. Apo'yu verdiler ve PKK'yı aldılar. "Kürt sorununa evet, PKK'ya hayır" bir Amerikan planıydı. B planı ise "PKK'ya evet, Apo'ya hayır"dı. Kürt sorununu PKK'dan ayırmak mümkün olmayınca, Apo'yu paketleyip verdiler. Apo'suz PKK'yı Barzani'ye yazmak; Yeni plan bu mudur bilemiyorum. Ama Kuzey

Irak'ın bizim geçemediğimiz fakat bizden başka herkesin geçebildiği bir yeni sınır olarak ortaya çıktığı açıktır.

Diyarbakır ellerimizin arasından kayıp gidiyor. Bu ülkeyi yönetenler Diyarbakır'a gidip "Kürt sorunu benim sorunum" lafını zamanında edemediği için, Namık Tarancı'nın da içinde bulunduğu binlerce faili meçhulü çözemediği için, soruna taraf olmuş gazetecileri, yazarları, çizerleri hapislere doldurduğu için, Diyarbakır cezaevine doldurduğu Kürtlere korkunç işkenceler yaptığı için sorun artık bizim sorunumuz değil.

Namık Tarancı'yı hatırlar mısınız bilmem. Öldürülmüştür ve biz niçin öldürüldüğünü çözebilmiş değiliz. Namık Tarancı başbakanın Diyarbakır'da okuduğunu "Memleket istiyorum" şiirinin yazarı Cahit Sıtkı Tarancı'nın çok yakınıydı.

Zamanında okunamamış şiirlerin bedelidir bu...

Günahların Tanrısına Ağıt

Papa öldü; o Katoliklerin papası olmaktan ziyade anti-komünizmin papazıydı. O koltuğu da Amerikan emperyalizmin Soğuk Savaş hesapları yüzünden oturtulmuştu. Bir başka Polonyalı Zbigniew Brezezinski tarafından keşfedilmişti, elinden tutulup kapitalizmin papasına tanıtıldığı yönünde işaretler var. İlk kez orada kutsanmış olmalı ki, kendinde önce papalık koltuğuna oturan adaşı 33 gün içinde dünyadan göçtü. Ölümü şüpheliydi, inceleme yapılmasın diye ölümü açıklanmadan mumyalama işlemi başlatılmıştı. Vatikan'ın karanlık dehlizlerinde, kapitalizmin Vatikanının ışığı olmadan yol bulmak artık mümkün değildi.

O koltuğu bir Polonyalı oturtulduktan sonra, Katolikliğin papası ile kapitalizmin papası arasındaki mesafeler kısaldı. Gerçi ondan öncekiler de Hitler'i desteklemiş, Mussolini'yi eteklemişlerdi. Ama bu, Vatikan'ın kutsal çıkarları içindi; para pul edinip, ayrıcalık ve toprak koparmakla kaldılar. Sonuncusu hırslıydı, İtalya'da el atmadığı banka bırakmamıştı. Vatikan'ın sayısız pencerelerinden birine tüneyip doğum kontrolü karşıtı vaazını verirken, Vatikan'ın prezervatif fabrikası harıl harıl çalışıyordu.

Sonra, "kutsal banka" IOR'da mafyanın kara paralarını akladığı da ortaya çıkarıldı. Yüzünün kızardığına şahit olunmamıştır.

P-2 skandalının da içindeydi, Gladio'nun da. Mafya ile iş tutarken, sağcı paramiliter örgütleri desteklerken bunun sayısız cinayet, komplo ve katliam anlamına geldiğini de biliyordu. Latin Amerika'daki halk düşmanı diktatörlerden, CIA beslemesi Walessa'ya kadar herkesi kutsal yeşil dolarla takdis etmişti.

Sonra, işbirliği yaptığı mafyöz gladyatörler, Gelli ve Calvi'ye de ihanet etmeye kalkınca bizim Malatyalı Mehmet Ali tarafından vuruldu. Temizlik işi İtalyan gladyosu tarafından Türk gladyosuna ihale edilmişti. Aracısı Bekir Çelenk'tir.

Omzunda taşıdığı günahlar o kadar ağırlaşmıştı ki, ölümünden çok uzun süre önce alnı önüne düşmüştü. Bilmeyenler utancından sandılar.

Onun zamanında 600 papaz, piskopos, kardinal erkek çocuklara taciz suçuyla damgalanmıştı. Katolik kilisesi dünyanın her yerinde çocukları taciz kulübü gibi çalışıyordu. Sadece ABD'de, tacizci papazları kurtarmak için, Tanrı'nın kutsal kilisesi, kasasından 1 milyar dolar ödemek zorunda kalmıştı.

Vatikan görünüşte bir din devletiydi ama ahlâksız adamların yönettiği uluslar ötesi bir şirket gibi çalışıyordu.

Hizmet ettiği tek Tanrı, kapitalizmin Tanrısıydı ve tek dini kapitalizm. Ama evet, kefene cep dikmenin yolu yok! Bütün varlığını aldı, gitti...

Yanında götürdüğü günahlar, arkasında bıraktıklarının yanında bir hiç sayılır. Tanrının günahıydı, günahların Tanrısı oldu. Öldü, gitti.

Kör Tanrının Kulları

Gördünüz manzarayı; en büyüğü beş-altı yaşında olan çocuklar toplama kampı düzeninde sıralanmış, çıplak. Başlarında başı bağlı hanımlar. Küçücük çocukları haşlıyorlar, kafalarına vuruyorlar, duvara çarpıyorlar. Gördünüz manzarayı; kuşkusuz görmedikleriniz de var...

Sonra o hanımları bir de karakola giderken gördünüz. Hepsi sıkmabaş, Tanrıya bağlılıklarından şüphe etmeniz için hiçbir sebep yok. Ama işte Tanrıya bağlılıkları, küçücük çocukları haşlamalarına, kafaları kafalarına vurmalarına engel değil. Onların Tanrısı, belli ki o çocukların Tanrısının türünden değil.

Biz bilmiyoruz ama Anadolu'da sufiler, bu başı bağlı canlı türünün ne olduğunu biliyorlardı. Bunların Tanrıları da yalnızca kendileri içindi, anlıyorlardı. O yüzden bildiklerini, bulduklarını bunlara anlatmadılar; sustular. Anlatsalardı, sıcak suyla haşlanıp, kafalarına kafalarına darbe yiyeceklerini biliyorlardı.

Öyle bir zamandan geçiyoruz ki, Tanrıyı ve dini bile özelleştirdiler. İçindeki merhameti, içindeki çilekeşliği, içindeki insan olma gururunu kapı dışarı ettiler. Geriye, anadan üryan insanın yarattığı bir he-yula kaldı.

Çok şükür onların dininden değilim, çok şükür onların Tanrısına inanmıyorum, çok şükür onların bezirgân partilerinin pazarlama programlarının halesinde değilim.

Gördünüz manzarayı; bu ülkede işkence yapıyor diye devleti suçlayanlar utanmalıdır. İşkenceyi yapanlar bu ülkenin vatandaşları. Elerine güç geçtiğinde, otoritenin kıyısına iliştiklerinde çocukları bile haşlayabildiklerini gördünüz. Parti torpiliyle kapılmış asgari ücretli bir işin, nasıl bir iktidar yarattığını gördünüz. Halkın parasıyla kurulmuş karakolda halka işkence yapanlar da bu asgari ücretli türündendiler. Bunlar birbirlerinin karısı ve kocasıdır. Bu sıkma başlar, o dini bütünlerin evinden çıkıp dağılır sokaklara.

Çok şükür onların dininden değilim, çok şükür onların Tanrısına inanmıyorum, çok şükür, çok şükür onların bezirgân partilerinin pazarlama programlarının halesinde değilim.

Çocuklara yapılanları gördünüz; bu ülkenin bütün kadınları ve bütün erkekleri başınızı sıkı sıkıya örtün. En ayıplı yeriniz orasıdır artık; örtün ki utançınız azalsın.

Ata Türk'ü Kim Öldürdü?

Ata Türk öldü. Annesinin söylediği gibi, bir şehittir o; 80 küsur yılını doldurmakta olan bir düzenin şehidi... Doyurulamamış yurttaşların, eğitilememiş kitlelerin, en temel ihtiyaçları hâlâ kâr hırsıyla tartışma konusu yapılan mazlum bir halkın şehididir o. Eğitimi, sağlığı özelleştirilmiş; 80 yılda halkının dişiyle, tırnağıyla kanıyla biriktirilmiş bütün malları üç beş çapulcuya yağmalattırılmış bu halk en sembo-

lik şehidini vermiştir: Ata Türk öldü!

Böylece, 200 yıla yaklaşan “Batılılaşma” maceramız da sona gelmiştir. Böylece “modernizmimiz” de bitmiştir. Kitlelerin önüne atılan ve kitlelerin önüne düştüğünü sanan Ata Türk uyuşturucu komasında hayata gözlerini yumdu. Ata Türk, bitirilmiş bir halkın son umuduydu... Eğitilmemiş olanın adam yerine konma ihtimali, aç olanın zengin sofrasına ilişebilme beklentisiydi. Büyük kentlerin kenarlarında kurulmuş getto gençlerinin, sürüp gitmekte olan bu arsız şova katılabilmek yoluydu Ata Türk. Olmadı, şehit oldu...

Önce anaları kaybettiğimizin resmidir o. Evladını, kurtlar sofrasına yem olsun diye atan anaların ülkesi artık burası. Hiçbir mülkiyeti olmadığı için, oğlunu mülk edinmiş ve tek mülkünü pazara çıkarmış kadınların ülkesi. Oğlunu, insanlıktan çıkmışlığına kurban verdiği için mahcup. Cenazeler yüz­süz­lüğü ve yırtıklığı affetmez; Öğrenebildiği, öğrenebildiğimiz tek ve son gerçek bu.

Ata Türk öldü, çünkü 80 küsur yıllık düzen bir toplum yaratamadı. Ata Türk öldü, çünkü 80 küsur yıl sonra piyasa dedikleri bir utanmaz Tanrının oyuncağız. Satmak en kutsal değer, başarmak insanlığımızın önünde. Utanma duygumuzu kaybettiğimiz için Ata Türk öldü.

Gittikçe ortaçağ kentlerine benzeyen şehirlerimizin gettolarında binlerce Ata Türk ölüyor, uyuşturucudan, uyandırılmamaktan. 80 küsur yıl sonra, bu ülke, bu düzen gençlerine uyuşturucuya sığınmaktan başka yol bırakmamıştır. Düzen acımasız, analar saldırgan. Eğitim hakkı, sağlıklı yaşama hakkı satılmış bir halkın ahfadıyız biz; Ata Türk öldü.

200 yıllık Batılılaşma maceramız Ata Türk'ün ölümüyle sonuçlanmıştır. Halkı ortaçağın karanlıkları-

na ittiler, kendileri Avrupa'nın içlerine doğru kaçıyor. Eğitimsiz, sağlıksız, fabrikasız, kitapsız bırakılmış; onuru kırılıp insanlığı elinden alınmış bir halk bırakıyorlar arkalarında. Pazarlıklar yapıyorlar, halk hesapta yok.

Bakın işte onlarca yıl "İslam" görünenler, "Ofer" dininden çıktı. Karanlık bir kumarbaz bir mesihiniz var artık.

Ata Türk öldü. Artık, bu düzenin size tuttuğu son ışık da sönmüştür. Alabileceğiniz son ilahi işaret bu... Ey halk, ya yeni bir düzen kuracaksınız, ya yok olacaksınız.

Kalkın artık ayağa...

Cahilliğe Övgü!

Eğitimin millileştirilmesi Büyük Fransız Devrimi ile icat edildi. Herkes için parasız eğitim sağlanması o vakitten beri ulusal devletin önde gelen görevlerinden biri oldu. Okuma-yazma işi tabana yayıldı. Fransız devrimcileri, halk okuma yazmayı öğrenince, her tarafta eşitlik ve özgürlük bayrağı dalgalanacak sanıyordu. Doğrusu iki yüz yıl boyunca öyle de oldu.

Ama sonra "popüler kültür" vakası çıktı ortaya. Televizyonla desteklenen bu şey, içinden geçtiğimiz çağın en ölümcül olaylarından birini yarattı. Artık asgari eğitimi sağlanmış ama ne yazık ki orada takılıp kalmış geniş kitlelerimiz var. Daha kötüsü, bunlar müzik dinleyicisi ve kitap/gazete okuyucusu da oldu. Müziğin en ilkelinin tavan yapması, edebiyatın en pespayesinin üste çıkması işte bu yüzden. Popüler kültürü onlar yarattılar ve artık popüler kültür

de onları yaratıyor.

Ve ne yazık ki, iyi edebiyatı kötüsünden, iyi müziği pespayesinden ayıracak bir ölçümüz de kalmadı. Popüler olan, derin olanı eziyor, örtüyor ve yok ediyor. Ergenlik çağının ortasındaki lisesiler, zamanın büyük bir kısmını sanayi devriminden kaçmış gibi görünen tekstil atölyelerinde geçiren genç kızlar-erkekler kültürel ortamımızın en büyük alıcıları arttık. "Posta"dan başka gazete, Tarkan'dan başka müzisyen, Pamuk-Altan ekürisinden başka yazar tanımıyorlar. Kitlesele bir cinnet halini propaganda eden spor programları ve dedikoduyu özelleştirmiş çirkin görsel şovların tüketicisi de onlar. Rating ve tiraj ölçüsünün arkasında onlar var.

Ve koca ülke, bu popüler kültürün yarattığı sahte oyuncuların oyuncağı olmuş durumda. Türkçe bilmeyen yazarlarına şan şeref dağıtmış bir ülke, şimdi onların saçmalamalarının tutsağı oldu. İçinden çıkamıyoruz, bir yol bulamıyoruz.

Bir ülke doğruya, bilime, gerçek sanata arkasını döndü mü, önüne kimin düşeceğinden de emin olamaz. Karanlık rehberlerin arkasına dizildiniz. İşte, dalgaların insafına bırakılmış bir gemi gibi savruluyoruz.

Fransız Devrimcilerinde değil kabahat. Eğitimi özelleştirip, ulusal eğitimden çoktan vazgeçtik. En iyisi hepten vazgeçmek!

Son günlerin kısa dersi bu... Okumak iyi bir şey değil! Sevgili genç arkadaşlar, bir an önce okumaktan, dinlemekten, seyretmekten vazgeçin. Aldığınız o asgari eğitimin kendinize bir yararı yok görüyorsunuz. Daha kötüsü kimseye de bir yararı yok. Lütfen okumayın, dinlemeyin, seyretmeyin; vazgeçin ki şu gazetelerden, şu dilinize ve kültürünüze yabancı yazar taslaklarından, şu tanımlanması imkânsız spor

ve dedikodu programlarından kurtulabilelim.

Ey halkımızın genç kuşağı; bilesiniz ki mutluluk cahillikte! Okuma, okutturma. Müzik seni mutsuz eder dinleme. İyi sanat anlaşılmazdır, anlamaya çalışma. Bilim bir kandırmacadır inanma. Oy atmaya gitme, yönetime katılma.

Ey genç halkımız; kurtuluşumuz senin elindedir... Yapma!

İmamın Derdi!

İzmir'i yaktılar. İzmir yanmadan önce Ege'yi do-laştı yangın. Yahudiler modernleşsin diye kurulan Alyans okullarını yaka yaka ilerledi gidenlerin ardından. Ege'nin bütün Yahudileri, çıkan yangınların dehşetiyle kaçtılar İzmir'e doğru.

Sonra bir gün İzmir'i de yaktılar. Rum mahalleleri, Ermeni evleri tutuştu tek tek. Ama bir tek Yahudi evi yanmadı. Alevler İzmir'i yutarken, Türk mahallelerine dokunmadan geçti gitti. Rivayetlere göre yanan Ermeni evlerinin içinden tüyler ürpertici çığlıklar yükseliyordu. İzmir'in Nuri Paşa'sı keyifle seyretti yanan evleri, mahalleleri.

Sonra bir gün Selanik'e sıçradı yangın. İzmir'e doğru kaçanların evleri tutuştu önce. Sonra mahalleler kül oldu. Selanik'te, yangın, gidenlerin bütün evlerini yuttu ama Rum evlerine dokunmadı nedense?

Dediler ki, "Rumlar kaçarken İzmir'i yaktı." Dediler ki, "Gitti Türkler, giderken bütün Selanik'i ateşe verdi."

İzmir ve Selanik aynı kaderi paylaştı, gidenler geri gelmesin diye. Yangın yuttu bütün kötülükle-

ri... Gâvur İzmir Türk oldu, namaza durdu. Selanik'i bilmiyoruz o günden beri. Dudaklarda ölüm kokan kederli bir türkû:

Selanik viran olasın

Taşını toprağını seller alasın

Sen de benim gibi yarsız kalasın

Aman ölüm zalim ölüm üç gün ara ver

Al başımdan bu sevdayı götür yare ver.

İzmir'in kavakları, dökülür yaprakları... O günden sonra Ege'nin bu güzel şehrinde silinmez bir sonbahar havası. Kordon'da derin bir terkedilmişlik; Karşıyakâ'da rüzgârın silemedi o esmer korku. Gidenlerin boşluğunda doğmuş bir tarihsel anafor, sürüklüyor hepimizi bir bilinmeze. Oysa ha zeybek, ha rembetika. Üstüne rakı döktüğümüz balıklar aynı deryanın kuzusu. Kırmızı çizgileri yok kardeşliğin; rakı da içebilirsin o varsa, mangalda pişirilmiş acı kahve de. Acıyı da paylaşırsın hiç gocunmadan.

Gâvur İzmir yana yana Türk oldu, yana yana namaza durdu ama hâlâ şüphede imam. Bitimsiz bir düşmanlık adalar denizinin Smirnası'na. Ve hiçbir yangının temizleyemeyeceği bir kin bakışlarında. Sanırsın, Nuri Paşa'nın ruhu dolaşmakta elinde sönmez bir meşaleyle. Kırmızı tebeşir ise, muhtemel kardeşlik bölgelerini yeniden yansın diye işaretlemek için. Rakı içmeyin ki hatırlamayın kardeşlerinizi. Kırmızı çizgiler çekin adalar denizine ki, gidenler geri gelmesin asla!

Tanrıların kafa çekip, serserilik yaptığı topraklar burası ama bilmez kutsanmış kundakçıların şakirtleri. Tabudur onun için kadeh tokuşturmak. Oysa kurtuluş rakıda, balıkta hâlâ.

5.BÖLÜM - 04

ÖLÜM EŞİTLER HEPİMİZİ

Oyumu Kime Attım?

Ertuğrul Özkök, "Gazete Metro"yu elinize aldığınızda oyunu atmış olacak. Kuşkusuz ben de atmış olacağım ama konumuz o değil. Benimkinin kıymeti harbiyesi olmadığı için "Oyum kime?" diye bir köşe yazı döşenmek aklıma gelmedi. Öyle ya benim oyunun kime olduğundan kime ne? Atarım atmam. Atmışsam, mutlaka ve yalnızca fotoğrafını gördüğüm top sakallı muhtar adayınadır. Dikkat edin top sakallı diyorum, solcu veya sağcı değil. Bunu yaparken Özkök'ünkü gibi hassasiyetlerim de yok. Kaldı ki çember sakallı olanı görmedim, suratı cavlak olanlar ise siyasal tercihlerini belli etmiyor. Böylece "irtica gelir" tehlikesini daha işin başında bertaraf etmiş oluyorum.

Top sakal en iyisi. Çembere dönme, bıyığın hilal haline gelmesi tehlikesi yok. Kesilirse çok çok bir cavlağı seçmiş olurum. Muhtar adayları bir siyasal partinin çatısı altında olamıyorlar ya, lafı dolandırmam ve surata bakıp tercih yapmam bu yüzden. Sakala, bıyığa, cavlaklığa mahkûmuz.

Şimdi düşünüyorum "Oyum kime?" diye bir köşe yazısı yazmış ve gönlümdeki muhtar adayını açıkla-

muş olsaydım, ikametgâh ve nüfus suretini bedava getirmiş olur muydum diye. Bu durumda benim de oyum önemli olur, bir beklenti içine girerdim. Ama ne yazık ki yazsam bile bundan adayımın haberi olacağı garanti değil. Hal bu ki Özkök'ün böyle dertleri yok. Seçimden önceki yazısını Recep Tayip Erdoğan Bey yüzde yüz okumuştur. Okuyunca, Özkök'ün oyunu "irtica gelir" endişesiyle değil, gönlünün sesini dinleyerek kullanacağını da öğrenmiştir. Ayrıca benim bir anket yaptırıp, adayımın şansını artırma şansım da yak. Halbuki o yapabiliyor. Üstelik öyle abartarak yapıyor ki, yüzde 60'larda gösterdiği AKP, yeni bir anket yaptırıp bunu yüzde 40 civarına çekerek, bir anlamda tekzip etmiş oluyor. Gösterilen nezakete dikkat edin, Tayyip Bey'in yerinde ben olsaydım yüzde 56'yı görünce dilimi tutamaz, koca bir "çüüş"ün çıkmasına mani olamazdım.

Her ne ise onun işi benimkinden kolay. Gidecek sandık başına, "İrtica nasıl olsa gelmiyor" diyerek oyunu gelmeyen irtica'ya atacak. Sonra gelsin ikametgâhlar, gitsin suretler.

Özkök'ün yazısını okuyunca kendimden biraz şüphelendim. Daha önceki seçimlerde ben de oy kullanmış olmama rağmen, seçtiğim partilerin hiçbiri barajı geçme şansına sahip olamamıştı. Yani henüz ana muhalefet bile seçebilmiş değilim. Fakat Ertuğrul Bey nasıl yapmışsa yapmış, her seçimde iktidar olacak partiye oyunu atmıştı. İmrendim, demek ki iktidar olan partiye oyumu attığım gün ben de "Oyum kime?" başlıklı bir köşe yazısı yazabileceğim.

Ayaktopu - Ayakoyunu Farkı!

Garip, karmaşık bir oyunla karşı karşıyayız. Sözüünü ettiğimiz oyun, saha içinde 11'er kişilik iki ta-

kımın top tekmelemesi değil. İşin bu kısmına bakılacak olursa, bu oyunun dñnyanın en sade, ya da daha doğru bir söyleyişle en basit oyunlarından biri olduğu konusunda, "otoriteler" de hemfikir. Belki çekiciliği de bu sadeliğinden kaynaklanıyordur, kim bilir?

Dñnya sadeleştikçe, ayaktopunun yükselişi sürüyor. Gelin görün ki ayaktopu ne kadar sadeyse, yol aıtığı ilişkiler de o kadar karmaşık. Örneğin koca bir kuvvet komutanının, denize gemi indirme töreni sırasında, indirilen devasa geminin arkasından sarı-lacivert dumanlar çıkarılmasından çok keyiflendiğini büyük gazetelerde okuyabiliyoruz. Yani, kuvvet komutanın, kırmızı beyaz duman çıkartması diye bir zorunluluk yok. Hal bu olunca, ordu içinde bir sarı lacivert durum ortaya çıkması da kaçınılmaz tabii. Keza, komutan sarı lacivert severken, ortalıkta sarı-kırmızı veya siyah-beyaz dolaşmanın sakıncalarını takdir edersiniz.

Durumun yarattığı vahim görüntü yalnızca geleceğin komuta kademesi için değil, geçmiş için de önemli olacak ki, yaşını başını almış görünömlü adamlar ortaya çıkıp "Atatürk de şu takımdandı" deyip duruyor. Desin ama bu iddianın, diğer takımlar açısından bir haksız rekabet yaratması da kaçınılmaz. Düşünün, rakip takım Atatürk'ü arkasına almış, ordu emir komuta zinciri ile arkasında, e tabii bu durumda şampiyonluk da aslanın ağzında olur. Bir de başbakan bu yenilmez armadaya katılırsa sonucu düşünün bir.

İşler bu kadar zor olunca, takımların bazı yeni ve kuvvetli müttefikler arayışı içinde olmasını da anlıyor insan. Çünkü devlet dediğiniz şeyden her ÷lkede bir tane bulunuyor. Onu da rakip takım götürmüşse, sizin de devletimsi müesseselere sığınmanız kaçınılmaz oluyor. Bir zamanlar bir büyüğümüz şöyle demişti: "Mafya devletin boşluğunda doğar ve o boşlu-

ğu doldurarak büyür.” Yani, mafya bir nevi devletin fotokopisidir. Güç, para, silah tam teşekküllüdür. Devletin içinde kalıcı dostluklar kurmakta marifetlidir. O da tıpkı devlet gibi ürkütücü ve caydırıcıdır. Devlet, rakip takımı tutuyorsa, mafyaya sığınmaktan başka yol yoktur.

Mafyanın da canına minnet; düşünün yasalar ayağınıza bağ olup duruyor. Yargıda, poliste, şurada burada dostluklar kuracaksınız, hediyeler dağıtacaksınız. Hadi diyelim bütün bunları yaptınız, yine de ara ara kazalar oluyor. Halbuki her futbol kulübünün içinde bütün bunlardan istemediğiniz kadar var. Düşünün, bir başbakanın cebindeki üyelik kartından sizin cebinizde de bir tane. Kulüp başkanı, yardımcısı şusu busu ara sıra arayıp küçük sorunlarını halletmesini istiyor. Aç bir telefon, hallet. Sık topuğuna hallet! Hatta mümkünse o kulübün yöneticisi ol, başkanı ol. Bu ülkede milletvekillerine dokunulmuştur, ama bir kulüp yöneticisine dokunulduğuna daha şahit olunmamıştır. O kadar yani.

Bütün bunlar yüzünden, ülke futbolun üzerine yığılıp duruyor. Futbol, bir devasa arıtma makinesi gibi hiç teklemenden arıtıp, paklıyor herkesi. “En büyük taraftar bizim taraftar” denilmesi boşuna değil; çünkü o kadar büyük ki bu taraftarlık denilen şey, içine alamayacağı insan yok. Devletin en yüksek yöneticileri de orda, en büyük işadamları da. Polis şefleri de orada, mafya babaları da. Demokrasinin yapmadığını adeta bu taraftarlık kavramı yapmakta ve kuzuları kurda, kurtları kuzuya çevirmektedir.

Sinan Engin’in Alaattin Çakıcı’ya “Abi” demesini yoksa nasıl açıklayabiliriz. Çakıcı, devletin fotokopisidir, o da biliyor. Bu işlerde devlete saygı aslidir, gerisi boş. Abi, biliyoruz, her zaman devlettir.

Şu Fenerbahçe sevdası Başbakan’a Trabzon’da seçim kaybettirdi. Ancak Trabzon da, böylece dev-

let desteğini kaybettiğini biliyor. Trabzonlular biraz hırçın, hemşerileri olan Federasyon Başkanı alaşağı edildi, Çakıcı yurtdışına kapağı attı. Ortalıkta arkalarını dayayacak ne asıl ne de fotokopisi kaldı.

Futbol basit, siyaset ise alabildiğine karışık bir iş tir. Ama gelin görün ki siyaset ayaktakımına, futbol ise seçkinlere ihtiyaç duyuyor. Yani, dünyanın en basit oyunu bizde çok bilinmeyenli denklem. Başbakanın Trabzon'da seçim kaybetmesini anladım ama şu Haluk Ulusoy meselesine aklım yetmedi.

Popülist Yazı

37 insanı öldürüp kaza süsü verdiler; inanıyorsunuz. Diliniz tutuk, tepkiniz unutmamanın dipsiz kuyularında. Azraillinizi seçmekte mahirsiniz, ölüme karşı kayıtsız... Çürük raylarda, boyası gıcır trenlerinizi hızlandırmaya kalkışırken seyredip alkışladınız. Derin bir keder içinde kader diye diye sefil hayatlarınızı sürdürmenin derdinseniz yine.

Yanlış yapmakta, yanlışa tapmakta marifetlisiniz. Hırsızınızı kollayıp katilinizin sırtını sıvazlamaktan yorulmadınız.

37 insanı öldürüp kaza süsü verdiler, inanıyorsunuz. Üç gün sonra doluşursunuz yine o trenlere, ulaşamayacağınız yerlere hızlıca gitmek için. O bakanı ilk seçimde yine seçersiniz, o genel müdürü yine genelleştirirsiniz. Gücün gölgesindesiniz yine; insan sıcaklığında ıslanmaktan kaçırıyorsunuz.

37 insanı öldürüp kaza süsü verdiler; sokun başlarınızı cehaletin kumuna. Hesap sormayın sakın, Meclis kapılarında kuyruğa girip seçtiklerinizin dilencisi olun. Sesinizi çıkarmayın bassınlar üstünüze.

Ağlayın, ama yalnız kendiniz için. Hak isteyenlere, hukuku hatırlatanlara tiksinerak bakmaya devam edin. Başınızı dik tutmayın ki acıyabilsinler size, zalimin lütfuna inanın. Koltukları kutsayın yine, cehaleti ödüllendirin. Düşünene düşman olun, insana inananları yakın. Üçkâğıtçının, düzenbazın, yobazın yanında olun. Gücün gölgesine sığının, ışıktan kaçın, insan sıcaklığında islanmaktan kaçın.

Yalnız size uzatılanı okuyun, farklı düşüncelere pirim vermeyin. Yalnız o dergileri, yalnız o gazeteleri alın. Parlatılmış baldırlara bakın, nefsinizi oyalayın. Aptal dizilerin karşısından kalkmayın, ayaktakımının ayaktopu muhabbetinden çıkmayın. Örtün başınızı sıkıca, kışınız açıkta kalırsa aldırmayın. Gücsüzlere dayılanın, güçlülerin karşısında kuyruğunuzu kıstırıp kaçın. Yalnız düzmece mitinglerde yürüyün, yalnız onaylanmışları onaylayın. Ciddiyete aldırmayın, kekeme esperilerin peşini bırakmayın. Hep aynı şarkıları dinleyin, hep aynı popçulara bayılın. Aynı filmlerin önünde kuyruk olun, aynı markete gidin. Doğayı kirletin, denizleri babanızın malı gibi kullanın. Fırsat bulursanız siz de çalın, düşmüşse siz de vurun.

37 insanı öldürüp kaza süsü verdiler, inanıyorsunuz. Üç gün sonra unutup doluşursunuz o trenlere.

Ama bir gün size de gelir sıra, ölüm ansızın yakalar. Açlık biner üstünüze bütün ağırlığıyla, işsizlik yaralar. Sizin de katlinize kaza süsü verilir bir gün.

Halkınız Var mı?

Nova Roma'nın sınırları var mıydı? Moğolların sürüp kovaladığı Türkmen aşiretleri, sürülerini önüne katıp Anadolu yamaçlarına yerleşmeye başladığın-

da kuşkusuz buraları “Bizans” topraklarıydı. Buna karşın o toprakları denetleyemiyordu, halkı ise tam bir kayıtsızlık içindeydi. Çürümüş bir devletin ağır vergilerinden ve baskılarından bunalmış vatandaşları umudunu çoktan kesmişti. Bizans kalelerinin çoğu, kapısına her gelene teslim olmaya hazırdı. Bizanslılar, yöneticilerinin iflah olmayacağını farkındaydılar. Halk ile devlet, geri dönüşsüz boşanmışlardı. Halkın bir devleti ve devletin bir halkı yoktu. Fetihçi Osmanlılar ise vergi toplamayı dahi bilmiyorlardı; teslim aldıkları toprakların sahiplerine de genellikle dokunmadılar. Bizans topraklarına yönelen Osmanlı istilas, umutsuz halk için daha iyi ve daha özgür bir hayat anlamına geliyordu. Tereddütsüz özgürlüğü seçtiler.

Hain sayılmazlardı çünkü ihanet ancak sevgi varsa mümkündür. Sevgisiz ihanet olmaz. Bizans da sevgisizlikten yıkıldı. Yüzyıllar sonra fatihlerin sonunu getiren de aynı sevgi yetmezliğıydi. Fatih Mehmet döneminden sonra baş gösteren ayaklanmalar halk ile devlet arasındaki bağı koparıp attı. Bir dış sefere çıkmadan önce iç seferlere çıkmak, halka zulmetmek bir gelenek oldu. Kuyucu Muratlar kendi halkına yaptıkları zalimlikle ünlendiler.

Halk ise devletin uzanamayacağı yüksek dağlara kaçıp kartal yuvası evler yaptı. Anadolu’nun en verimli toprakları halksız kaldı...

Demek ki sevgisiz yönetmek mümkün değildir. Demek ki halk, sadece vergi alınan, başkaldırdığında başı ezilecek bir güruh değildir. Yeterince sevginiz yoksa halkınız da olmuyor... Demek ki!

Şimdi Kıbrıs sorununun kapısındaız. Alalım mı verelim mi gürültülerine aldırmayın hiç. Herkes sorunun bu olmadığını biliyor. Abdullah Gül söyledi. Kıbrıs’ta devletin güvenebileceğı bir halkı yoktur. Kalelerini teslim etmeye hazırdırlar.

Çünkü Kıbrıs'ın halkı işsiz, geleceksiz ve çaresiz bırakılmıştır. Çünkü Kıbrıs bir cennet ada yapılamamış, bir korsan adası haline getirilmiştir. Türkiye'nin bütün kriminal tipleri götürülüp yerleştirilmiş, adalılar korkutulmuştur. Anavatandan gelip adaya yerleşen hapishane kaçkınları adanın geleceksizliğinin en büyük kanıtı olmuştur. Kısa Kıbrıs tarihinin özeti budur: Halksız toprak olmuyor.

Zamanında sormamışsanız çaresizliğinize de üzülmeceksiniz: Sizde halk var mı?

Barbarları Beklerken

“Barbarları beklerken” Kavafis'in ünlü şiirinin başlığı. Şiir uzun, özetlemek zor. Yunanistan'da bir gün barbarlar her yana yayılır. Yönetemeyen yöneticiler, bezgin, yılgın halk, savaşmaktan başka her işi yapan ordu, nasıl olsa barbarlar gelecek diye beklemektedir. Yasa yapılamamaktadır, çünkü nasıl olsa barbarlar gelip yapacaklardır. Yöneticiler yönetememektedir, çünkü nasıl olsa barbarlar gelip yöneteceklerdir. Adalet dağıtılamamaktadır, çünkü nasıl olsa barbarlar gelip dağıtacaklardır. Yunanlılar en yeni elbiselerini giyip, en ışıltılı takılarını takıştırarak barbarları beklemeye koyulmuştur. Yunanistan'ın şık elbiseler ve ışıltılı takılarla barbarların gözlerini kamaştırmaktan başka çaresi kalmamıştır. Barbarları beklemek, çaresizliğin çaresidir.

Bu topraklarda, bütün duvarlar biz gelmeyelim diye dikildi, bütün kalelerin nöbetçileri atlı akıncıları karşı nöbet tuttu. Ama bütün duvarlar barbarları beklerken çöktü. Bütün duvarları yıkıldı ve bütün kaleleri yerle bir oldu. Çünkü Bizans, halkı ile barışık değildi. Adilce yönetmeyi, aç açık bırakmamayı,

zulüm etmemeyi akıl edememişti. Bizans, barbarlar gelmeseydi de çökecekti, barbarlar geldi çöktü.

Şimdi biz de, barbarlar gelecek diye bütün duvarlarımızı kendi ellerimizle yıkıp, kalelerimizin kapılarını aralıyoruz. Yönetemediğimiz için barbarları beklemekten başka çare kalmıyor.

Çünkü yüzde 30 ile nasıl “tek başına iktidar” olunabileceğini soramıyoruz. Yüzde 10’a ulaşmamışsa hiçbir oyun oy sayılmamasının çürümenin ta kendisi olduğunu fark edemiyoruz. Atanmış yöneticilerin yönetemeyeceğini anlayamadığımız için oyumuz oy, seçimimiz seçim değildir. Ankara’da rütbelilerin katıldığı sıradan bir panel, işte bu yüzden bütün ülkeyi titretmeye yetiyor. Güçsüz ve çaresiziz. Barbarları beklerken bütün ülke titriyor.

Kıbrıs için “Halkınız var mı?” diye sormuştum geçtiğimiz haftalarda. Belli ki Kıbrıs’ta bir halkları yoktur ama Denктаşları var. Direnişleri ise Kıbrıs halkı için değil Kıbrıs korsanları içindir. Yaşadığımız topraklarda bizi mutsuz kılan sürgün ve yabancı kılan işte bu zihniyettir.

Oysa yeni kahramanlarının yeni kahramanlarının o avuç içi kadar ülkeyi yönetemediği açık değil mi? Bize başka çare bırakmayanın çaresiz kaldığı nokta bu. Denктаş’ı karşılayan Sanayi Odası Başkanı serçe ve işaret parmağını dikerek, Kıbrıs halkına önemli olanın kim olduğunu göstermedi mi? O parmaklar, Denктаş’ın her şey, Kıbrıs halkının hiçbir şey olduğunun en açık işareti.

Barbarları beklemeyin boşuna, onlar da zalim yöneticilerinden kaçanlardan başkası değil...

Ben kendisini bilirkişiliğinden tanırım. Bir de darbecilere yazdığı guguk kitaplarından. Ordinaryüs-müş, öyle diyorlar. Hukukçudur ama hukuku bildiği yönünde tek bir işaret yoktur.

Ben kendisini bilirkişiliğinden tanırım. Bu ülkede ne kadar yazar-çizer-düşünür varsa onu bilirkişiliğinden tanır. Bütün kelimeleri tehlikeli, bütün yazıları tehdit görmüştür. Suçunu sabit görmediği bir tek okur-yazar vatan evladı yoktur.

Şu ünlü 141-142'nci maddeler tarihin çöplüğünde eridi gitti; en ateşli savunucusu oydu. Hâlâ orasını burasını düzeltip insani normlara uydurmaya çalıştığımız darbe anayasaları da onun mesaisiyle ortaya çıkmıştı. Hukuksuzluğu hukuk diye yutturmakta mahirdi. Hukuk fakültesinden hukuku kovdu, hukuksuzluğun ordinaryüsü oldu. Üç darbe görmüş bir ülkede hukukun hali ne olabilirse onun hali de oydu; tutarsız ve kuralsızdı.

Çünkü bilim insanı başka, devlet adamı başka. Bilim insanı bilimin çıkarlarını gözetir, devlet adamı ise devletin. "Devlet törenin aynısı" ile gömülmesi de ondan. Bilim insanının peşinden insanlar yürür, bununkinin arkasından güvenlik kuvvetleri. Devlet bir bürokratını kaybetmiştir, bu doğru ama hukuk da sırtındaki bir yükü.

Ben kendisini bilirkişiliğinden tanırım. Soğuk ve acımasızdı. Vicdanının yanındaki taşırken göreni olmamıştı. Bütün idamları onadı, bütün siyasi davalarda başını salladı, bütün darbelerde diktatörlerin emrine uydu. Anayasamızdaki "ama"ların mucidi oydu. Bu "ama"lar şunun içindir; Basın hürdür ama sansür edilebilir, vatandaş özgürdür ama kısıtlanabilir, yaşamak haktır ama kaldırılabilir...

“Ama”lardan âmâ olmuş yasaların ordinaryüsü. Hukuksuz hukuk adamı, bilimsiz bilim. Arkasından söylenen yalanlara bakmayın, seveni de pek kıttı. Şaka değil, cenazesinden sonra bir yetkili aynen şu açıklamayı yaptı: “Bakanlar Kurulu’ndan yetişmediği için devlet töreni izni çıkmadı. Devlet törenin aynısı, bir tek kararı çıkmamış.” Yani, Türkiye’de devletin kararsız işler yapması mümkün. İşte onun hukuk anlayışı budur; Devlet her şey, yurttaş hiçbir şey. Devlet her şeyi yapabilir vatandaş hiçbir şeyi.

Öldü gitti, yaptığı anayasa yüzünden “kararı” cenazesine yetişmedi. Yani “kararsız bir devlet töreni” ile gömüldü.

Ama “kararsız devlet töreni” olmaz. Katletmeseydi hukuk bunu söylerdi.

Ben onu bilirkişiliğinden bilirim; Hukukçunun aynısıydı ama bir tek hukuku çıkmamış... Ama gitti zavallı...

Hizmetin Azı İyidir

Ali Suat Ertosun’u tanıyanınız var mı? Ben de tanımıyorum. Ancak “devlete üstün hizmet etiğini” bir gazeteden öğrendim. Ertosun, Devlet Üstün Hizmet Beratı’nı, “işkenceye sıfır tolerans gösterdiğini” iddia eden iktidar partisinin iki mensubundan almıştır. Bu hizmetten, sizin, benim haberimizin olmaması önemli değildir. Olmuştur ve devlet farkına varmıştır.

Ancak, Ertosun’un üstün hizmetleri tam 108 kişinin bu dünyadan göçürtülmesi ile sonuçlanmıştır. Üstün hizmetli Ertosun, madalya ödül töreninde “Devletin hâkimiyet alanının timsalinin cezaevleri

olduğunu” söylemiş, bir gazetecinin, bu hâkimiyet için 108 insanın öldüğünü söylemesi üzerine hiddetlenmiştir.

Doğaldır, gazeteciler bu işlerden anlamaz. Onlar cezaevlerinin zaten devletin hâkimiyeti altında olduğunu zanneder. Oysa bazen hâkimiyet içinde hâkimiyet kurmak gerektiğini bilmezler. Yani devlet cezaevlerini kaybetmiş ve Ertosun’un “F Tipi” ni keşfi ile yeniden bulmuştur. Devlet sevinmiştir.

Devlet sevindiye, tebaaya söyleyecek söz kalmamıştır. Biz, bu tür hizmetler karşısında Tanrıya sığınıyor ve ondan hepimizi üstün hizmetten koruması için yalvarıyoruz. Çünkü bütün memurların bu şekilde hizmet ettiğini düşünün, ortada hizmet edecek yurttaş kalmaz vallahi...

Alın size bir üstün hizmet daha: KKK, kaymakamlıklara bir yazı göndererek, bölücü, satanist, mason, sosyete, internetçi, grup seksçi vb hakkında bilgi istemiş. Bunun üzerine bir takım kendini bilmezler “Halk fişleniyor,” diye gürültü yapmayı başladı. Fişlenmek bir şey değil, ya bu bilgiler üstün hizmet için kullanılırsa?

Yukarıdaki hesaba göre bu zındıkları hizaya sokmak için yüzer kişi gitse geriye bir şeycik kalmaz. Sen sağ ben selamet.

Bilemiyoruz, ancak hizmet için yapıldığı bellidir. Zire Genelkurmay haberi doğrulayarak bu bilgilerin planlama ihtiyacı için gerektiğini açıklamıştır. Ne planı diye soruyorsanız söyleyeyim: “Çıkabilecek ve çıkan olaylara karşı kuvvetleri hazır bulundurmak” planı. Düşünün bir, masonlar, satanistler, sosyetikler, internetçiler ayaklanmış! Boru değil, birlik, bölük, alay, her ne gerekiyorsa gönderip isyanı bastıracağız. Bunun için her şey. Vatanı bir avuç çapulcuya bırakacak halleri yok ya. Buna da razıyız aslında,

yeter ki ucunda üstün hizmet olmasın.

Bakın, eski adalet bakanı H. Sami Türk gibi muhalefet de etmiyoruz. O, KKK emri için diyor ki "Bunun yasal dayanağı yok. Yetki dışı işler."Halbuki Ertosun'un hizmeti onun gözetimi altına olmuştu. 108 can hizmet fazlalığından gitti.

Demek ki hizmetin azı iyidir. Az hizmet istiyoruz. Âmin!

Ölüm Eşitler Hepimizi

Bağdat'ı aldınız, Saddam'ı yakaladınız, halkı ne yapacağınızı planlamadınız. Oysa asıl mesele oydu, anlamadınız. Çölün cangılında tarihin duvarına toslarken aklınız o eski savaşlarda. Irak, Vietnam'a benzemez oysa. Öyle bir yedesiniz ki Vietnam'ı daha çok ararsınız.

Üstümüze boca ettikleri filmlerden, dizilerden alışığız ya esmer adamların düşüp düşüp ölmesine. Pahalı araçları içindeki Amerikalılar yakılıp, asılınca anladık Irak'ta olup bitenin vahşet içerdiğini. Oysa yüz binlerce esmer adam düşüp düşüp ölürken yüzlerine bakmayı akıl edememiş, arkasından ağlayanların varlığını düşünmemiştik. Tıpkı filmlerdeki gibi hep düşeceklerini, hep yenileceklerini ummuştuk.

Ama işte o esmer adamlar dimdik ayakta ve beyaz adamlar da ölüyor. Öldükçe eşitleniyoruz, ölüm eşitliyor hepimizi. Oysa kimse farkında değil eşitlendiğimizin. Film değil bu. Burada inanç, inat, yurt sevgisi, dayanışma, onur silahların en ölümcülü. İşte Coniler şaşkın, perişan. Oysa Bağdat'ı 20 günde aldılar, Kudüs'ü parsel parsel böldüler, Riyad'ı petrol şirketlerinin Disneyland'ı yaptılar. Ama Ortadoğu'da şehirleri almak kolay, tutmak ise imkânsızdır.

Vietnam'da, doğanın cangılında aynı emperyalist ordular arkasında milyonu aşkın ölü bırakıp çekilmişler. Yakıcı bombaları, yıkıcı silahları yurt sevgisi karşısında çaresiz kalmıştı. Doğa direnenlerin elinden tutmuştu hep, orman işbirliği yapmıştı, ağaçlar yardım etmişti, otlar yataklık. Bağdat Vietnam'a benzemez oysa, çöl insanı saklamaz, fırtına elinden tutmaz. Ama Ortadoğu tarihin cangılıdır. Dinler, mezhepler, etnisiteler, kültürler, diller, gelenekler arasında kayboldunuz mu yolunuzu bulmanız zordur. Doğunun o muhteşem tarihinin duvarına toslamışsanız hele belinizi doğrultmanız hiç mümkün olmaz.

Kolay değil Ortadoğu'da tutunmak, derinizin rengi saklamaz sizi. Mezhebe sığınamazsınız, dinin arkasında siper alamazsınız, etnisite ile kaynaşamazsınız. Tarihin cangılında yol alırken tankınıza, topunuza, uçağınıza güvenemezsiniz. Sırrını çözmek için uydularla değil gönül gözü ile bakmanız gerekir.

İnsanlığın vahasındasınız. Saddam söyledi şaka sandılar: Bush'un ataları mağaralarda yaşarken, kirlettiğiniz o şehirler buralardaydı. Ve bu toprakların üstünden kaç saldırgan ordu, kaç muzaffer komutan geçti kim bilir? Ama toprağı şehvetle sevenler hep burada. Tutmak zor, çünkü sevgi ile bakmayana sırrını ele vermemeyi öğrendiği için Ortadoğu burası.

Güçlüsünüz çok can yakarsınız ama sırrını çözemezsiniz. Beş vakit sevgi size...

Yaban

Daha 80 yıl önce İstanbul ve İzmir Bağdat gibiydi. Ne İstanbul direndi ne İzmir umursadı. Hatta ikincisi, işgalcilerle işbirliği eğilimindeydi. Bu yüzden adı

“Gavur İzmir”e çıktı. Unuttuk, İstanbul ve İzmir tek kurşun atmadan teslim olmuştu.

Acısını bilenler bilir, düşman orduları sokaklarda resmi geçit yaparken halkın evlerine kapanmasının umutsuzluğunu. Hatta yılgın halkın direnenlere düşman olduğu da malumunuzdur. Bu acıyı ta iliklerinde hisseden İsmet Paşa’nın genç subayları çevirip, “Bana bakın, yedi düvel size düşman, kimse duymasın halk da düşmanınızdır,” demesi kuruntu değil, acının askercesiydi. Çünkü işgal kuvvetleri, direnenlere düşman halkın arasından sessiz sedasız geçip Anadolu içlerine doğru ilerlerken, bir avuç aydın ülkenin içine düştüğü duruma büyük bir hüznle bakıyordu, unuttuk.

İmparatorluk bakiyesi Osmanlı aydınları savaş bitip, düşman geri çekildikten sonra da bu yaban olma acısından kurtulamadı. O günlerin başyapıtının “Yaban” adını taşıması boşuna değil. “Kurtuluş”ta direnç azdır ve direnenler yabandır.

Ama artık yaban değiliz, aydınımızla halk arasındaki küslük aşıldı! Vura vura yabanelerden kurtulduk. O yüzden Arapların “hain, korkak ve cahil” olduğundan eminiz; Conilerin muktedir ve direnmenin aptalca olduğundan da. Iraklıların, işgalcilerin dağıttığı demokrasiye rıza göstermemesine şaşan yaban değildir. Çok şükür, çok şükür yaban değiliz!

Oysa İstanbul ve İzmir tek kurşun atmadan teslim olmuştu, unuttuk. Direnirken yabandık, direnenler yabandı.

Emperyalist ordular Bağdat kapılarına dayandığında Bağdat direndi oysa. Sınırları yağma masalarında çetvelle çizilmiş Irak teslim olmadı. O ordular kapılarına dayandığında Bağdat yoksul, sefil ve açtı. Ve Iraklı analar aç, ilaçsız çocuklarına ağlamaktan göz pınarları kurumuş, saldırganların zulmünden yürek-

leri nasır tutmuştu. Bağdat yine de direndi oysa.

Irak'a vura vura Iraklıları bir halk yaptılar. Cevle çizilmiş sınırlar, çocuk ve kadın kanlarıyla yenden çizilip artık vatan olmuştur. Ve Irak direnme-ye devam ediyor.

Unuttuk artık; bütün kaleleri zapt edilirken acıyla kıvrananların zamanı geçti. Zalimin yanında olmanın rahatlığıyla bakıyoruz dünyaya. Eğer işgalcilerin yanında değilsek istenmediğimizden; ürkekliğimiz, suçluluğumuz ve mahcubiyetimiz bu yüzden.

Irak'ı döve döve ülke yaptılar, bizi okşayarak yok ediyorlar.

Şövalyeliğe Övgü

Şövalyelik çağı çoktan kapandı. Piyasa toplumu, yiğitliğin, cesaretin, meydan okumanın kökünü kuruttu. Dolandırmak, arkadan vurmak, zaaflardan faydalanmak bir ahlâk oldu. Artık kendi hayatını risk etmeden öldürmek kahramanlıktır. Şimdi göğün binlerce kilometre üstünden, gözüne asla bakamayacağı insanları bir düğmeye basarak yok edenlere "asker" diyorlar.

Killerkapitalismus, katiller ordusunun arkasında Ortadoğu'yu insanlığın çölü yapmak için ilerliyor. Dünyanın bütün yoksul bölgelerinde namert sürülerini salıyorlar mazlum halkların üstüne. Silahları ve güçleri kıyas kabul etmiyor. Ve sürünün içinde bir tek şövalye bulunmuyor.

Ölümü koklamadan öldürmeye, namertliğe alıştık. Kazanana tapıyoruz yalnızca. Kaybedenin trajedisini görmeye tahammülümüz yok. Onun için Don Kişot'a gülüyor, yamağına bayılıyor.

Oysa Don Kişot, namertliği sindirememiş şövalye ruhunun ilk başkaldırısıdır. Don Kişot isyandır. Yamağı ise üç kağıtçı, hilebaz, içten pazarlıklı yeni insan tipinin prototipi. Don Kişot geçmişimizdi, yamağı geleceğimiz. Don Kişot'un aradığının kaybedilmiş insanlık olduğunu anlamak istemedik hiç. Yamağını insan sandık, onu hayallerine sığınmış bir deli. Ortalıkta insan kalmamışsa şövalye kiminle savaşıacak ki? Rüzgâra kanat çırpın yel değirmeni namertten daha insan değil mi?

Bu piyasa, bu borsa bizi bozdu, giyinikken bile çıplağız artık. O yüzden ilk roman insanlığımıza bir büyük ağıt. Maymunlar cehenneminde yanarken anlıyoruz Cervantes'in aslında bir Mesih olduğunu.

İnsanlık şövalyelerle birlikte bitmiştir. Irak'tan düşen o işkence fotoğraflarını hatırlayın diyorum size. Ve bir daha unutmayın. Başına geçirilmiş çuvaldan başka giysisi kalmamış insanlar üst üste yığılmış. Arkada besili Amerikan askerler sırtarak poz veriyor. Diğer karede yine bir Iraklı esir, çırılçıplak, bir diğerinin üzerine oturtulmuş. Yine kafada çuval. Bir kadın işgalci asker ise esirin pipisini göstererek sırtıyor. Namert sürüsü, insanlığın kırıntısı kalmasın diye bombalarla parçalayamadıklarını aşağılamanın çukurunda boğmak için çabalıyor.

Medeniyetin merkezindeki işkence okulları unutulmuş görünüyor. Sömürge ülkelere işkenceci ihraç ettikleri de. Dünyanın bütün işkencecilerinin hocaları bunlardır. Aklı ve bilimi işkencenin emrine verdiler. Düzenleri düz olsun diye aklın kalelerine akınlar düzenlediler.

O kadın işkencecinin yüzündeki sırıtış döne döne geldiğimiz yerin resmidir. Kurbanların yalnızca kafaları örtüktür. İnsanlığı bitiriyorlar. Hayvanlar âleminde en müstehcen şey insanın kafasıdır çünkü.

Bu Şairler Kimin Çocuğu?

Bağdat ezan sesleri arasında bombalanırken bu İsmet Özel'i hiç duymamıştım. Şairmiş, öyle diyorlar. Şairlere güvenmem, insanın tükenişinin şairi olmaz, tükenmiş insandan şair hiç çıkmaz. Bu şiir denilen şey, ülkemizde çoktan beri bu İsmet Özel gibilerle Küçük İskender gibiler arasında sıkışıp kaldı. Hiçbir yüce duygusu, hiçbir insani fikri olmayanlar şair sayılıyorsa demek ki bunlara da şair denmesinde bir sakınca yoktur. Bir zamanlar edebiyat piyasasına itelenirken ortadaki tablo o kadar irrasyonel bir durum arz ediyordu ki, biri dayanamayıp şairin lakabını "sperm" diye telaffuz etmişti. Haksızlık ettiğini söylemeliyim çünkü bunu hak etmek için insanın hiç olmazsa benzetildiği şey kadar yaratıcı olması gerek. Çöldeyiz ısrar ediyorum.

Şairlik bir yana ortalıkta bir de "İslamcılık" etiketi var. Nasıl oluyor bilmiyorum, halkın dinini de bir biçimde parsellediler, geçim kapısı yaptılar. "İslamcı şair" herhalde iyi satış yapan bir etikettir, ondan olsa gerek. İslamcı şair etiketlisinin geçmişinde solculuk da var. Belki son şeklini almasında etkisi olmuştur. Dönmeler, döndüğü için radikal olur. İsimleri de radikaldir. Türk-İslam tarihinde Abdullahlar var, abd-al-ilah, Alahın kulu demektir. Sonradan Müslim olanları işaret eder. Bir de "Öztürk" veya "Asiltürk"ler var, çoğu sonradan Türk olmuştur. Bunun soldan başka döndüğü yer olup olmadığını bilemiyoruz. Ama halka, kendisi gibi olmayan herkese, analarımıza ve babalarımıza kin beslediği açıktır.

"Gerçek Hayat" adlı derginin 21. sayısında bu İslamcı şairle yapılmış bir söyleşi var. Dergi "İmam hatipler niye başarmaya mecbur" diye soruyor. Sonradan İslamcı şairin cevabı şöyle: "Babası kumarbaz değil, annesi konkene gitmiyor... Bu, çocukların ne

okuyorlarsa, ona konsantre olmasını kolaylaştırıyor. Çünkü ortalıkta bir de ciddi bir 'Ne olacak annemle babam?' meselesi yok. Mesela 'düz lise' diye adlandırılan okullarda çocukların çoğu, babalarının iş durumuyla, annelerinin silikonuyla falan filan ilgilenmek gibi bir handikap içinde olabiliyorlar."

Şimdi, analarımıza babalarımıza küfür etmeyi fikir diye dolaştıran bu adama ne desem karar veremiyorum. Ortalıkta düz liseye giden çocukların ebeveynlerinin ilgileri hakkında bir istatistik olmadığına göre, İslamcı şair her hal bunları kendi deneyiminden çıkarıyordur. Babasının hâlâ kumar oynaması mümkündür ama annesinin silikon meselesi varsa, onun bu hezeyanlarını da anlayışla karşılayabiliriz. Zor durumda zavallı!

İskender küçüktü evet ama İsmet de özel değil. Küfür ettiği sonuçta kendi halkıdır. Acalarımıza dil uzatan bu şair acaba kimin çocuğu?

İsmi "özel" ama genellemeye bayılıyor; demek ki İsmet Genel...

Borsadaki Maymun

Bizimkine tüketim toplumu deniyor, isteyen üretim toplumu da diyebilir. Üretmek ve tüketmek arasında geçiyor ömrümüz. Daha çok üretmek ve daha çok tüketmek en temel insani içgüdümüz haline gelirken, gerçekte korkunç bir yoksulluğun içine itilmişliğimizin farkına pek azımız varıyor. Bu iktisadi yaşam tarzı bizi bitiriyor. Daha çok şeye sahip oldukça, korkunç acıları bastırıyoruz. En büyük Tanrı para, en büyük ibadet ise alışveriş...

Oysa son iki yüz yılın üstümüze bulaştırdığı bir çamurdur bu. Utanmaz ve arsız bir propagandanın

uysal esirleri olduğumuz için çamura çamur diemiyoruz. Ellerimizi yıkamak, ruhumuzu bu azaptan kurtarmak için harekete geçemiyoruz. İhtiyaçlarımızı zı belirlemek, üretimi buna göre planlamak dşnesi artık günahların en büyüğüdür. Piyasa kilisesinin papazları nerede “plan” lafı duysa aforoz mekanizmasını harekete geçiriyor. Fikirlerin modası olurmuş gibi, en rasyonel fikirleri demode ilan ediyor.

Oysa piyasa toplumu dedikleri bir garip alem. Ekonomiyi topluma göre dzenleyeceklerine, toplumu ekonominin esiri haline getirdiler. Ekonomilerinin içinde artık insan yok. Bunu pratik olarak da biliyoruz yoksa her program için “reyting raporlarından” başka kuş tanımayanların, 100 bini bulmayan spekulatr tayfası için sabahtan akşama borsa programı yapmasını nasıl anlamlandırabiliriz? Hepimizin borsa maymunu olmasını istiyorlar, bunun içindir.

Söze gerek yok, deniz bitmiştir. İşte TEMA Vakfı’nın yayınladığı “Dünyanın Durumu 2004” raporu: Tüketim arzusu çevreyi, yaşam kalitesini ve dünyayı bozuyor. evre kirleniyor, dünya ısınıyor, iklim değişiyor, afetler artıyor. Bu düzeni sürdürmek için dünyanın geri kalanına yönelik talan yüzünden açlık, salgın hastalık ve savaş tehlikesi artıyor. Piyasa, dünyayı eşitsiz, özgürlüksüz ve ekmeksiz bırakıyor.

Oysa ruhumuzu sattığımız o malların çoğu piyasanın uydurmacası. İşte çalışmanın rakamları: Kuzeyde makyaj için 18 milyar dolar harcanıyor ve sadece bu para ile Dünya üzerinde bir tek a insan bırakmamak mümkün. Parfme harcadığımız 15 milyar doların üçte ikisi ile herkese temiz su götürülebilir. Geri kalanı ile de herkese okuma yazma ğretiler. Dondurma için harcadığımız paranın 10’da biri ile dünyanın bütün çocuklarının aşısı yapılabilir. Ama

vazgeçemiyoruz, bizi kör eden piyasa cinlerinin esir-
leriyiz.

Ürettikçe tükeniyoruz, tükendikçe üretiyoruz. Nefessiz kaldık, yorgun ve mutsuzuz. Mal peşinde koşan hamam böceklerinin tarihi olmaz. Vazgeçin artık, dönüp kendi gözlerinizin içine bakın. Alışveriş Tanrısından ruhunuzu kurtarın!

Derin Yalnızlık

Eski Mısır'ın temel felsefesi yolculuk üzerine kurulmuştu. Tapınaklarında, anıtlarında, duvarlarında, her sınıftan Mısırlılar sonu gelmez alaylar halinde yola durmuştur. Çünkü onlara göre yaşam büyük bir ölüm yolculuğundan başka bir şey değildir. Mısır, büyük yolculuğa hazırlanırken kurmuştur tapınaklarını, anıtlarını, yontularını.

Eski Yunan ise "cisim" in peşindedir; anlamaya çalışır, tezler ileri sürer, tartışır. Atomculuğunun, metafiziğinin, diyalektiğinin sırrı buradadır. Eski Yunan, tarihin cisimleşmiş halidir. Mısır yürürken bakar etrafına, Yunanlılar ise durup incelemeye odaklar kendini.

Batının felsefesine rengini veren ise uzaydır. Öte-
lere bakar hep, temellerindeki keşif duygusu onu
hep uzaya doğru çeker. Atom altı parçacıkların uzayı
ile makro evren arasındaki gerilimin ürünüdür Batı.
Hâlâ kendisinin iki uzay arasındaki koordinatlarını
saptayamamıştır ama kendi etki alanını genişletme-
yi bilmiştir.

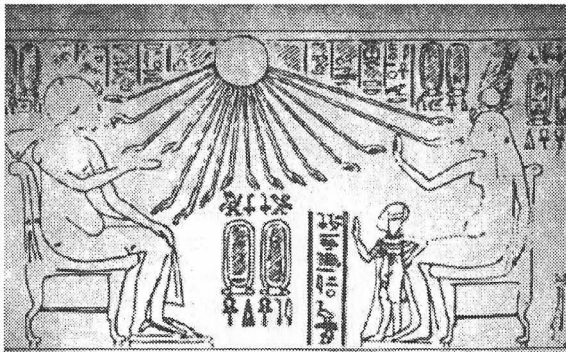
Yolculuk heyecandır, cisim sabır, uzay ise insanı
dönüp kendi gözlerinin içine bakmaya zorlar.

Din diye adlandırdığımız ne varsa işte bu duygu-

ların etrafında dönüp duruyor. Bir parça yolculuk heyecanı, bir parça sabır ve ibadet ederken dönüp kendi gözlerimizin içine bakma. Ama hiçbir aptallığı, zeka kıtlığını, kör inancı vaaz etmiyor. Ne kadar yüce olursa olsun her felsefe, her din, insanın akli yeteneklerinin önüne dikildi mi tarihin labirentlerinde kaybolup gidiyor. Bakın işte Mısır yok olup gitti, Yunanistan anılarda yaşıyor ve Batının da ne kadar dayanacağını bilemiyoruz. Atın Yahwe'ye dönüşürken de aynı yasa işliyordu, Yahwe için de. Çünkü insanı kör eden inanç kaçınılmaz olarak intihar eder. Akli küçümseyen, insanın yeteneklerini aşağılayan hiçbir düşünce ve hiçbir inanç kutsal değildir çünkü.

Bu yüzdendir aklın inanca, inancın akla göndermeleri. Sonsuz evren karşısında çaresiz kaldığımızda, inançtan başka sığınacak yer bulamıyoruz. Ama sonsuz bir merakla, sığınaklarımızdan çıkıp, evrenin karanlıklarına akınlar düzenlemekten de kaçınmıyoruz. Aklımız bize derin bir yalnızlık içinde olduğumuzu söylüyor, sonra kendi yalnızlığımız önünde secdeye varıyoruz.

İnsan kafası, bu yüzden evrenin en güzel şeyi. Çünkü insan kafası yıldızlar kadar yüce, okyanuslar kadar derin. Ben derinliğe inanıyorum, yüceliğe ibadet ediyorum.

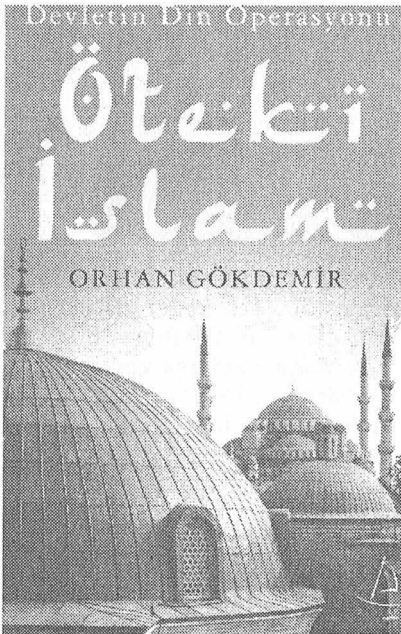
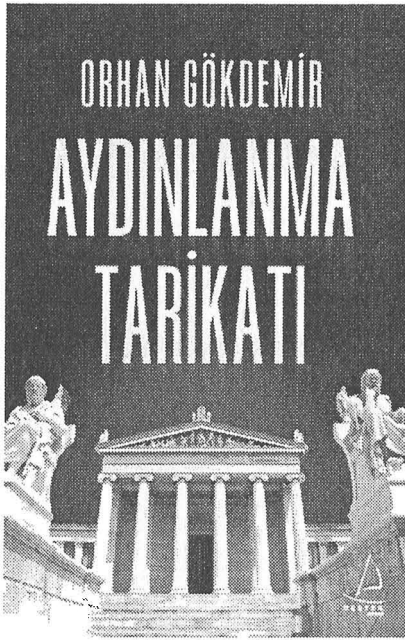

ORHAN GÖKDEMİR

DİN VE DEVİRİM

Din(ler) tarihi, pek çok yeniliğe ancak pek az devrime tanık olmuştur. Atonizm bunun belki tek istisnasıdır; devrimini kitlelere dayanmadan ve ona rağmen yapmaya çalışıyor; yeniliyor. Bununla birlikte binyıllar sürececek bir hesaplaşmanın başlama vuruşunu da yapmış oluyor. Yenilen Atonizm, varlığını "exodus"la koruyabileceğini düşünüyor, çıkıyor. Fakat çıkarken dayanmaya çalıştığı Yahudilik, onu ancak bir ölü kabuğa dönüştürerek taşıyabiliyor. Sigmund Freud, Hristiyanlığı bu ölü kabuğa karşı Amon rahiplerinin ikinci kalkışması sayıyor. Bu durumda Rönesans ve Aydınlanmayı Amon rahiplerinin inancına karşı Atonist bir yeni kalkışma saymakta sakınca bulunmuyor. Din ve Devrim, tek Tanrılı dinler tarihini işte bu hesaplaşma çerçevesinde yeniden kurmaya çalışıyor.

Bütün ihtişamına rağmen 'Doğu'dan ayrı 'Batı' yoktur...

Avrupa'yı doğudan ayıran sınırlar ise, batı ırkçılığı ve emperyalizmi ile çizilebilmektedir.

Gökdemir, 'Aydınlanma Tarikatı'nda Mısır'dan başlayarak "Batılılaştırılmış" tarihin çeşitli dönemlerine ışık tutmaktadır. Bu ışık altında, Aydınlanma'nın ışığını gizli bir takım tarikatlardan aldığı açıkça görülmektedir.

Aydınlanma Tarikatı, felsefenin "karanlık" dehlizlerine doğru çıkılan uzun bir yolculuğun ikinci durağı. Önünde "Felsefi Aklın Eleştirisi", arkasında "Helenizm, Siyonizm, Türkçülük" çalışması var.

Tayip Erdoğan neden Ergenekon'un savcısı da, 12 Eylül'ün değil? Susurluk'a tepkide "mum söndü ayını" bulanlar, neden Ergenekon'a tepki bekliyor? İlmli İslam projesi ile "ılmli laiklik" arasında nasıl bir ilişki var? 12 Eylül'den sonra toplumun hızla İslamlaşmasının sırtı ne? Cemaatler nasıl bu kadar hızla büyüdü ve bu kadar etkili hale geldi? Ak çocuklar nasıl bir ortamda gelişti? Devlet ılmli İslam projesinden ne zaman ve neden vazgeçti? Devletin din operasyonu kimler tarafından planlandı ve kimler eliyle uygulandı? Psikolojik harp ne, kim kime karşı savaşıyor? Avrupa neden Türkiye'nin muhafazakârlaşmasını istiyor? Türkiye'nin son otuz yılını planlamaya çalışanlar kontrolü ne zaman ellerinden kaçırdı?

Bu kitap başlama vuruşu 12 Eylül'de yapılan ve Türkiye'nin son otuz yılını şekillendiren büyük bir "sosyal mühendislik" projesine ışık tutuyor...

Bir gün bir şehirden kalkarsın, bir başka şehre doğru yola koyulursun. Terk ettiğin şehri tanımamışsındır daha, sokaklarında adamakıllı yürümemişsindir. Geride bıraktığın şehir, nüfus kağıdındaki bir kayıt bilgisinden ibaretse, o şehri terk etmiş bile sayılmazsın.

Sonra neden geldiğini bilmediğin bir başka şehir kucaklar seni, sarar, sarmalar. Bütün sokaklarında yürürsün, bütün duraklarında beklersin, bütün martılarıyla selamlaşırsın... Fakat bu kez de o şehir terk eder seni, fark edersin ki nüfus kağıdında kaydı bile yoktur bu terk edişin.

“Yanıyorum ateşimi körükle, boğuluyorum beni derin denizlere at” diyor göçürtülmüş bir Ege türküsü. Kaybedilmiş şehirlerin hüznüdür bu; yanarken, harlı yanmak istersin; sığ sularda boğulurken derin denizlerde kaybolmak istersin. Bilirsin ki, derinlerde bir yeredir kaybedilmiş şehrin acısı, dindirmek için kendi içindeki ateşte yanman, kendi içindeki denizde boğulman gerekir.

O insansız şehirler ki, körler düşün diye imal edilmiş çukurlardır sadece...

12 TL

www.destekyayinlari.com

ISBN: 978-605-4455-01-0

9 786054 455010